

ĐẶNG KIM CÔN

ĐẶNG KIM CÔN

MỘT NGÀY, MỘT NGÀN NGÀY

MỘT NGÀY, MỘT NGÀN NGÀY

**THƯ ẮN QUẢN
2011**

**THƯ ẮN QUẢN
2011**

MỘT NGÀY, MỘT NGÀN NGÀY

Tập truyện của Đặng Kim Côn

THƯ ẮN QUẢN xuất bản lần thứ nhất
tại Hoa Kỳ tháng 2-2011

Tranh bìa: Đinh Cường
Trình bày bìa: Trần Hoài Thư
Chăm sóc hình thức, kỹ thuật: Trần Hoài Thư

Tác giả giữ bản quyền
Địa chỉ liên lạc
dangkimcon@ymail.com

MỘT NGÀY, MỘT NGÀN NGÀY

Tập truyện của Đặng Kim Côn

THƯ ẮN QUẢN xuất bản lần thứ nhất
tại Hoa Kỳ tháng 2-2011

Tranh bìa: Đinh Cường
Trình bày bìa: Trần Hoài Thư
Chăm sóc hình thức, kỹ thuật: Trần Hoài Thư

Tác giả giữ bản quyền
Địa chỉ liên lạc
dangkimcon@ymail.com

TỰA

NGUYỄN XUÂN HOÀNG

**Hơi Thở Chiến Tranh
Trên Những Trang Viết
của Đặng Kim Côn**

Từ truyện ngắn *Đâu Đó, Ngày Mai* viết từ năm 1972 đến *Một Ngày, Một Ngàn Ngày* viết vào cuối năm 2010 cách nhau gần 40 năm với con dao 30 tháng Tư chém ngang như một chia lìa đứt đoạn, thế nhưng Đặng Kim Côn vẫn cho người đọc thấy những trang chữ của ông không rời khỏi không khí của một cuộc chiến bi thương nhất trong lịch sử Việt Nam.

Trên chuyến xe đò chở khách chạy suốt con đường dài hơn 150 cây số giữa núi rừng dày đặc, một người lính trở về đơn vị đã gặp một cô gái giao liên VC như một định mệnh. Và tình yêu giữa họ hiện ra, nhanh như một tia chớp, giữa những hoài nghi và biên giới ta-địch. Nhưng, bất chấp tất cả, cái chết chờ đợi đâu đó trên mỗi chặn đường, họ đến không hồn nhiên, và chấp nhận cái sẽ đến, như một thách

TỰA

NGUYỄN XUÂN HOÀNG

**Hơi Thở Chiến Tranh
Trên Những Trang Viết
của Đặng Kim Côn**

Từ truyện ngắn *Đâu Đó, Ngày Mai* viết từ năm 1972 đến *Một Ngày, Một Ngàn Ngày* viết vào cuối năm 2010 cách nhau gần 40 năm với con dao 30 tháng Tư chém ngang như một chia lìa đứt đoạn, thế nhưng Đặng Kim Côn vẫn cho người đọc thấy những trang chữ của ông không rời khỏi không khí của một cuộc chiến bi thương nhất trong lịch sử Việt Nam.

Trên chuyến xe đò chở khách chạy suốt con đường dài hơn 150 cây số giữa núi rừng dày đặc, một người lính trở về đơn vị đã gặp một cô gái giao liên VC như một định mệnh. Và tình yêu giữa họ hiện ra, nhanh như một tia chớp, giữa những hoài nghi và biên giới ta-địch. Nhưng, bất chấp tất cả, cái chết chờ đợi đâu đó trên mỗi chặn đường, họ đến không hồn nhiên, và chấp nhận cái sẽ đến, như một thách

đó định mệnh. Chiến tranh!

Say Mộng, viết tại Tuy Hoà vào mùa đông năm 1974, trước ngày Miền Nam mất, là *truyện* trong một *chuyện*. Nhân vật chính là “Tôi”. “Người có mặt bên tôi khi tôi tỉnh dậy là đứa em gái mười chín tuổi của tôi... Tôi nằm trong phòng hồi sức, kể chuyện cho vợ tôi chép lại...” Chuyện người sĩ quan sau trận đánh trên đường trở về bị B40... Chiến tranh!

Mùa Xuân, Nếu Có Thật, năm 1988, Đặng Kim Côn viết về những ngày tháng cuối của cuộc chiến Việt Nam ở miền Trung. Vẫn không khí chiến tranh. Người lính, sau những ngày phép Tết trở về đơn vị, con đường đầy ổ gà, những quả mìn Việt cộng... Một chiếc xe lam cán phải một quả mìn đang bốc cháy, nhiều tử thi văng ra khỏi xe xám xịt, và một tình yêu kỳ lạ đến rất nhanh giữa hai người trên cùng một chuyên xe: Một trung úy pháo binh và một cô sinh viên vừa mãn khoá Đại học sư phạm. Thời gian không dài quá một ngày. Người lính nói: “Anh yêu em.” và “Nàng dụi đầu trong ngực chàng. Môi họ tìm nhau.” Và sau đó không đầy một tháng. “*Cuộc di tản như cơn lốc đầy máu và nước mắt đột ngột ập xuống con đường số 7 - độc đạo không mấy ai biết tới trước đó – con đường trở nên nổi tiếng với cái mỹ danh Lộ Máu, để nhớ bức tranh dùng máu làm sơn lót nền, trên đó, một đám người rừng hần học hung hãn nã đạn vào hàng trăm chiếc xe đang dồn lại trên những đoạn đường, với từng đoàn người đói khát, kiệt lực, vệt đạn, bằng mọi giá phải về đến*

đó định mệnh. Chiến tranh!

Say Mộng, viết tại Tuy Hoà vào mùa đông năm 1974, trước ngày Miền Nam mất, là *truyện* trong một *chuyện*. Nhân vật chính là “Tôi”. “Người có mặt bên tôi khi tôi tỉnh dậy là đứa em gái mười chín tuổi của tôi... Tôi nằm trong phòng hồi sức, kể chuyện cho vợ tôi chép lại...” Chuyện người sĩ quan sau trận đánh trên đường trở về bị B40... Chiến tranh!

Mùa Xuân, Nếu Có Thật, năm 1988, Đặng Kim Côn viết về những ngày tháng cuối của cuộc chiến Việt Nam ở miền Trung. Vẫn không khí chiến tranh. Người lính, sau những ngày phép Tết trở về đơn vị, con đường đầy ổ gà, những quả mìn Việt cộng... Một chiếc xe lam cán phải một quả mìn đang bốc cháy, nhiều tử thi văng ra khỏi xe xám xịt, và một tình yêu kỳ lạ đến rất nhanh giữa hai người trên cùng một chuyên xe: Một trung úy pháo binh và một cô sinh viên vừa mãn khoá Đại học sư phạm. Thời gian không dài quá một ngày. Người lính nói: “Anh yêu em.” và “Nàng dụi đầu trong ngực chàng. Môi họ tìm nhau.” Và sau đó không đầy một tháng. “*Cuộc di tản như cơn lốc đầy máu và nước mắt đột ngột ập xuống con đường số 7 - độc đạo không mấy ai biết tới trước đó – con đường trở nên nổi tiếng với cái mỹ danh Lộ Máu, để nhớ bức tranh dùng máu làm sơn lót nền, trên đó, một đám người rừng hần học hung hãn nã đạn vào hàng trăm chiếc xe đang dồn lại trên những đoạn đường, với từng đoàn người đói khát, kiệt lực, vệt đạn, bằng mọi giá phải về đến*

duyên hải kịp thoát khỏi cái vùng sẽ giao cho giải phóng. Họ phải chen nhau dẫm lên những lèn bênh, nhầy nhựa máu thịt mà chạy, mà tiếp tục ngã xuống dưới họng súng reo hò đắc thắng của những kẻ mà ngoài bọn họ ra thì chung quanh đều là phía bên kia”. Chiến tranh!

Một Ngày, Một Ngàn Ngày, truyện mới nhất viết năm 2010. Thời gian: Sau 1975. Không gian: Một nơi nào đó ở miền Trung. Hai người tưởng là yêu nhau, gặp lại nhau. Hồi tưởng lại những ngày trước tháng Tư 1975. Chiến tranh. Tình yêu. Phản bội. Lợi dụng. Hai mạng. Thật và giả.

Những địa danh Cheo Reo, Buôn Hồ, Pleiku, Ban Mê Thuột, Qui Nhơn, Tuy Hoà, Phú Bổn..., nơi những người lính và người dân cùng khổ, những người của bên kia len lỏi giữa bên này, đi đứng qua lại gặp nhau, chia tay, khóc, cười, yêu giận, lạnh nhạt vốn vã... không biết đâu là thật đâu là giả. Họ sống trong một thứ tình yêu của bóng tối hơn là ánh sáng, họ không có thời gian để chờ tình yêu đến. Thời gian đứng ngoài những lời tỏ tình bằng ngôn ngữ của thân xác. Chiến tranh!

Truyện của Đặng Kim Côn là chuyện về số phận con người trong cuộc chiến Việt Nam. Chuyện của những người lính ngoài mặt trận, giữa tiếng súng và bom mìn, trên một miền đất cách xa đô thị, họ phải giết và họ bị giết chính bàn tay của những người cùng chủng tộc. Họ sống trong bầu khí chiến tranh

duyên hải kịp thoát khỏi cái vùng sẽ giao cho giải phóng. Họ phải chen nhau dẫm lên những lèn bênh, nhầy nhựa máu thịt mà chạy, mà tiếp tục ngã xuống dưới họng súng reo hò đắc thắng của những kẻ mà ngoài bọn họ ra thì chung quanh đều là phía bên kia”. Chiến tranh!

Một Ngày, Một Ngàn Ngày, truyện mới nhất viết năm 2010. Thời gian: Sau 1975. Không gian: Một nơi nào đó ở miền Trung. Hai người tưởng là yêu nhau, gặp lại nhau. Hồi tưởng lại những ngày trước tháng Tư 1975. Chiến tranh. Tình yêu. Phản bội. Lợi dụng. Hai mạng. Thật và giả.

Những địa danh Cheo Reo, Buôn Hồ, Pleiku, Ban Mê Thuột, Qui Nhơn, Tuy Hoà, Phú Bổn..., nơi những người lính và người dân cùng khổ, những người của bên kia len lỏi giữa bên này, đi đứng qua lại gặp nhau, chia tay, khóc, cười, yêu giận, lạnh nhạt vốn vã... không biết đâu là thật đâu là giả. Họ sống trong một thứ tình yêu của bóng tối hơn là ánh sáng, họ không có thời gian để chờ tình yêu đến. Thời gian đứng ngoài những lời tỏ tình bằng ngôn ngữ của thân xác. Chiến tranh!

Truyện của Đặng Kim Côn là chuyện về số phận con người trong cuộc chiến Việt Nam. Chuyện của những người lính ngoài mặt trận, giữa tiếng súng và bom mìn, trên một miền đất cách xa đô thị, họ phải giết và họ bị giết chính bàn tay của những người cùng chủng tộc. Họ sống trong bầu khí chiến tranh

và thở hơi thở của một cuộc chiến mà không hề biết đâu là biên giới địch và ta. Mặt trận ở đâu? Và tình yêu đến với họ dễ dàng như cứ đưa bàn tay ra là chụp bắt được.

Nhà báo Oriana Fallaci trong cuốn *Nothing, and so be it* viết “Graham Green đã viết rằng trong chiến tranh phần lớn thời gian là ngồi mà chờ đợi cái gì đó sẽ tới. Mà đúng vậy thật. Nhưng ông không biết rằng trong lúc phải ngồi yên, người ta cũng không buồn. Bởi vì trong chiến tranh, không bao giờ ta ngồi ở ghế khán giả, bao giờ ta cũng ở trên sân khấu, ta là một phần của vở diễn. Ngay khi ta đang ngồi uống cà phê trên sân thượng khách sạn Continental đi nữa. Một trái mìn có thể nổ, một quả lựu đạn có thể rơi...”*

Đặng Kim Côn, tác giả của những trang viết tràn ngập mùi khói súng, hồi hả chạy trên những con đường đầy ổ gà, mìn bẫy, lựu đạn, súng ống; chủ nhân của những dòng chữ tràn ngập hơi thở gấp rút của một tình yêu chột đến như một lần đạn... cho biết rất thích truyện Bác sĩ Zhivago của Boris Paternak. Tại sao? Vì hoàn cảnh sống của ông ấy giống như hoàn cảnh phần lớn những cây bút chân chính của Việt Nam. Ông nói.

Liệu những chiếc xe đồ chở khách trên những con đường đầy ổ gà, mìn bẫy có còn tiếp tục chằng chịt trên trang giấy ông? Liệu những dòng chữ của ông có còn vướng mắc những địa danh Tuy Hoà, Qui Nhơn, Cheo Reo, Ban Mê Thuật...? Hay giờ đây là

và thở hơi thở của một cuộc chiến mà không hề biết đâu là biên giới địch và ta. Mặt trận ở đâu? Và tình yêu đến với họ dễ dàng như cứ đưa bàn tay ra là chụp bắt được.

Nhà báo Oriana Fallaci trong cuốn *Nothing, and so be it* viết “Graham Green đã viết rằng trong chiến tranh phần lớn thời gian là ngồi mà chờ đợi cái gì đó sẽ tới. Mà đúng vậy thật. Nhưng ông không biết rằng trong lúc phải ngồi yên, người ta cũng không buồn. Bởi vì trong chiến tranh, không bao giờ ta ngồi ở ghế khán giả, bao giờ ta cũng ở trên sân khấu, ta là một phần của vở diễn. Ngay khi ta đang ngồi uống cà phê trên sân thượng khách sạn Continental đi nữa. Một trái mìn có thể nổ, một quả lựu đạn có thể rơi...”*

Đặng Kim Côn, tác giả của những trang viết tràn ngập mùi khói súng, hồi hả chạy trên những con đường đầy ổ gà, mìn bẫy, lựu đạn, súng ống; chủ nhân của những dòng chữ tràn ngập hơi thở gấp rút của một tình yêu chột đến như một lần đạn... cho biết rất thích truyện Bác sĩ Zhivago của Boris Paternak. Tại sao? Vì hoàn cảnh sống của ông ấy giống như hoàn cảnh phần lớn những cây bút chân chính của Việt Nam. Ông nói.

Liệu những chiếc xe đồ chở khách trên những con đường đầy ổ gà, mìn bẫy có còn tiếp tục chằng chịt trên trang giấy ông? Liệu những dòng chữ của ông có còn vướng mắc những địa danh Tuy Hoà, Qui Nhơn, Cheo Reo, Ban Mê Thuật...? Hay giờ đây là

xa lộ thênh thang của một quốc gia có một cuộc sống khác hẳn? Hôm nay ở San Jose? Ngày mai Bolsa? Và Florida? Và New York? Là Washington? Liệu những sáng tác sắp tới của ông có ra khỏi ám ảnh của cuộc chiến Việt Nam?

Tôi hy vọng câu trả lời là sẽ có. Bởi vì khi hỏi tác giả *Một Ngày, Một Ngàn Ngày* là ông đang đọc gì? Đặng Kim Côn nói ông đang đọc *Hoàng Tử Bé / Le Petit Prince* của Antoine de Saint-Exupéry, bản dịch của Bùi Giáng.

Bạn nghĩ sao khi xếp lại trang cuối của tập truyện này?

Nguyễn Xuân Hoàng

*Oriana Fallaci trong *Cuộc Sống, Cuộc Chiến Tranh Và Rồi...* bản dịch của Lê Minh Đức. Nxb Hồng Lĩnh 1993

xa lộ thênh thang của một quốc gia có một cuộc sống khác hẳn? Hôm nay ở San Jose? Ngày mai Bolsa? Và Florida? Và New York? Là Washington? Liệu những sáng tác sắp tới của ông có ra khỏi ám ảnh của cuộc chiến Việt Nam?

Tôi hy vọng câu trả lời là sẽ có. Bởi vì khi hỏi tác giả *Một Ngày, Một Ngàn Ngày* là ông đang đọc gì? Đặng Kim Côn nói ông đang đọc *Hoàng Tử Bé / Le Petit Prince* của Antoine de Saint-Exupéry, bản dịch của Bùi Giáng.

Bạn nghĩ sao khi xếp lại trang cuối của tập truyện này?

Nguyễn Xuân Hoàng

*Oriana Fallaci trong *Cuộc Sống, Cuộc Chiến Tranh Và Rồi...* bản dịch của Lê Minh Đức. Nxb Hồng Lĩnh 1993

Đâu Đó, Ngày Mai

Chuyến xe cuối ấy chuyên bánh. Trước mắt là con đường hơn một trăm năm mươi cây số hai bên lộ là núi rừng dày đặc. Trên dưới bốn chục hành khách trong xe đều không dấu được vẻ âu lo. Có thể, đâu đó trái mìn Việt Cộng gài mà đơn vị mở đường đã không dò thấy, hoặc có thể mới gài sau khi toán dò đường vừa đi qua. Cũng có khi Việt Cộng chặn xe, bắt hết đàn ông trên xe xuống lửa vào núi, sau khi giết tại chỗ những người họ nghi ngờ.

Và chính vì đề yên tâm hơn với con đường mới được khai thông sau hơn cả tuần lễ bị cô lập, Thúc đã tránh đi hai chuyến đầu, dù chàng và Cúc có thể ra bến sớm hơn. Với nụ cười rạng rỡ trong đôi mắt tinh nghịch, thỉnh thoảng nàng liếc Thúc vừa âu yếm, vừa nghi ngại dò xét. Họ quen nhau chưa đủ lâu để nàng tin chút hạnh phúc có được không như một chuyến xe vội vã, đến bến dừng bánh là kết thúc hành trình.

Nàng bóc vỏ một quả quýt, gỡ một múi đưa chàng. Thúc ăn nhưng vẫn nhìn đâu đâu không biểu lộ chút

Đâu Đó, Ngày Mai

Chuyến xe cuối ấy chuyên bánh. Trước mắt là con đường hơn một trăm năm mươi cây số hai bên lộ là núi rừng dày đặc. Trên dưới bốn chục hành khách trong xe đều không dấu được vẻ âu lo. Có thể, đâu đó trái mìn Việt Cộng gài mà đơn vị mở đường đã không dò thấy, hoặc có thể mới gài sau khi toán dò đường vừa đi qua. Cũng có khi Việt Cộng chặn xe, bắt hết đàn ông trên xe xuống lửa vào núi, sau khi giết tại chỗ những người họ nghi ngờ.

Và chính vì đề yên tâm hơn với con đường mới được khai thông sau hơn cả tuần lễ bị cô lập, Thúc đã tránh đi hai chuyến đầu, dù chàng và Cúc có thể ra bến sớm hơn. Với nụ cười rạng rỡ trong đôi mắt tinh nghịch, thỉnh thoảng nàng liếc Thúc vừa âu yếm, vừa nghi ngại dò xét. Họ quen nhau chưa đủ lâu để nàng tin chút hạnh phúc có được không như một chuyến xe vội vã, đến bến dừng bánh là kết thúc hành trình.

Nàng bóc vỏ một quả quýt, gỡ một múi đưa chàng. Thúc ăn nhưng vẫn nhìn đâu đâu không biểu lộ chút

tình cảm nào. Từ sáng đến giờ chàng vẫn lằm lằm như vậy, chàng đã cố tình dậy trễ để trốn cái cảm giác ngượng ngáp phải ngồi chung xe với nàng suốt năm, sáu tiếng đồng hồ nhưng không hiểu sao nàng đã tỉnh quá lấy vé bắt chàng phải đi chung chuyến.

oOo

...Nhiều khi định mệnh bắt đầu bằng sự tình cờ: Lúc mà Cúc mới đặt chân xuống bến xe, ề ạch, loay hoay với mấy cái va-li, mấy cái giỏ cần xé hàng, cũng vừa lúc Thúc đang ngồi nơi quầy, vừa nhìn ra bến vừa nói chuyện trên trời dưới đất với chị chủ khách sạn. Và cũng từ đây, Thúc bỗng thấy người con gái ấy giữa một núi đồ, giữa đám anh chị đang nhao nhao đòi khuân vác kiểem tiền, mà đôi khi chúng có thể vác chạy luôn một túi, một giỏ hàng không chùng. Động lòng, Thúc chạy ra giúp người con gái khiêng hàng vào khách sạn. Cúc lấy phòng, cất hàng, định ra cảm ơn người lính tốt bụng, nhưng thấy Thúc đang “tâm sự đời tôi” với bà chủ khách sạn có vẻ “thân mật”, Cúc đành thôi. Nàng bước nhanh ra đường, định kiểem chút gì ăn tối. Đêm xuống chậm. Những vì sao lấp lánh trên cao trộn với mấy bóng đèn đường vàng vổ làm đêm trở nên lung linh. Một nỗi cô đơn bất chợt khiến phố xá như muốn lạnh hơn, Cúc giấu hai tay vào túi áo khoác, nhìn xuống chiếc bóng lẻ loi của mình, không thể không bồi hồi thoáng nghĩ đến người lính đã đứng không từ trời nào rớt xuống đồng hàng hóa của nàng khi này...Thành phố huyền ảo hơn, cũng có nghĩa là

tình cảm nào. Từ sáng đến giờ chàng vẫn lằm lằm như vậy, chàng đã cố tình dậy trễ để trốn cái cảm giác ngượng ngáp phải ngồi chung xe với nàng suốt năm, sáu tiếng đồng hồ nhưng không hiểu sao nàng đã tỉnh quá lấy vé bắt chàng phải đi chung chuyến.

oOo

...Nhiều khi định mệnh bắt đầu bằng sự tình cờ: Lúc mà Cúc mới đặt chân xuống bến xe, ề ạch, loay hoay với mấy cái va-li, mấy cái giỏ cần xé hàng, cũng vừa lúc Thúc đang ngồi nơi quầy, vừa nhìn ra bến vừa nói chuyện trên trời dưới đất với chị chủ khách sạn. Và cũng từ đây, Thúc bỗng thấy người con gái ấy giữa một núi đồ, giữa đám anh chị đang nhao nhao đòi khuân vác kiểem tiền, mà đôi khi chúng có thể vác chạy luôn một túi, một giỏ hàng không chùng. Động lòng, Thúc chạy ra giúp người con gái khiêng hàng vào khách sạn. Cúc lấy phòng, cất hàng, định ra cảm ơn người lính tốt bụng, nhưng thấy Thúc đang “tâm sự đời tôi” với bà chủ khách sạn có vẻ “thân mật”, Cúc đành thôi. Nàng bước nhanh ra đường, định kiểem chút gì ăn tối. Đêm xuống chậm. Những vì sao lấp lánh trên cao trộn với mấy bóng đèn đường vàng vổ làm đêm trở nên lung linh. Một nỗi cô đơn bất chợt khiến phố xá như muốn lạnh hơn, Cúc giấu hai tay vào túi áo khoác, nhìn xuống chiếc bóng lẻ loi của mình, không thể không bồi hồi thoáng nghĩ đến người lính đã đứng không từ trời nào rớt xuống đồng hàng hóa của nàng khi này...Thành phố huyền ảo hơn, cũng có nghĩa là

từng bước nàng càng thêm lạc lõng. Đám bụi đời tùm nãm, tùm ba đánh bài, uống rượu, cố ý ném những ngôn ngữ giang hồ tục tĩu vào đôi chân lính quýnh của nàng “Lì một lam cho ấm, em”; “Nhiều một dù, em?”; “Anh nè em, bi nhiêu một đêm dì?”; “Thằng lính bốc vác hồi nãy đâu, người đẹp?”...

Có mấy tay bụi đời xúm lại chọc ghẹo, cà khịa rồi xin tiền, không biết Cúc nói gì, một tay anh chị vung thẳng tay tát Cúc, Cúc ngã xuống đường ôm mặt đau đớn, bất thần một phát súng nổ khiến đám dân chơi bỏ chạy tán loạn. Bấy giờ Thúc đỡ Cúc dậy:

-Có sao không cô? Đau lắm không?

Cúc đứng dậy, buông tay Thúc ra, vừa phủi quần áo vừa then thùng trả lời:

-Dạ... không sao. Mấy người đó hung dữ quá. Gì mà phải bắn súng kinh thế?

Thúc phân trần:

-Không cho chúng biết mình có cây súng, chúng ăn thịt luôn cả cô lẫn tôi. Dân hút xách, rượu chè mà còn biết gì nữa. Cô định đi đâu?

-Ăn chút gì. Tôi định mời ông nhưng thấy ngồi ghê ghê ngao với chị chủ vui vẻ quá, nên thôi.

Họ vừa đi vừa nói chuyện. Thúc chống chế:

-Coi bà như chị cả í mà. Bà lớn hơn cả con giáp.

-Xì, giáp gì, ai đánh mà khai? bà liếc xéo tôi giống như muốn nói đừng có đụng tới ông. Thấy sợ...

-Làm ơn đừng có giàu tưởng tượng quá. Buồn chả biết làm gì thì ngồi tán hươu tán vượn cho hết giờ.

-Hươu dê hay gì ai biết, ông không hiểu đàn bà đâu, ồ, hay làm bộ không hiểu?

-Tôi là Thúc.

từng bước nàng càng thêm lạc lõng. Đám bụi đời tùm nãm, tùm ba đánh bài, uống rượu, cố ý ném những ngôn ngữ giang hồ tục tĩu vào đôi chân lính quýnh của nàng “Lì một lam cho ấm, em”; “Nhiều một dù, em?”; “Anh nè em, bi nhiêu một đêm dì?”; “Thằng lính bốc vác hồi nãy đâu, người đẹp?”...

Có mấy tay bụi đời xúm lại chọc ghẹo, cà khịa rồi xin tiền, không biết Cúc nói gì, một tay anh chị vung thẳng tay tát Cúc, Cúc ngã xuống đường ôm mặt đau đớn, bất thần một phát súng nổ khiến đám dân chơi bỏ chạy tán loạn. Bấy giờ Thúc đỡ Cúc dậy:

-Có sao không cô? Đau lắm không?

Cúc đứng dậy, buông tay Thúc ra, vừa phủi quần áo vừa then thùng trả lời:

-Dạ... không sao. Mấy người đó hung dữ quá. Gì mà phải bắn súng kinh thế?

Thúc phân trần:

-Không cho chúng biết mình có cây súng, chúng ăn thịt luôn cả cô lẫn tôi. Dân hút xách, rượu chè mà còn biết gì nữa. Cô định đi đâu?

-Ăn chút gì. Tôi định mời ông nhưng thấy ngồi ghê ghê ngao với chị chủ vui vẻ quá, nên thôi.

Họ vừa đi vừa nói chuyện. Thúc chống chế:

-Coi bà như chị cả í mà. Bà lớn hơn cả con giáp.

-Xì, giáp gì, ai đánh mà khai? bà liếc xéo tôi giống như muốn nói đừng có đụng tới ông. Thấy sợ...

-Làm ơn đừng có giàu tưởng tượng quá. Buồn chả biết làm gì thì ngồi tán hươu tán vượn cho hết giờ.

-Hươu dê hay gì ai biết, ông không hiểu đàn bà đâu, ồ, hay làm bộ không hiểu?

-Tôi là Thúc.

-Tôi, Cúc.

-Lúc này lấy phòng tôi có để ý tên cô rồi.

-Để ý làm chi vậy?

Chàng cười:

-Định mời người đẹp đi uống nước.

Cúc nguýt chàng:

-Định, mà người ta đi lúc nào không hay. Mê man hết biết trời đất. Oan nhĩ?

-Bắt bẻ y như là...

-Là gì? Xúc phạm hở? Xin lỗi.

-Làm gì mới gặp nhau đã cự lộn rồi. Chắc không hợp tuổi quá...

Im lặng. Không khí như có ý nặng nề, một sự nặng nề êm ái, mà không phải giấc mơ nào cũng có. Hai người sánh vai đi trước những đôi mắt phức tạp dò xét nhìn theo họ. Cả hai trở nên ít nói, như là để tận hưởng những giây phút ban đầu lâng lâng, của hớp rượu đầu tiên, vừa cay nồng vừa ngọt ngào, đang rạo rực trong lòng. Và khi biết họ sẽ đồng hành về Cheo Reo, cũng như cái lạnh cắt da của buổi chiều cao nguyên đã làm cho họ sớm gần gũi nhau hơn. Họ có một buổi tối nhẹ nhàng, thanh bình, thơ mộng ở quán ăn, và trên những con đường loanh quanh dẫn đến quán café thả hồn trong những bản nhạc mộng mơ. Họ chìm đắm trong nhau để nghe lời nhạc nói hộ họ về cuộc đời, về những nụ cười và nước mắt, những hội ngộ chia ly, những núi rừng bom đạn và những đêm sâu đợi chờ.

Họ hiểu trong đó có họ. Có đêm nay, tiếng bước rộn ràng trên đường vắng, một chút xuyên xao trong lòng ngực. Có cả ngày mai “còn chút gì để nhớ, để

-Tôi, Cúc.

-Lúc này lấy phòng tôi có để ý tên cô rồi.

-Để ý làm chi vậy?

Chàng cười:

-Định mời người đẹp đi uống nước.

Cúc nguýt chàng:

-Định, mà người ta đi lúc nào không hay. Mê man hết biết trời đất. Oan nhĩ?

-Bắt bẻ y như là...

-Là gì? Xúc phạm hở? Xin lỗi.

-Làm gì mới gặp nhau đã cự lộn rồi. Chắc không hợp tuổi quá...

Im lặng. Không khí như có ý nặng nề, một sự nặng nề êm ái, mà không phải giấc mơ nào cũng có. Hai người sánh vai đi trước những đôi mắt phức tạp dò xét nhìn theo họ. Cả hai trở nên ít nói, như là để tận hưởng những giây phút ban đầu lâng lâng, của hớp rượu đầu tiên, vừa cay nồng vừa ngọt ngào, đang rạo rực trong lòng. Và khi biết họ sẽ đồng hành về Cheo Reo, cũng như cái lạnh cắt da của buổi chiều cao nguyên đã làm cho họ sớm gần gũi nhau hơn. Họ có một buổi tối nhẹ nhàng, thanh bình, thơ mộng ở quán ăn, và trên những con đường loanh quanh dẫn đến quán café thả hồn trong những bản nhạc mộng mơ. Họ chìm đắm trong nhau để nghe lời nhạc nói hộ họ về cuộc đời, về những nụ cười và nước mắt, những hội ngộ chia ly, những núi rừng bom đạn và những đêm sâu đợi chờ.

Họ hiểu trong đó có họ. Có đêm nay, tiếng bước rộn ràng trên đường vắng, một chút xuyên xao trong lòng ngực. Có cả ngày mai “còn chút gì để nhớ, để

thương” hay sẽ là “để nhớ...để quên...” Vâng, sao thì cũng chỉ là một thoáng, chỉ biết là bây giờ nàng cảm thấy anh trở nên ấm áp hơn, to lớn vững vàng hơn, giữa cái không khí càng về đêm càng buốt giá, giữa tiếng còi hồi hả của những chiếc xe quân cảnh, cảnh sát tuần đêm. Con đường về khách sạn không đủ xa, để thế giới của họ chỉ còn là vàng trắng nhảy múa, ca hát trong lòng.

Đêm quyến luyến, ngát ngậy. Nhưng đêm cũng không đủ sâu cho hai tâm hồn họ bay lượn trong khoảng trời riêng tư êm ả của họ. Họ nhần nha bên nhau như không muốn nuốt mất chút hương vị mới mẻ, có vẻ như mong manh không thật, vừa mới thoang thoảng như mây cánh quỳnh e ấp, ngăn ngủi đêm trắng. Châm chậm bên nhau, lang thang trên từng con dốc, những con dốc co ro lạnh không đủ làm mỗi một chút hạnh phúc chớm nhen.

Con đường không mong tới ấy rồi cũng dẫn họ về đến khách sạn.

Điều bất ngờ khó tin xảy ra khi họ bước vào phòng khách, bà chủ khách sạn từ bao giờ như ngồi chờ họ, ùng ùng nổi giận, la toáng lên với Cúc:

-Cô lập tức dọn đi chỗ khác.

Cúc mở tròn đôi mắt, vốn đã to, nhẹ giọng:

-Giờ này em còn biết đi đâu?

-Đó là chuyện của cô. Còn tôi, tôi cần phòng.

-Em có thể trả thêm tiền cho chị.

-Cô đừng khoe tiền với tôi. Ở đây không có chỗ cho cô, thế thôi.

Bóng đêm bất an ngoài kia sao đã trở nên êm đềm thế? Tại sao chiến tranh lại muốn diễn ra ở cái nơi

thương” hay sẽ là “để nhớ...để quên...” Vâng, sao thì cũng chỉ là một thoáng, chỉ biết là bây giờ nàng cảm thấy anh trở nên ấm áp hơn, to lớn vững vàng hơn, giữa cái không khí càng về đêm càng buốt giá, giữa tiếng còi hồi hả của những chiếc xe quân cảnh, cảnh sát tuần đêm. Con đường về khách sạn không đủ xa, để thế giới của họ chỉ còn là vàng trắng nhảy múa, ca hát trong lòng.

Đêm quyến luyến, ngát ngậy. Nhưng đêm cũng không đủ sâu cho hai tâm hồn họ bay lượn trong khoảng trời riêng tư êm ả của họ. Họ nhần nha bên nhau như không muốn nuốt mất chút hương vị mới mẻ, có vẻ như mong manh không thật, vừa mới thoang thoảng như mây cánh quỳnh e ấp, ngăn ngủi đêm trắng. Châm chậm bên nhau, lang thang trên từng con dốc, những con dốc co ro lạnh không đủ làm mỗi một chút hạnh phúc chớm nhen.

Con đường không mong tới ấy rồi cũng dẫn họ về đến khách sạn.

Điều bất ngờ khó tin xảy ra khi họ bước vào phòng khách, bà chủ khách sạn từ bao giờ như ngồi chờ họ, ùng ùng nổi giận, la toáng lên với Cúc:

-Cô lập tức dọn đi chỗ khác.

Cúc mở tròn đôi mắt, vốn đã to, nhẹ giọng:

-Giờ này em còn biết đi đâu?

-Đó là chuyện của cô. Còn tôi, tôi cần phòng.

-Em có thể trả thêm tiền cho chị.

-Cô đừng khoe tiền với tôi. Ở đây không có chỗ cho cô, thế thôi.

Bóng đêm bất an ngoài kia sao đã trở nên êm đềm thế? Tại sao chiến tranh lại muốn diễn ra ở cái nơi

đáng lẽ phải là êm ấm này? Dĩ nhiên tôi hiểu tại sao, nếu đêm không phải giới nghiêm, tôi nào muốn quay về cái nơi quái quỷ này (những con đường âm u lạnh lẽo ấy ẩm áp làm sao!). Cúc chợt nhớ, lúc chiều khi định đi ăn cơm, Cúc cũng đã thấy chàng ngồi trò chuyện gì đó với chị chủ phòng ở đây. Có cái gì nổi lên cổ ngang cổ nghẹn cứng, nước mắt nàng trào ra: -Có khách sạn nào ngang nhiên đuổi khách nửa đêm nửa hôm thế này không? Em làm sao có thể lang thang với hàng hóa công kênh giữa đường phố sấp giới nghiêm này? Chị thông cảm, em trả chị gấp đôi.

-Tiền nữa. Tôi nói, tôi cần phòng.

Thúc lững thững bước tới quầy, kéo ghế ngồi đối diện chị chủ, nhìn thẳng vào mắt chị:

-Không ảnh hưởng gì tới em chứ chị?

Chị trả lời, mắt không nhìn Thúc:

-Tôi nói cái thứ gái hư ấy thôi, không can gì tới anh.

-Nghĩa là em tiếp tục được trọ phòng của em?

-Nếu muốn, anh cứ cuốn gói đi theo con đường đó đi.

-Chị không có quyền sỉ nhục người khác.

Chị ta cười khẩy:

-Quý quá, bệnh chằm chặp lên rồi.

-Em hỏi, nếu em không muốn đi đâu, thì em cứ ở phải không?

Cúc ảm ức nhìn Thúc, rồi quay nhìn bà chủ:

-Thôi đủ rồi, hai người đừng làm hề với tôi nữa. Chị nghe tôi nói đây, chị đưa giùm hàng hóa của tôi ra ngoài được không?

Rồi nàng giận dỗi quay lưng đi.

-Cúc!

Thúc gọi, nàng quay mặt lại.

đáng lẽ phải là êm ấm này? Dĩ nhiên tôi hiểu tại sao, nếu đêm không phải giới nghiêm, tôi nào muốn quay về cái nơi quái quỷ này (những con đường âm u lạnh lẽo ấy ẩm áp làm sao!). Cúc chợt nhớ, lúc chiều khi định đi ăn cơm, Cúc cũng đã thấy chàng ngồi trò chuyện gì đó với chị chủ phòng ở đây. Có cái gì nổi lên cổ ngang cổ nghẹn cứng, nước mắt nàng trào ra: -Có khách sạn nào ngang nhiên đuổi khách nửa đêm nửa hôm thế này không? Em làm sao có thể lang thang với hàng hóa công kênh giữa đường phố sấp giới nghiêm này? Chị thông cảm, em trả chị gấp đôi.

-Tiền nữa. Tôi nói, tôi cần phòng.

Thúc lững thững bước tới quầy, kéo ghế ngồi đối diện chị chủ, nhìn thẳng vào mắt chị:

-Không ảnh hưởng gì tới em chứ chị?

Chị trả lời, mắt không nhìn Thúc:

-Tôi nói cái thứ gái hư ấy thôi, không can gì tới anh.

-Nghĩa là em tiếp tục được trọ phòng của em?

-Nếu muốn, anh cứ cuốn gói đi theo con đường đó đi.

-Chị không có quyền sỉ nhục người khác.

Chị ta cười khẩy:

-Quý quá, bệnh chằm chặp lên rồi.

-Em hỏi, nếu em không muốn đi đâu, thì em cứ ở phải không?

Cúc ảm ức nhìn Thúc, rồi quay nhìn bà chủ:

-Thôi đủ rồi, hai người đừng làm hề với tôi nữa. Chị nghe tôi nói đây, chị đưa giùm hàng hóa của tôi ra ngoài được không?

Rồi nàng giận dỗi quay lưng đi.

-Cúc!

Thúc gọi, nàng quay mặt lại.

-Em cứ dọn qua phòng anh. Phòng có hai giường đây.

Như là mừng vì có được chỗ ở thì ít, mà vui vì tự ái được vuốt ve thì nhiều, ít nhất trong lúc này, không phải chị muốn thắng là thắng. Nàng liếc xéo bà chủ, vội vàng, dứt khoát, mở cửa phòng cho Thúc dọn giùm nàng những va-li, giỏ, túi xách, còn nàng thì đến quầy trả chìa khóa, nhận lại tiền trả trước, nghe chị chủ lầm bầm gì đó, rồi lặng lẽ theo Thúc về phòng chàng.

Nàng trách yêu:

-Tự nhiên gọi người ta bằng em ngon ơ.

Chàng một tay xách va-li, một tay vòng qua vai nàng siết nhẹ, tiếng bà chủ khách sạn, cố tình nói lớn với ai đó:

-Có quen biết trước mẹ gì đâu. Cái thứ mèo mả gà đồng ấy mà.

Buông cái vali xuống, Cúc véo bắp tay chàng:

-Ngàn năm sau, nếu bà chủ chưa nói ra thì có thánh cũng không biết tại sao bà nổi cơn thịnh nộ phải nhỉ? Thúc cũng thả chiếc vali, khóa trái cửa phòng, ôm Cúc. Nàng cũng ôm chàng, êm đềm, thắm thiết, như là đáng lẽ họ đã trộn lẫn vào nhau từ sương giá, trăng sao và những con đường dốc cao dốc thấp ngoài kia. Họ đứng lặng lẽ một lúc, Thúc nói đùa:

-Sao không nghĩ là em bị anh và bà chủ gài rồi?

Nàng đẩy nhẹ chàng ra, cười cười ỡm ờ:

-Ai bị? Em muốn tắm, anh xin hộ em nước nóng.

Trời cũng đã khá khuya, Cúc nhắm mắt giữ đều hơi thở nhưng không cố dỗ mình vào giấc ngủ. Thúc thì trần qua trở lại suy nghĩ vẩn vơ. Cũng có thể họ sẽ

-Em cứ dọn qua phòng anh. Phòng có hai giường đây.

Như là mừng vì có được chỗ ở thì ít, mà vui vì tự ái được vuốt ve thì nhiều, ít nhất trong lúc này, không phải chị muốn thắng là thắng. Nàng liếc xéo bà chủ, vội vàng, dứt khoát, mở cửa phòng cho Thúc dọn giùm nàng những va-li, giỏ, túi xách, còn nàng thì đến quầy trả chìa khóa, nhận lại tiền trả trước, nghe chị chủ lầm bầm gì đó, rồi lặng lẽ theo Thúc về phòng chàng.

Nàng trách yêu:

-Tự nhiên gọi người ta bằng em ngon ơ.

Chàng một tay xách va-li, một tay vòng qua vai nàng siết nhẹ, tiếng bà chủ khách sạn, cố tình nói lớn với ai đó:

-Có quen biết trước mẹ gì đâu. Cái thứ mèo mả gà đồng ấy mà.

Buông cái vali xuống, Cúc véo bắp tay chàng:

-Ngàn năm sau, nếu bà chủ chưa nói ra thì có thánh cũng không biết tại sao bà nổi cơn thịnh nộ phải nhỉ? Thúc cũng thả chiếc vali, khóa trái cửa phòng, ôm Cúc. Nàng cũng ôm chàng, êm đềm, thắm thiết, như là đáng lẽ họ đã trộn lẫn vào nhau từ sương giá, trăng sao và những con đường dốc cao dốc thấp ngoài kia. Họ đứng lặng lẽ một lúc, Thúc nói đùa:

-Sao không nghĩ là em bị anh và bà chủ gài rồi?

Nàng đẩy nhẹ chàng ra, cười cười ỡm ờ:

-Ai bị? Em muốn tắm, anh xin hộ em nước nóng.

Trời cũng đã khá khuya, Cúc nhắm mắt giữ đều hơi thở nhưng không cố dỗ mình vào giấc ngủ. Thúc thì trần qua trở lại suy nghĩ vẩn vơ. Cũng có thể họ sẽ

nằm yên như vậy đến sáng cho hai chiếc giường phải thao thức, nếu không bất chợt có tiếng gõ cửa bên ngoài. Thúc lằm bằm:

-Lại kiểm chuyện gì nữa đây.

Và chàng dậy mở cửa. Bên ngoài lổ nhố cả chục người, quân canh, cảnh sát, nhân dân tự vệ. Không cần lịch sự, một người lớn tiếng hỏi trống:

-Phòng này có mấy người?

-Hai.

-Hồi chiều anh nổ súng, anh cho xem giấy phép mang súng.

Cúc cũng đã ngồi dậy lấy căn cước đưa Thúc. Thay vì chỉ trình giấy phép mang súng, chàng đưa luôn cả căn cước quân nhân và sự vụ lệnh cho người quân cảnh, Thúc trách đùa:

-Khó dễ chi quá vậy mấy thầy. Lính trận xa nhà mà. Tình trạng bến xe ban chiều thì chắc mấy thầy cũng đã hiểu rõ, bỏ qua nhé.

Nhìn qua giấy tờ của Thúc, người quân cảnh trưởng toán đứng nghiêm, đưa tay chào, nói nhỏ:

-Ồ, xin lỗi.

Chàng nhận lại giấy tờ. Rồi đám tuần canh bỏ đi. Còn vọng lại tiếng cười đùa, giễu cợt:

-Làm ăn vui vẻ nhé!

Trả căn cước lại Cúc, chàng ngồi xuống sàn, ôm lấy đầu gối nàng:

-Qua nằm chung với anh đi. Lạnh quá.

-Em không lạnh.

-Nhưng anh lạnh. Tội nghiệp anh.

-Không.

-Anh ngồi đèn sáng.

nằm yên như vậy đến sáng cho hai chiếc giường phải thao thức, nếu không bất chợt có tiếng gõ cửa bên ngoài. Thúc lằm bằm:

-Lại kiểm chuyện gì nữa đây.

Và chàng dậy mở cửa. Bên ngoài lổ nhố cả chục người, quân canh, cảnh sát, nhân dân tự vệ. Không cần lịch sự, một người lớn tiếng hỏi trống:

-Phòng này có mấy người?

-Hai.

-Hồi chiều anh nổ súng, anh cho xem giấy phép mang súng.

Cúc cũng đã ngồi dậy lấy căn cước đưa Thúc. Thay vì chỉ trình giấy phép mang súng, chàng đưa luôn cả căn cước quân nhân và sự vụ lệnh cho người quân cảnh, Thúc trách đùa:

-Khó dễ chi quá vậy mấy thầy. Lính trận xa nhà mà. Tình trạng bến xe ban chiều thì chắc mấy thầy cũng đã hiểu rõ, bỏ qua nhé.

Nhìn qua giấy tờ của Thúc, người quân cảnh trưởng toán đứng nghiêm, đưa tay chào, nói nhỏ:

-Ồ, xin lỗi.

Chàng nhận lại giấy tờ. Rồi đám tuần canh bỏ đi. Còn vọng lại tiếng cười đùa, giễu cợt:

-Làm ăn vui vẻ nhé!

Trả căn cước lại Cúc, chàng ngồi xuống sàn, ôm lấy đầu gối nàng:

-Qua nằm chung với anh đi. Lạnh quá.

-Em không lạnh.

-Nhưng anh lạnh. Tội nghiệp anh.

-Không.

-Anh ngồi đèn sáng.

Nàng cười, đứng dậy, lại véo chàng:

-Tội quá há, chưa phạt cái tội không biết dạy bà chủ, để bà báo cáo cảnh sát kia.

Chàng vãi lã:

-Ai biết được.

-Không có em là biết liền chứ gì?

Họ ôm nhau nằm, tự nhiên, ngọt ngào. Thật lâu sau môi chàng mới tìm môi nàng. Cúc đẩy chàng ra:

-Ấm thôi, không được hư.

Nói vậy nhưng nàng không từ chối nụ hôn của chàng:

-Em cảm ơn anh!

-Gì cảm ơn ghê vậy?

-Không biết em có nên nói là em đã mắc nợ anh?

-Nợ gì?

-Ba lần cứu em.

-...?

-Bị đánh, bị bà chủ đuổi, bị cảnh sát xét

-Cảnh sát xét thì mắc mớ gì tới em?

-Không có anh, đâu để gì họ bỏ qua em. Phiền lắm.

-Cảm ơn họ. Không có họ sức mấy mà người đẹp ngoan ngoãn thế này.

Nàng ép mặt vào mặt chàng, hôn nhẹ lên má:

-Hết lạnh, phải không?

-Em đẹp quá. Cho anh nhìn em chút.

-Nịnh đủ rồi thì ngủ đi.

Thúc hôn nàng tới tấp lên mắt, lên môi, lên tóc, lên bộ quần áo ngủ của nàng, Cúc phản ứng yếu ớt:

-Phá em, em qua giường kia nằm, bỏ anh chết lạnh bây giờ.

-Giường em có hàng rào kẽm gai hả?

Nàng cười, đứng dậy, lại véo chàng:

-Tội quá há, chưa phạt cái tội không biết dạy bà chủ, để bà báo cáo cảnh sát kia.

Chàng vãi lã:

-Ai biết được.

-Không có em là biết liền chứ gì?

Họ ôm nhau nằm, tự nhiên, ngọt ngào. Thật lâu sau môi chàng mới tìm môi nàng. Cúc đẩy chàng ra:

-Ấm thôi, không được hư.

Nói vậy nhưng nàng không từ chối nụ hôn của chàng:

-Em cảm ơn anh!

-Gì cảm ơn ghê vậy?

-Không biết em có nên nói là em đã mắc nợ anh?

-Nợ gì?

-Ba lần cứu em.

-...?

-Bị đánh, bị bà chủ đuổi, bị cảnh sát xét

-Cảnh sát xét thì mắc mớ gì tới em?

-Không có anh, đâu để gì họ bỏ qua em. Phiền lắm.

-Cảm ơn họ. Không có họ sức mấy mà người đẹp ngoan ngoãn thế này.

Nàng ép mặt vào mặt chàng, hôn nhẹ lên má:

-Hết lạnh, phải không?

-Em đẹp quá. Cho anh nhìn em chút.

-Nịnh đủ rồi thì ngủ đi.

Thúc hôn nàng tới tấp lên mắt, lên môi, lên tóc, lên bộ quần áo ngủ của nàng, Cúc phản ứng yếu ớt:

-Phá em, em qua giường kia nằm, bỏ anh chết lạnh bây giờ.

-Giường em có hàng rào kẽm gai hả?

-...

-Có đắp mô, gài mìn không?

-Không. Làm ơn anh ơi.

Nàng co rúm người lại dưới mấy ngón tay băng đeo lộ tuổi trong mấy lớp vải áo quần. Nàng đón nhận cảm giác không chờ đợi ấy một cách say sưa thú vị, nhưng khi chàng lần đến mấy cúc áo thì nàng gỡ tay chàng ra. Trong im lặng, dưới bóng đèn run rẩy, trận chiến dành dần dần đất có phần gay go, nhưng cuối cùng, nàng cũng để chàng thắng, cho hai cơ thể tỏa ấm nhau. Những nụ hôn tham lam như muốn thu hết hương đa thịt vào phổi. Nàng ngất ngây, mê đắm, cố nén những hơi thở nặng nề.

-Cúc

-Dạ

-Đi nữa không?

-Dạ đi.

Chàng khóa cứng môi nàng dưới môi chàng.

-Thật?

-Dạ không.

-Nghĩa là không đi nữa.

-Dạ.

-Chịu thua?

-Dạ, không dám thắng. Nhưng... ngủ đi anh. Gần sáng rồi. Còn phải ngồi xe cả ngày nữa.

Thúc đỡ người ra, không nói một lời. Lạnh, mệt mỏi và buồn ngủ, chàng kéo mền bọc hai người lại.

Khi Thúc thức dậy, Cúc ngồi ở giường bên kia, quần áo đã thơm tất. Chút son phấn làm cho nàng đẹp hẳn lên, bức họa kiều nữ khỏa thân trên giường chàng buổi tối đã được dựng dậy rực rỡ và đang đắm đắm

-...

-Có đắp mô, gài mìn không?

-Không. Làm ơn anh ơi.

Nàng co rúm người lại dưới mấy ngón tay băng đeo lộ tuổi trong mấy lớp vải áo quần. Nàng đón nhận cảm giác không chờ đợi ấy một cách say sưa thú vị, nhưng khi chàng lần đến mấy cúc áo thì nàng gỡ tay chàng ra. Trong im lặng, dưới bóng đèn run rẩy, trận chiến dành dần dần đất có phần gay go, nhưng cuối cùng, nàng cũng để chàng thắng, cho hai cơ thể tỏa ấm nhau. Những nụ hôn tham lam như muốn thu hết hương đa thịt vào phổi. Nàng ngất ngây, mê đắm, cố nén những hơi thở nặng nề.

-Cúc

-Dạ

-Đi nữa không?

-Dạ đi.

Chàng khóa cứng môi nàng dưới môi chàng.

-Thật?

-Dạ không.

-Nghĩa là không đi nữa.

-Dạ.

-Chịu thua?

-Dạ, không dám thắng. Nhưng... ngủ đi anh. Gần sáng rồi. Còn phải ngồi xe cả ngày nữa.

Thúc đỡ người ra, không nói một lời. Lạnh, mệt mỏi và buồn ngủ, chàng kéo mền bọc hai người lại.

Khi Thúc thức dậy, Cúc ngồi ở giường bên kia, quần áo đã thơm tất. Chút son phấn làm cho nàng đẹp hẳn lên, bức họa kiều nữ khỏa thân trên giường chàng buổi tối đã được dựng dậy rực rỡ và đang đắm đắm

nhìn chàng. Thúc đưa tay:

-Lại nằm với anh.

-Hơn chín giờ rồi kìa. Em lấy nước nóng rồi đấy. Dậy tắm rửa, ăn sáng còn đi, sắp đến chuyến rồi. Em đã mua vé xe, chuyến cuối đó. Có định ở lại thì nói em đi trước.

Chàng bật dậy, quơ quần áo mặc, nhớ lại chuyện đêm qua, thốt nhiên chàng thấy thẹn, vội vã bước vào phòng tắm.

...

Cúc nghiêng đầu tựa lên vai Thúc, cái giỏ xách chứa đầy những bánh kẹo, trái cây, nem chả cột vào lưng ghế trước mặt, còn hai cái va-li thì đặt dưới chân khiến cái thế giới riêng của họ bị nêm nhau chặt cứng. Mặc dù vậy họ cũng cảm thấy có chút thoải mái riêng tư nhờ những hàng ghế cao khuất, không hàng nào thấy hàng nào.

Vừa bóc thêm một quả quít, Cúc vừa lúng liếng cười, thì thầm:

-Buồn ngủ anh hử?

Đút múi quít vào miệng chàng, giọng Cúc vẫn đều đều:

-Nói chuyện với em đi. Chỉ mong xuống xe là xong chứ gì?

-Không biết.

-Không biết gì? Cứ như trên trời rớt xuống, đời này còn có ai cần một lời yêu thương không?

Thúc như muốn mắc nghẹn ngay cổ, quả thật chàng chưa nói một lời yêu thương hứa hẹn nào, hừng hừng hổ hổ như bắt bò lạc, một cuộc vui qua đêm mà hai bên cùng chia sẻ, rồi không ai nợ nần ai. Chàng quay

nhìn chàng. Thúc đưa tay:

-Lại nằm với anh.

-Hơn chín giờ rồi kìa. Em lấy nước nóng rồi đấy. Dậy tắm rửa, ăn sáng còn đi, sắp đến chuyến rồi. Em đã mua vé xe, chuyến cuối đó. Có định ở lại thì nói em đi trước.

Chàng bật dậy, quơ quần áo mặc, nhớ lại chuyện đêm qua, thốt nhiên chàng thấy thẹn, vội vã bước vào phòng tắm.

...

Cúc nghiêng đầu tựa lên vai Thúc, cái giỏ xách chứa đầy những bánh kẹo, trái cây, nem chả cột vào lưng ghế trước mặt, còn hai cái va-li thì đặt dưới chân khiến cái thế giới riêng của họ bị nêm nhau chặt cứng. Mặc dù vậy họ cũng cảm thấy có chút thoải mái riêng tư nhờ những hàng ghế cao khuất, không hàng nào thấy hàng nào.

Vừa bóc thêm một quả quít, Cúc vừa lúng liếng cười, thì thầm:

-Buồn ngủ anh hử?

Đút múi quít vào miệng chàng, giọng Cúc vẫn đều đều:

-Nói chuyện với em đi. Chỉ mong xuống xe là xong chứ gì?

-Không biết.

-Không biết gì? Cứ như trên trời rớt xuống, đời này còn có ai cần một lời yêu thương không?

Thúc như muốn mắc nghẹn ngay cổ, quả thật chàng chưa nói một lời yêu thương hứa hẹn nào, hừng hừng hổ hổ như bắt bò lạc, một cuộc vui qua đêm mà hai bên cùng chia sẻ, rồi không ai nợ nần ai. Chàng quay

qua nhìn nàng, dịu giọng:

-Em có còn chờ anh nói ra lời đó không?

Vẫn giọng nhẹ nhàng không tỏ vẻ trách cứ:

-Em là ai? Anh cũng nghĩ là em cần?

-Đã muộn chưa? Cho anh xin lỗi.

-Em không bắt buộc.

Thúc luồn tay sau lưng Cúc, ôm nhẹ, ngoẹo đầu sang phía đầu nàng:

-Cho anh nói anh yêu em.

Nàng hiểu là muộn, nhưng nó giá trị hơn là được nghe sớm hơn, vào tối qua, để được việc, phải nói một ngàn lần hơn ba tiếng anh yêu em ấy thì chàng cũng không từ chối, nàng nói lấy:

-Không cần. Buồn ngủ thì ngủ đi.

-Về đến Cheo Reo, em ở lại được bao lâu?

-Nhiều việc đang đợi em, nhưng em còn phải về thăm mẹ ở Buôn Hồ, anh có đi được với em không?

-Về đơn vị xem tình hình sao hằng tính. Buôn Hồ thì Pleiku qua tiện hơn.

-Dạ, nhưng em phải xuống Cheo Reo giao hàng.

-Có thì giờ cho anh không? Hàng gì quan trọng thế?

-Đâu phải chỉ có anh mới quan trọng. Giao hàng, thăm mẹ.

-Bố em?

-Bố em đi dạy ở Ban Mê Thuột, chết vì xe bị trúng mìn trên đường về thăm nhà, được dịp để bên này đồ thừa bên kia. Quê mất an ninh, chôn cất bố xong, mẹ gửi em xuống cậu ở Qui Nhơn học.

-Đi tị nạn hả?

-Chỗ hẻo lánh mà. Luật là luật rừng, để trấn áp, dằn mặt người khác, bên nào cũng có thể gây thương tổn

qua nhìn nàng, dịu giọng:

-Em có còn chờ anh nói ra lời đó không?

Vẫn giọng nhẹ nhàng không tỏ vẻ trách cứ:

-Em là ai? Anh cũng nghĩ là em cần?

-Đã muộn chưa? Cho anh xin lỗi.

-Em không bắt buộc.

Thúc luồn tay sau lưng Cúc, ôm nhẹ, ngoẹo đầu sang phía đầu nàng:

-Cho anh nói anh yêu em.

Nàng hiểu là muộn, nhưng nó giá trị hơn là được nghe sớm hơn, vào tối qua, để được việc, phải nói một ngàn lần hơn ba tiếng anh yêu em ấy thì chàng cũng không từ chối, nàng nói lấy:

-Không cần. Buồn ngủ thì ngủ đi.

-Về đến Cheo Reo, em ở lại được bao lâu?

-Nhiều việc đang đợi em, nhưng em còn phải về thăm mẹ ở Buôn Hồ, anh có đi được với em không?

-Về đơn vị xem tình hình sao hằng tính. Buôn Hồ thì Pleiku qua tiện hơn.

-Dạ, nhưng em phải xuống Cheo Reo giao hàng.

-Có thì giờ cho anh không? Hàng gì quan trọng thế?

-Đâu phải chỉ có anh mới quan trọng. Giao hàng, thăm mẹ.

-Bố em?

-Bố em đi dạy ở Ban Mê Thuột, chết vì xe bị trúng mìn trên đường về thăm nhà, được dịp để bên này đồ thừa bên kia. Quê mất an ninh, chôn cất bố xong, mẹ gửi em xuống cậu ở Qui Nhơn học.

-Đi tị nạn hả?

-Chỗ hẻo lánh mà. Luật là luật rừng, để trấn áp, dằn mặt người khác, bên nào cũng có thể gây thương tổn

cho mình. Sau phút bàng hoàng, với mọi người rồi cũng quên, như tai nghe quen bom đạn mỗi ngày. Xui cho mình là người thân của nạn nhân. Đau đớn rồi cũng còn phải lo cho sự sinh tồn của mình nữa.

-Lạnh lùng.

Cúc thở dài:

-Chiến tranh mà, mình đâu còn là của mình.

-Em không của em nhưng là của anh.

-Của anh để làm gì?

-Anh thề.

Nàng gí nắm đầm vào mặt chàng:

-Làm ơn. Lính tráng liều mạng. Tạm thời cứ tin cho mau hết giờ, đi đến nơi về đến chốn.

-Em có thường đi đường này không?

-Năm bảy tháng một lần, tùy nhu cầu hàng hóa. Cậu mợ không có con lớn, lại không tin ai ...

-Ai dám trách cậu mợ đâu mà.

-Nhất là hàng hóa lại nặng vốn, nguy hiểm.

-Ừ, phải cần đến sự lạnh lợi, nhạy bén như em.

-Em nói là anh không cần cái giọng móc họng ấy, em đi quen thì em đi. Hơn nữa có dịp về thăm mẹ.

-Em có ghé lại Cheo Reo trên đường trở lại Qui Nhơn không?

-Buôn Hồ có xe Ban Mê Thuật - Pleiku về thẳng Qui Nhơn.

-Bỏ anh?

-Về Qui Nhơn, rủi mà thấy nhớ anh thì em sẽ lên xử tội anh sau.

-Còn nếu may?

-May là nếu em quên được anh.

-Anh làm gì mà em tàn nhẫn với anh thế? Mới tình

cho mình. Sau phút bàng hoàng, với mọi người rồi cũng quên, như tai nghe quen bom đạn mỗi ngày. Xui cho mình là người thân của nạn nhân. Đau đớn rồi cũng còn phải lo cho sự sinh tồn của mình nữa.

-Lạnh lùng.

Cúc thở dài:

-Chiến tranh mà, mình đâu còn là của mình.

-Em không của em nhưng là của anh.

-Của anh để làm gì?

-Anh thề.

Nàng gí nắm đầm vào mặt chàng:

-Làm ơn. Lính tráng liều mạng. Tạm thời cứ tin cho mau hết giờ, đi đến nơi về đến chốn.

-Em có thường đi đường này không?

-Năm bảy tháng một lần, tùy nhu cầu hàng hóa. Cậu mợ không có con lớn, lại không tin ai ...

-Ai dám trách cậu mợ đâu mà.

-Nhất là hàng hóa lại nặng vốn, nguy hiểm.

-Ừ, phải cần đến sự lạnh lợi, nhạy bén như em.

-Em nói là anh không cần cái giọng móc họng ấy, em đi quen thì em đi. Hơn nữa có dịp về thăm mẹ.

-Em có ghé lại Cheo Reo trên đường trở lại Qui Nhơn không?

-Buôn Hồ có xe Ban Mê Thuật - Pleiku về thẳng Qui Nhơn.

-Bỏ anh?

-Về Qui Nhơn, rủi mà thấy nhớ anh thì em sẽ lên xử tội anh sau.

-Còn nếu may?

-May là nếu em quên được anh.

-Anh làm gì mà em tàn nhẫn với anh thế? Mới tình

mà, em muốn quên thì quên chứ...

-Anh nguy hiểm quá.

-Quá khen, không dám nhận.

Thúc đưa bàn tay nịnh bợ vuốt mái tóc đầy bụi đường của nàng:

-Phải nói may là nếu anh xuống Qui Nhơn thăm em

-Mà không phải là cũng nhớ ghé lại thăm bà chị ở khách sạn Pleiku...

o O o

Bỏ lại thung lũng Cheo Reo êm đềm, thân thiết, bỏ lại cái hẹn tối nay, chiếc trực thăng đã quảng Thúc xuống đơn vị cách Cheo Reo sáu mươi cây số, nhận lính, nhận lương thực, thực phẩm sẵn sàng ngày mai ra thay thế cho Mai. Lệnh mà. Chàng đã khẩn khoản xin ông pháo đội trưởng cho chàng 30 phút, ra phố để mua ít đồ dùng, và café, thuốc lá, nhưng ông đã từ chối “Ông cần gì tôi gọi lên trên đó lo cho ông. Thiếu úy Mai chờ ông thay hơn tuần lễ rồi, lẽ ra trực thăng đã bay nhưng tôi xin phòng 3 chờ ông đấy” Rồi ông rút trong hộc bàn nguyên một cây Capstan đưa chàng, cười cười, “trễ cả hai tuần lại còn mục gì nữa đây?”. Đích thân ông lái chiếc Jeep đưa chàng thẳng ra phi trường. Thiết tình. Phải chi chàng và Cúc nấn ná, “có con bò ra có con bò vào” mười, mười lăm phút nữa hoặc ghé quán nước nào đó ngồi chừng hai điều thuốc là đủ trễ chuyến trực thăng này, chàng sẽ có, ít nhất, thêm một đêm bên Cúc.

Bao nhiêu háo hức, hào hứng đã tan biến hết, không phải bởi vì không có nàng bên cạnh, mà vì những lời

mà, em muốn quên thì quên chứ...

-Anh nguy hiểm quá.

-Quá khen, không dám nhận.

Thúc đưa bàn tay nịnh bợ vuốt mái tóc đầy bụi đường của nàng:

-Phải nói may là nếu anh xuống Qui Nhơn thăm em

-Mà không phải là cũng nhớ ghé lại thăm bà chị ở khách sạn Pleiku...

o O o

Bỏ lại thung lũng Cheo Reo êm đềm, thân thiết, bỏ lại cái hẹn tối nay, chiếc trực thăng đã quảng Thúc xuống đơn vị cách Cheo Reo sáu mươi cây số, nhận lính, nhận lương thực, thực phẩm sẵn sàng ngày mai ra thay thế cho Mai. Lệnh mà. Chàng đã khẩn khoản xin ông pháo đội trưởng cho chàng 30 phút, ra phố để mua ít đồ dùng, và café, thuốc lá, nhưng ông đã từ chối “Ông cần gì tôi gọi lên trên đó lo cho ông. Thiếu úy Mai chờ ông thay hơn tuần lễ rồi, lẽ ra trực thăng đã bay nhưng tôi xin phòng 3 chờ ông đấy” Rồi ông rút trong hộc bàn nguyên một cây Capstan đưa chàng, cười cười, “trễ cả hai tuần lại còn mục gì nữa đây?”. Đích thân ông lái chiếc Jeep đưa chàng thẳng ra phi trường. Thiết tình. Phải chi chàng và Cúc nấn ná, “có con bò ra có con bò vào” mười, mười lăm phút nữa hoặc ghé quán nước nào đó ngồi chừng hai điều thuốc là đủ trễ chuyến trực thăng này, chàng sẽ có, ít nhất, thêm một đêm bên Cúc.

Bao nhiêu háo hức, hào hứng đã tan biến hết, không phải bởi vì không có nàng bên cạnh, mà vì những lời

của Cúc đang ngọ nguậy trong lòng, với chút tình mới mẻ đó đã trở nên một thứ rượu cũ ngậy nồng. Anh nhớ em, xôn xao, nhớ như chưa bao giờ biết nhớ, anh viết cho em đây, về đến Qui Nhơn em sẽ có thư của anh, em yêu, để nữa lờ mai ngoài mặt trận biết có điều kiện để viết nữa không.

oOo

Người trưởng phòng thẩm vấn ty Cảnh sát Phú Bổn, là bạn cùng lớp hồi trung học với Thúc, dẫn Thúc vào phòng chấp cung và cho gọi Cúc từ phòng giam lên, bảo chàng “Tao cho mày một giờ, chỗ này là chỗ tao, hơn nữa tối nay tao trực. Còn ban ngày tốt nhất là đừng tới đây, vụ này còn mới, cô ấy chưa được phép tiếp xúc với ai”, rồi khép cửa, ra ngoài.

Thúc bồn chồn nắm tay Cúc:

-Sao vậy em? Họ có làm lẫn gì chẳng?

Giọng Cúc thành khẩn, như một kẻ nhận tội:

-Dạ không. Quả tang mà.

-Gì quả tang? Em làm gì?

-Anh đừng giận em, những gì em đã nói với anh đều không thật. Em không muốn giấu gì anh nữa. Em là nữ giao liên Việt Cộng. Anh có tin em không? Trong hai cái va-li mà anh đã hộ tống ấy là đồ tiếp tế.

-???

Cúc hỏi:

-Anh sợ liên lụy với Việt Cộng không?

-Sợ thì anh không tới đây.

-Đúng là quốc gia các anh, chẳng trách chỗ nào Việt cộng cũng chui vào được hết. À, làm ơn, nếu có ai

của Cúc đang ngọ nguậy trong lòng, với chút tình mới mẻ đó đã trở nên một thứ rượu cũ ngậy nồng. Anh nhớ em, xôn xao, nhớ như chưa bao giờ biết nhớ, anh viết cho em đây, về đến Qui Nhơn em sẽ có thư của anh, em yêu, để nữa lờ mai ngoài mặt trận biết có điều kiện để viết nữa không.

oOo

Người trưởng phòng thẩm vấn ty Cảnh sát Phú Bổn, là bạn cùng lớp hồi trung học với Thúc, dẫn Thúc vào phòng chấp cung và cho gọi Cúc từ phòng giam lên, bảo chàng “Tao cho mày một giờ, chỗ này là chỗ tao, hơn nữa tối nay tao trực. Còn ban ngày tốt nhất là đừng tới đây, vụ này còn mới, cô ấy chưa được phép tiếp xúc với ai”, rồi khép cửa, ra ngoài.

Thúc bồn chồn nắm tay Cúc:

-Sao vậy em? Họ có làm lẫn gì chẳng?

Giọng Cúc thành khẩn, như một kẻ nhận tội:

-Dạ không. Quả tang mà.

-Gì quả tang? Em làm gì?

-Anh đừng giận em, những gì em đã nói với anh đều không thật. Em không muốn giấu gì anh nữa. Em là nữ giao liên Việt Cộng. Anh có tin em không? Trong hai cái va-li mà anh đã hộ tống ấy là đồ tiếp tế.

-???

Cúc hỏi:

-Anh sợ liên lụy với Việt Cộng không?

-Sợ thì anh không tới đây.

-Đúng là quốc gia các anh, chẳng trách chỗ nào Việt cộng cũng chui vào được hết. À, làm ơn, nếu có ai

hỏi, anh chỉ nói đi chung chuyến xe, thấy phụ nữ thì giúp đỡ vậy thôi, có thể có người thấy anh xách mấy cái va-li vào khách sạn cho em. Nghe lời em, anh nhẹ, em không còn nhiều ngày tháng để chăm sóc, nhắc nhở anh.

Thức cầm tay Cúc, nói tha thiết:

-Anh tin em không phải Việt Cộng. Em chỉ bị lợi dụng. Hãy vì con tim của chúng ta, về với anh. Hãy bỏ lại sau những mệnh lệnh chết người đẩy em vào cõi dữ. Anh sẽ bảo lãnh em. Rồi em sẽ được thả. Rồi anh sẽ xin phép làm đám cưới...

-Ai cho? Cúc chọc Thúc.

-Tình yêu cho.

Bây giờ Cúc mới nói:

-Bỗng dưng dính líu với nhau làm gì để phải gặp nghịch cảnh này. Thú thật, sau khi gặp anh, em không dám hy vọng gì vào tình anh, nhưng em nhớ anh, không lúc nào không nghĩ đến anh, và cũng không lúc nào em không lo lắng cho những bước chân trong lửa đạn của anh. Anh bỏ em đi mất tiêu. Hôm sau, quảng mấy chữ vào buro điện cho anh, một tiếng đồng hồ sau là em bị bắt.

-Em cứ nói, anh muốn nghe. Sợ lỡ rồi anh lại đi như hôm ấy, không gần gũi được em.

-Cái đêm về khách sạn ấy... chờ đến khuya không thấy anh, khi hiểu là không thể có anh ở thành phố này, em thương anh quá, nghĩ đến những chuyện tình thời chiến, lắm khi người ta chỉ một thoáng vậy thôi, rồi...em sợ... Trong sự bấp bênh của hẹn hò và chờ mong, em mới thấy được từng phút của anh quý giá đến chừng nào, nói anh đừng cười em, em muốn

hỏi, anh chỉ nói đi chung chuyến xe, thấy phụ nữ thì giúp đỡ vậy thôi, có thể có người thấy anh xách mấy cái va-li vào khách sạn cho em. Nghe lời em, anh nhẹ, em không còn nhiều ngày tháng để chăm sóc, nhắc nhở anh.

Thức cầm tay Cúc, nói tha thiết:

-Anh tin em không phải Việt Cộng. Em chỉ bị lợi dụng. Hãy vì con tim của chúng ta, về với anh. Hãy bỏ lại sau những mệnh lệnh chết người đẩy em vào cõi dữ. Anh sẽ bảo lãnh em. Rồi em sẽ được thả. Rồi anh sẽ xin phép làm đám cưới...

-Ai cho? Cúc chọc Thúc.

-Tình yêu cho.

Bây giờ Cúc mới nói:

-Bỗng dưng dính líu với nhau làm gì để phải gặp nghịch cảnh này. Thú thật, sau khi gặp anh, em không dám hy vọng gì vào tình anh, nhưng em nhớ anh, không lúc nào không nghĩ đến anh, và cũng không lúc nào em không lo lắng cho những bước chân trong lửa đạn của anh. Anh bỏ em đi mất tiêu. Hôm sau, quảng mấy chữ vào buro điện cho anh, một tiếng đồng hồ sau là em bị bắt.

-Em cứ nói, anh muốn nghe. Sợ lỡ rồi anh lại đi như hôm ấy, không gần gũi được em.

-Cái đêm về khách sạn ấy... chờ đến khuya không thấy anh, khi hiểu là không thể có anh ở thành phố này, em thương anh quá, nghĩ đến những chuyện tình thời chiến, lắm khi người ta chỉ một thoáng vậy thôi, rồi...em sợ... Trong sự bấp bênh của hẹn hò và chờ mong, em mới thấy được từng phút của anh quý giá đến chừng nào, nói anh đừng cười em, em muốn

có với anh... để em nâng niu ôm ấp nó mỗi lúc không anh.

Thúc cảm động ôm hôn Cúc:

-Không ân hận? Anh bảo lãnh em về?

-Không nên. Anh không hiểu đâu, họ sẽ không tha em. Anh cứ để mặc em.

-Em có biết cái giá em phải trả ra sao?

-Hy vọng, một là họ sẽ lo cho em ra sớm, hai là nếu đã bế hết rồi thì em cũng chỉ là tép riu. Tay sai thôi, chả gì nặng nề đâu. Nặng lắm là... anh bỏ em.

-Nhìn kỹ mặt anh xem có giống vậy không?

-Đùa thôi. Cảnh sát họ biết hoàn cảnh của em rồi. Khi họ bắt em có nghĩa là họ cũng đã nắm hết cả đường **đây**. Sau này anh sẽ hiểu. Đừng ghé lại khách sạn ở bên xe Pleiku nữa, cơ sở đấy. Mình quen nhau không ngẫu nhiên đâu. Họ gài bẫy để anh bảo vệ em và hàng hóa đấy.

Thúc giật mình nhớ lại. À, ra thế. Thảo nào chàng có Cúc hình như có gì không bình thường. Họ đã làm tuồng với chàng, chàng nói móc nàng:

-Sao không đi đóng phim đi? Sao như thật vậy? Lúc em chưa tới, bà ấy nói chuyện với anh rất ư là đầm thắm mà, lúc em bị bọn du côn quây, đâu có vẻ gì là bà ấy biết em đâu... Rồi lúc bà ấy đuổi em thì rõ ràng là bà ghét em mà.

-Cũng có cái thật, cũng có cái giả. Em biết chắc chắn bà ta thích anh và nếu em không bắt ngờ xuất hiện thì đêm ấy anh được lợi rồi. Lúc em bị mấy thằng cô hồn đánh, bà ta chưa nhận được lệnh bảo vệ em, thấy em đi chơi với anh bà điên tiết lên, có thể bà báo cảnh sát việc anh nỏ súng từ lúc đó không chừng.

có với anh... để em nâng niu ôm ấp nó mỗi lúc không anh.

Thúc cảm động ôm hôn Cúc:

-Không ân hận? Anh bảo lãnh em về?

-Không nên. Anh không hiểu đâu, họ sẽ không tha em. Anh cứ để mặc em.

-Em có biết cái giá em phải trả ra sao?

-Hy vọng, một là họ sẽ lo cho em ra sớm, hai là nếu đã bế hết rồi thì em cũng chỉ là tép riu. Tay sai thôi, chả gì nặng nề đâu. Nặng lắm là... anh bỏ em.

-Nhìn kỹ mặt anh xem có giống vậy không?

-Đùa thôi. Cảnh sát họ biết hoàn cảnh của em rồi. Khi họ bắt em có nghĩa là họ cũng đã nắm hết cả đường **đây**. Sau này anh sẽ hiểu. Đừng ghé lại khách sạn ở bên xe Pleiku nữa, cơ sở đấy. Mình quen nhau không ngẫu nhiên đâu. Họ gài bẫy để anh bảo vệ em và hàng hóa đấy.

Thúc giật mình nhớ lại. À, ra thế. Thảo nào chàng có Cúc hình như có gì không bình thường. Họ đã làm tuồng với chàng, chàng nói móc nàng:

-Sao không đi đóng phim đi? Sao như thật vậy? Lúc em chưa tới, bà ấy nói chuyện với anh rất ư là đầm thắm mà, lúc em bị bọn du côn quây, đâu có vẻ gì là bà ấy biết em đâu... Rồi lúc bà ấy đuổi em thì rõ ràng là bà ghét em mà.

-Cũng có cái thật, cũng có cái giả. Em biết chắc chắn bà ta thích anh và nếu em không bắt ngờ xuất hiện thì đêm ấy anh được lợi rồi. Lúc em bị mấy thằng cô hồn đánh, bà ta chưa nhận được lệnh bảo vệ em, thấy em đi chơi với anh bà điên tiết lên, có thể bà báo cảnh sát việc anh nỏ súng từ lúc đó không chừng.

Sau đó lại không ngờ cấp trên báo cho bà biết là tối đó có lực lượng phối hợp xét khách sạn, và người ta thiết kế cho bà ta **giàn** cảnh, gài bẫy để mượn cái bàn tay nghĩa hiệp háo sắc của anh. Kịch bản bà ta diễn “tới” quá, vì em biết trong đó có cả lòng ghen tuông thật nữa. Lúc trả chìa khóa, em nhận được lệnh phải theo anh. Trước lúc này, cái cảm tình của em cho anh là thật. Lãng mạn, êm đềm, ấm áp, mơ mộng đủ cả. Nguyên vẹn. Cho đến sau cái kịch bản đó thì cái tình thật của em chỉ còn một nửa.

-Nửa còn lại?

-Của mệnh lệnh. Với sự ray rứt, ghê tởm con rối mình. Coi thường, khinh bỉ bọn đạo diễn giựt dây phía sau. Trân trọng, yêu thương người đã có tâm lòng với mình.

-Sao như xi nê vậy? Việt Cộng cũng lãng mạn gớm.

-Em không muốn đùa. Lấy bút ghi địa chỉ này, nhà em đó, không phải Buôn Hồ, Qui Nhơn gì đâu, tất cả là em khóa lắp để giấu tung tích em, chỉ có việc em mò côi không cha không mẹ là thật, phải sống nhờ và chịu sự điều khiển của người ta.

-Sao lại có cái vụ Buôn Hồ gì nữa?

-Ở đó có mấy nơi mà em cần liên lạc.

-Rủ anh đi để làm bia cho em hả?

-Anh nghĩ sao cũng được. Thật tình lúc đó em chỉ sôi nổi một cái ý muốn là được gần gũi anh nhiều hơn.

-Vậy mấy cái thư của anh?

-“Gửi gió cho mây ngàn bay rồi”. Em chỉ cho phép em được viết cho anh thôi. Mà sao em thương được cái mặt lì lợm này hông biết.

Sau đó lại không ngờ cấp trên báo cho bà biết là tối đó có lực lượng phối hợp xét khách sạn, và người ta thiết kế cho bà ta **giàn** cảnh, gài bẫy để mượn cái bàn tay nghĩa hiệp háo sắc của anh. Kịch bản bà ta diễn “tới” quá, vì em biết trong đó có cả lòng ghen tuông thật nữa. Lúc trả chìa khóa, em nhận được lệnh phải theo anh. Trước lúc này, cái cảm tình của em cho anh là thật. Lãng mạn, êm đềm, ấm áp, mơ mộng đủ cả. Nguyên vẹn. Cho đến sau cái kịch bản đó thì cái tình thật của em chỉ còn một nửa.

-Nửa còn lại?

-Của mệnh lệnh. Với sự ray rứt, ghê tởm con rối mình. Coi thường, khinh bỉ bọn đạo diễn giựt dây phía sau. Trân trọng, yêu thương người đã có tâm lòng với mình.

-Sao như xi nê vậy? Việt Cộng cũng lãng mạn gớm.

-Em không muốn đùa. Lấy bút ghi địa chỉ này, nhà em đó, không phải Buôn Hồ, Qui Nhơn gì đâu, tất cả là em khóa lắp để giấu tung tích em, chỉ có việc em mò côi không cha không mẹ là thật, phải sống nhờ và chịu sự điều khiển của người ta.

-Sao lại có cái vụ Buôn Hồ gì nữa?

-Ở đó có mấy nơi mà em cần liên lạc.

-Rủ anh đi để làm bia cho em hả?

-Anh nghĩ sao cũng được. Thật tình lúc đó em chỉ sôi nổi một cái ý muốn là được gần gũi anh nhiều hơn.

-Vậy mấy cái thư của anh?

-“Gửi gió cho mây ngàn bay rồi”. Em chỉ cho phép em được viết cho anh thôi. Mà sao em thương được cái mặt lì lợm này hông biết.

-Kịch bản có còn tiếp diễn tới khúc này không?

-Em nhờ cậy gì anh? Em cũng không nghĩ là em sẽ hy vọng gì ở anh. Anh hết giá trị lợi dụng rồi. Chỉ còn giá trị với trái tim điên khùng này thôi. Nếu em như anh nghĩ, này giờ em đã biết lợi dụng sự quen biết và vai vế của anh. Thôi đủ rồi, anh về đi.

Thấy Cúc có vẻ giận, Thúc siết chặt bàn tay nàng:

-Đùa chút mà, khi được em dạy cho bài học quý giá đó, anh muốn trả bài cho cô giáo thấy là học trò đã thuộc bài cảnh giác chưa.

Thấy chàng có vẻ ngần ngại suy nghĩ, Cúc tiếp:

-May ra sự kiện bị bắt này sẽ giải thoát cho em. Nếu sau này lâu không có tin tức gì của em, anh có thể tìm đến hỏi thăm, mà không được viết thư hay nhắn ai. Đừng buồn, chắc chắn em sẽ có cách để thoát ra khỏi những bủa vây kềm kẹp của họ. Nhớ, đừng tìm cách thăm em nữa.

Cúc sụt sịt khóc. Nàng nói, vừa như than vãn, vừa như muốn nhắc nhở chàng:

-Anh nhẹ dạ lắm, em không còn nhiều thời gian để lo cho anh. Thương em, nhớ giùm, thời buổi này giả thật khó lường.

Và nàng rũ rượi gục đầu lên vai Thúc, thầm thì:

-Anh không là sĩ quan, em yêu anh dễ hơn.

-?

-Không cần làm bộ làm tịch với em nữa, Thiếu úy.

-Kịch bản có còn tiếp diễn tới khúc này không?

-Em nhờ cậy gì anh? Em cũng không nghĩ là em sẽ hy vọng gì ở anh. Anh hết giá trị lợi dụng rồi. Chỉ còn giá trị với trái tim điên khùng này thôi. Nếu em như anh nghĩ, này giờ em đã biết lợi dụng sự quen biết và vai vế của anh. Thôi đủ rồi, anh về đi.

Thấy Cúc có vẻ giận, Thúc siết chặt bàn tay nàng:

-Đùa chút mà, khi được em dạy cho bài học quý giá đó, anh muốn trả bài cho cô giáo thấy là học trò đã thuộc bài cảnh giác chưa.

Thấy chàng có vẻ ngần ngại suy nghĩ, Cúc tiếp:

-May ra sự kiện bị bắt này sẽ giải thoát cho em. Nếu sau này lâu không có tin tức gì của em, anh có thể tìm đến hỏi thăm, mà không được viết thư hay nhắn ai. Đừng buồn, chắc chắn em sẽ có cách để thoát ra khỏi những bủa vây kềm kẹp của họ. Nhớ, đừng tìm cách thăm em nữa.

Cúc sụt sịt khóc. Nàng nói, vừa như than vãn, vừa như muốn nhắc nhở chàng:

-Anh nhẹ dạ lắm, em không còn nhiều thời gian để lo cho anh. Thương em, nhớ giùm, thời buổi này giả thật khó lường.

Và nàng rũ rượi gục đầu lên vai Thúc, thầm thì:

-Anh không là sĩ quan, em yêu anh dễ hơn.

-?

-Không cần làm bộ làm tịch với em nữa, Thiếu úy.

Say Mộng

Người có mặt bên tôi khi tôi tỉnh dậy là đứa em gái mười chín tuổi của tôi. Tôi hiểu là vợ tôi đang lo cho con nhỏ ở nhà. Tôi cự mình nhưng toàn thân tôi rơi vượt ra khỏi sự điều khiển của ý thức. Tôi bất động, hai tay, hai chân tôi đều bị trói vào thành giường. Không một cảm giác đau nhức nào chứng tỏ tôi vừa qua một cuộc giải phẫu. Em gái tôi nói bây giờ là 3 giờ sáng, nó bảo tôi đừng nói chuyện và nói cho tôi biết Mẹ tôi vừa ngủ, nó chỉ về phía cuối phòng, Mẹ trái chiếu nằm ở đó. Ảnh hưởng của một lượng thuốc mê khá lớn đã làm tôi lịm đi hơn bốn tiếng đồng hồ - Tôi loáng thoáng nhớ khi vừa được mổ xong, nằm trên giường từ phòng mổ đẩy ra, tôi có tỉnh dậy một chút, và nghe Bác sĩ nói với Ba tôi “thì coi như đã chết rồi mà, tìm cái sống trong cái chết thôi...”. Đến bây giờ đầu óc tôi vẫn bồng bênh, ngầy ngật, hỗn độn với bao nhiêu là những chuyện đã xảy ra. Phòng hồi sức có máy điều hòa không khí và lúc nào đèn cũng được mở sáng. Có năm giường song song với giường tôi nằm và giường nào cũng có bệnh nhân.

Say Mộng

Người có mặt bên tôi khi tôi tỉnh dậy là đứa em gái mười chín tuổi của tôi. Tôi hiểu là vợ tôi đang lo cho con nhỏ ở nhà. Tôi cự mình nhưng toàn thân tôi rơi vượt ra khỏi sự điều khiển của ý thức. Tôi bất động, hai tay, hai chân tôi đều bị trói vào thành giường. Không một cảm giác đau nhức nào chứng tỏ tôi vừa qua một cuộc giải phẫu. Em gái tôi nói bây giờ là 3 giờ sáng, nó bảo tôi đừng nói chuyện và nói cho tôi biết Mẹ tôi vừa ngủ, nó chỉ về phía cuối phòng, Mẹ trái chiếu nằm ở đó. Ảnh hưởng của một lượng thuốc mê khá lớn đã làm tôi lịm đi hơn bốn tiếng đồng hồ - Tôi loáng thoáng nhớ khi vừa được mổ xong, nằm trên giường từ phòng mổ đẩy ra, tôi có tỉnh dậy một chút, và nghe Bác sĩ nói với Ba tôi “thì coi như đã chết rồi mà, tìm cái sống trong cái chết thôi...”. Đến bây giờ đầu óc tôi vẫn bồng bênh, ngầy ngật, hỗn độn với bao nhiêu là những chuyện đã xảy ra. Phòng hồi sức có máy điều hòa không khí và lúc nào đèn cũng được mở sáng. Có năm giường song song với giường tôi nằm và giường nào cũng có bệnh nhân.

Tôi mỗi rã rời, tôi bảo đưa em gái mở cho tôi mấy sợi dây trói nhưng nó sợ sệt lắc đầu, nói anh ra máu nhiều quá, người ta nói mở dây sợ anh gãy giữa máu ra thêm nguy hiểm. Tôi năn nỉ, tội nghiệp anh, nào phải tù tội gì đâu, mở cho anh cựa một chút, anh không biết sợ chết thì ai biết cho anh. Tôi bực bội lắm nhảm và mê đi.

-Nhưng lúc đó nếu nó mở anh có gãy không?

-Không, anh mỗi kinh khủng, giá có em chắc là em đã tin anh.

-Em không biết. Bây giờ anh thấy khỏe nhiều không? Cả đêm rồi em không ngủ, vừa hết giới nghiêm em để con ở nhà cho mấy cô, vội vã xuống anh.

-Em viết tiếp đi. Tôi...

-Không, em không chiều anh nữa đâu. Bác sĩ không cho anh nói chuyện nhiều đấy. Đọc rồi phải suy nghĩ nữa, mệt lắm. Mà có gì phải gấp gấp vậy. Để em lấy nước anh uống.

-Không có gì gấp nhưng mà, để, qua mắt giờ linh.

-Mệt ông quá, nói tào lao không.

-Thì đang hứng mà. Anh thấy khỏe. Anh có thể đọc thêm nhiều hơn này giờ em đã chép. Lúc khác có Bác sĩ và y tá thì làm sao đọc được.

Tôi tỉnh dậy bởi tiếng hét của bệnh nhân giường bên cạnh, một quân nhân đã bị cắt một chân và vết thương không lành vì bị nhiễm trùng. Anh ta được Bác sĩ cho chích morphine, nhưng morphine không thể lạm dụng nhiều được mà cơn đau nhức thì hầu như lúc nào cũng sẵn sàng hành hạ anh ta.

Tôi mỗi rã rời, tôi bảo đưa em gái mở cho tôi mấy sợi dây trói nhưng nó sợ sệt lắc đầu, nói anh ra máu nhiều quá, người ta nói mở dây sợ anh gãy giữa máu ra thêm nguy hiểm. Tôi năn nỉ, tội nghiệp anh, nào phải tù tội gì đâu, mở cho anh cựa một chút, anh không biết sợ chết thì ai biết cho anh. Tôi bực bội lắm nhảm và mê đi.

-Nhưng lúc đó nếu nó mở anh có gãy không?

-Không, anh mỗi kinh khủng, giá có em chắc là em đã tin anh.

-Em không biết. Bây giờ anh thấy khỏe nhiều không? Cả đêm rồi em không ngủ, vừa hết giới nghiêm em để con ở nhà cho mấy cô, vội vã xuống anh.

-Em viết tiếp đi. Tôi...

-Không, em không chiều anh nữa đâu. Bác sĩ không cho anh nói chuyện nhiều đấy. Đọc rồi phải suy nghĩ nữa, mệt lắm. Mà có gì phải gấp gấp vậy. Để em lấy nước anh uống.

-Không có gì gấp nhưng mà, để, qua mắt giờ linh.

-Mệt ông quá, nói tào lao không.

-Thì đang hứng mà. Anh thấy khỏe. Anh có thể đọc thêm nhiều hơn này giờ em đã chép. Lúc khác có Bác sĩ và y tá thì làm sao đọc được.

Tôi tỉnh dậy bởi tiếng hét của bệnh nhân giường bên cạnh, một quân nhân đã bị cắt một chân và vết thương không lành vì bị nhiễm trùng. Anh ta được Bác sĩ cho chích morphine, nhưng morphine không thể lạm dụng nhiều được mà cơn đau nhức thì hầu như lúc nào cũng sẵn sàng hành hạ anh ta.

Tôi nghe tiếng Mẹ tôi nói chuyện với vợ tôi. Người này bảo người kia về, ai cũng muốn ở lại bên tôi. Tôi mở mắt cười vui vẻ, mặc dù thấy không khỏe lắm.

-Thấy chưa, còn dẫu em nữa không, em không viết nữa. Lúc nào cũng anh khỏe, anh khỏe...

-Viết đi.

Mẹ hỏi khỏe không con, tôi gật đầu, con có đau đớn không, tôi lắc đầu. Đèn vẫn sáng, nhưng tôi biết đã là ban ngày, các y công đang làm việc, họ lau nhà, thay drap cho các giường, đến chỗ tôi, thật là thiên nan vạn nan cho họ để nhắc được cái tấm thân trần truồng, cứng nhắc, đung chỗ nào cũng ê ẩm của tôi.

Có nhiều người đến thăm tôi, phần đông là các quân nhân, công chức trên đường đi làm ghé vào, nhất là các anh em trong đơn vị tôi, trong đó có đứa em rể của tôi - may mắn thoát chết trong cái tai nạn chung với tôi hôm nọ sau trận đánh. Trên đường hành quân về, nó và một hạ sĩ quan truyền tin ngồi phía sau xe tôi, mà trong xe thì tùm lum lựu đạn và súng M72. Các nhân viên bệnh viện ở đây rất ghét nó, vì nó đã đại náo bệnh viện hôm tôi được tái thương về đây, do họ đã hách dịch, lơ là, yêu sách gì đấy. Tôi chỉ trả lời được một vài người rồi nhắm mắt nghỉ mệt. Thì cũng bao nhiêu câu hỏi giống nhau, về tai nạn xảy ra trưa hôm qua, về tình trạng sức khỏe lúc này. Vợ tôi vừa quạt lát phất cho tôi, vừa nho nhỏ trả lời họ.

Đến giờ làm việc, thân nhân không được ở trong phòng. Tôi được cô y tá mở dây trói, được co duỗi tay chân. Tự do, chưa bao giờ tôi thấy lớn lao, tuyệt

Tôi nghe tiếng Mẹ tôi nói chuyện với vợ tôi. Người này bảo người kia về, ai cũng muốn ở lại bên tôi. Tôi mở mắt cười vui vẻ, mặc dù thấy không khỏe lắm.

-Thấy chưa, còn dẫu em nữa không, em không viết nữa. Lúc nào cũng anh khỏe, anh khỏe...

-Viết đi.

Mẹ hỏi khỏe không con, tôi gật đầu, con có đau đớn không, tôi lắc đầu. Đèn vẫn sáng, nhưng tôi biết đã là ban ngày, các y công đang làm việc, họ lau nhà, thay drap cho các giường, đến chỗ tôi, thật là thiên nan vạn nan cho họ để nhắc được cái tấm thân trần truồng, cứng nhắc, đung chỗ nào cũng ê ẩm của tôi.

Có nhiều người đến thăm tôi, phần đông là các quân nhân, công chức trên đường đi làm ghé vào, nhất là các anh em trong đơn vị tôi, trong đó có đứa em rể của tôi - may mắn thoát chết trong cái tai nạn chung với tôi hôm nọ sau trận đánh. Trên đường hành quân về, nó và một hạ sĩ quan truyền tin ngồi phía sau xe tôi, mà trong xe thì tùm lum lựu đạn và súng M72. Các nhân viên bệnh viện ở đây rất ghét nó, vì nó đã đại náo bệnh viện hôm tôi được tái thương về đây, do họ đã hách dịch, lơ là, yêu sách gì đấy. Tôi chỉ trả lời được một vài người rồi nhắm mắt nghỉ mệt. Thì cũng bao nhiêu câu hỏi giống nhau, về tai nạn xảy ra trưa hôm qua, về tình trạng sức khỏe lúc này. Vợ tôi vừa quạt lát phất cho tôi, vừa nho nhỏ trả lời họ.

Đến giờ làm việc, thân nhân không được ở trong phòng. Tôi được cô y tá mở dây trói, được co duỗi tay chân. Tự do, chưa bao giờ tôi thấy lớn lao, tuyệt

vời như vậy. Có lẽ Mẹ tôi đã về. Tôi thấy bên ngoài chỉ còn vợ tôi thỉnh thoảng hé cửa nhìn vào. Bây giờ tôi mới để ý tới những linh kính trên người tôi: một ống thông tiểu bằng cao su mềm ở hạ bộ, trên mũi một ống cao su cứng luồn sâu vào cuống họng, từ đó một chất lỏng màu xanh như nước rau má chảy ra chiếc bao nylon đặt bên cạnh, bên hông là hai cái ống trông cứng vào hai cái lỗ bằng đầu ngón tay út cũng có dịch xanh chảy ra. Người nữ y tá phụ trách đến giường tôi, thăm lại ống thông tiểu, các ống bên hông, trên mũi, thay băng ở bụng tôi và hỏi tôi thờ có nhẹ nhàng không. Tôi gật đầu.

-Anh nghỉ chút đi. Có người đến thăm anh. Máy bạn em để em nói chuyện, anh cứ nghỉ cho khỏe, nếu thấy có thể ngủ được thì nên ngủ một chút.

-Em nhớ đừng làm lộn xộn hay thất lạc.

-Không sao mà. Tiếp bạn xong có lẽ em về với con một chút. Con nó hỏi Ba hoài nhưng không khí ở đây không tốt cho con nít. Có lẽ mấy đứa em cũng sắp đến với anh. Ngủ chút đi, lát em không đánh thức anh đâu.

Những người bạn của nàng đến thăm tôi cũng vừa vào đến phòng.

[]

-Em đọc lại anh nghe

-Dạ, nhưng chờ em kể anh nghe chuyện ở nhà. Bà con, bạn bè đến thăm anh đông vô số. Có người

vời như vậy. Có lẽ Mẹ tôi đã về. Tôi thấy bên ngoài chỉ còn vợ tôi thỉnh thoảng hé cửa nhìn vào. Bây giờ tôi mới để ý tới những linh kính trên người tôi: một ống thông tiểu bằng cao su mềm ở hạ bộ, trên mũi một ống cao su cứng luồn sâu vào cuống họng, từ đó một chất lỏng màu xanh như nước rau má chảy ra chiếc bao nylon đặt bên cạnh, bên hông là hai cái ống trông cứng vào hai cái lỗ bằng đầu ngón tay út cũng có dịch xanh chảy ra. Người nữ y tá phụ trách đến giường tôi, thăm lại ống thông tiểu, các ống bên hông, trên mũi, thay băng ở bụng tôi và hỏi tôi thờ có nhẹ nhàng không. Tôi gật đầu.

-Anh nghỉ chút đi. Có người đến thăm anh. Máy bạn em để em nói chuyện, anh cứ nghỉ cho khỏe, nếu thấy có thể ngủ được thì nên ngủ một chút.

-Em nhớ đừng làm lộn xộn hay thất lạc.

-Không sao mà. Tiếp bạn xong có lẽ em về với con một chút. Con nó hỏi Ba hoài nhưng không khí ở đây không tốt cho con nít. Có lẽ mấy đứa em cũng sắp đến với anh. Ngủ chút đi, lát em không đánh thức anh đâu.

Những người bạn của nàng đến thăm tôi cũng vừa vào đến phòng.

[]

-Em đọc lại anh nghe

-Dạ, nhưng chờ em kể anh nghe chuyện ở nhà. Bà con, bạn bè đến thăm anh đông vô số. Có người

mang cả đèn hoa đến viếng vì nghe anh chết.

-Em ghi giùm anh đoạn này rồi mới nói tiếp, lấy giấy bút ra...

Tôi ứa nước mắt khi nghe anh em, bà con, bạn bè đã đến thăm tôi. Ít ra tôi cũng có được những giây phút nhìn lại mình và gia đình đã ăn ở ra sao khi mà “triệu người quen có mấy người thân...”. Tôi còn nghe nói là trong ngân hàng máu của bệnh viện, hôm qua, sau khi tiếp máu cho ca mổ của tôi, vẫn còn dư mấy bọc máu O của anh em hiến tặng trong lúc khẩn cấp bệnh viện không đủ máu (mà trước đó Mẹ tôi còn phải mua một bọc cho kịp ca mổ).

-Đủ rồi. Anh cũng đã ngủ khá lâu. Em đã về cùng mấy đứa bạn và xuống đây với Ba. Thấy anh ngủ, Ba không đánh thức anh và Ba về rồi. Anh có thấy khỏe hơn khi trưa không?

-Thật ra trước khi em xuống, anh có thức dậy một lúc, đã phải chứng kiến cái chết của anh lính nằm ở chiếc giường ngang cửa ra vào kia. Em không để ý sao? Anh ấy trút hơi thở cuối cùng cách đây chừng một giờ. Anh thấy mệt lại, rồi ngủ quên đi.

-Vậy bây giờ có đỡ hơn không?

-Khỏe rồi, khỏe lắm. Đọc được.

-Làm ơn. Uống gì không? Có nước cam vắt.

-Thôi. Sợ nước cam vắt đến già. Trước khi mổ, mỗi khi uống chút cam vắt vào, anh quần quai như ai cưa ngang eo lưng mình.

-Lúc đó khác, nước cam chua chạy thẳng xuống hai quả thận vỡ của anh, không cưa thì còn gì.

mang cả đèn hoa đến viếng vì nghe anh chết.

-Em ghi giùm anh đoạn này rồi mới nói tiếp, lấy giấy bút ra...

Tôi ứa nước mắt khi nghe anh em, bà con, bạn bè đã đến thăm tôi. Ít ra tôi cũng có được những giây phút nhìn lại mình và gia đình đã ăn ở ra sao khi mà “triệu người quen có mấy người thân...”. Tôi còn nghe nói là trong ngân hàng máu của bệnh viện, hôm qua, sau khi tiếp máu cho ca mổ của tôi, vẫn còn dư mấy bọc máu O của anh em hiến tặng trong lúc khẩn cấp bệnh viện không đủ máu (mà trước đó Mẹ tôi còn phải mua một bọc cho kịp ca mổ).

-Đủ rồi. Anh cũng đã ngủ khá lâu. Em đã về cùng mấy đứa bạn và xuống đây với Ba. Thấy anh ngủ, Ba không đánh thức anh và Ba về rồi. Anh có thấy khỏe hơn khi trưa không?

-Thật ra trước khi em xuống, anh có thức dậy một lúc, đã phải chứng kiến cái chết của anh lính nằm ở chiếc giường ngang cửa ra vào kia. Em không để ý sao? Anh ấy trút hơi thở cuối cùng cách đây chừng một giờ. Anh thấy mệt lại, rồi ngủ quên đi.

-Vậy bây giờ có đỡ hơn không?

-Khỏe rồi, khỏe lắm. Đọc được.

-Làm ơn. Uống gì không? Có nước cam vắt.

-Thôi. Sợ nước cam vắt đến già. Trước khi mổ, mỗi khi uống chút cam vắt vào, anh quần quai như ai cưa ngang eo lưng mình.

-Lúc đó khác, nước cam chua chạy thẳng xuống hai quả thận vỡ của anh, không cưa thì còn gì.

*-Thôi. Đừng bao giờ nhắc nước cam vắt với anh.
Đọc đây.
-Khoan nào, để em lấy cái ghế và đọc lại anh nghe
đã.*

Bác sĩ khám lại vết mổ cho tôi. Tự do đã bị giới hạn bởi hai bình nước biển chuyển ở hai tay. Tôi đã tiểu được nên ống thông tiểu cũng đã được lấy ra. Vợ tôi vào ngồi cạnh săn sóc cho tôi. Phải chăng có một cái gì đó không bình thường? Tôi mê mê, tỉnh tỉnh khá lâu, lúc mê thì tôi cũng cảm thấy nhẹ nhàng như mình đang gửi xác lại thế gian, còn hồn mình thì bồng bồng đầu đó như khói, như sương không rõ ràng, mà nhiều khi tôi không biết hồn có cản trở về tìm lại xác không, tìm ở đâu, tìm làm gì.

*-Một anh quá, nói toàn những chuyện làm em sợ.
-Vẫn về chút mà. Hư cấu cho vui.
-Vui gì. Con còn nhỏ lắm anh nhớ không?
-Ừ, không nói bậy bạ nữa. Nín khóc đi. Viết tiếp!*

Lúc nào được vài phút tỉnh, tôi cũng thấy có nhiều người đến thăm, không ai dám hỏi gì, và chắc chắn là không ai trách tại sao tôi vừa mở mắt chút xíu đã vội nhắm lại. Hình như tôi đã mê nhiều hơn tỉnh. Bây giờ mũi tôi có thêm một cái ống và bên cạnh là bình dưỡng khí. Tôi bắt gặp nhiều đôi mắt ái ngại nhìn tôi.

Độ hai giờ sau tôi thôi thở bằng ống dưỡng khí. Đến chiều tôi hoàn toàn tự do nhờ hai mũi kim chuyển nước biển đã rút ra khỏi hai tay tôi. Tôi ngủ qua một

*-Thôi. Đừng bao giờ nhắc nước cam vắt với anh.
Đọc đây.
-Khoan nào, để em lấy cái ghế và đọc lại anh nghe
đã.*

Bác sĩ khám lại vết mổ cho tôi. Tự do đã bị giới hạn bởi hai bình nước biển chuyển ở hai tay. Tôi đã tiểu được nên ống thông tiểu cũng đã được lấy ra. Vợ tôi vào ngồi cạnh săn sóc cho tôi. Phải chăng có một cái gì đó không bình thường? Tôi mê mê, tỉnh tỉnh khá lâu, lúc mê thì tôi cũng cảm thấy nhẹ nhàng như mình đang gửi xác lại thế gian, còn hồn mình thì bồng bồng đầu đó như khói, như sương không rõ ràng, mà nhiều khi tôi không biết hồn có cản trở về tìm lại xác không, tìm ở đâu, tìm làm gì.

*-Một anh quá, nói toàn những chuyện làm em sợ.
-Vẫn về chút mà. Hư cấu cho vui.
-Vui gì. Con còn nhỏ lắm anh nhớ không?
-Ừ, không nói bậy bạ nữa. Nín khóc đi. Viết tiếp!*

Lúc nào được vài phút tỉnh, tôi cũng thấy có nhiều người đến thăm, không ai dám hỏi gì, và chắc chắn là không ai trách tại sao tôi vừa mở mắt chút xíu đã vội nhắm lại. Hình như tôi đã mê nhiều hơn tỉnh. Bây giờ mũi tôi có thêm một cái ống và bên cạnh là bình dưỡng khí. Tôi bắt gặp nhiều đôi mắt ái ngại nhìn tôi.

Độ hai giờ sau tôi thôi thở bằng ống dưỡng khí. Đến chiều tôi hoàn toàn tự do nhờ hai mũi kim chuyển nước biển đã rút ra khỏi hai tay tôi. Tôi ngủ qua một

đêm rất êm ái sau khi có một buổi tối đầy đủ, Ba tôi cùng cả nhà xuống thăm tôi. Đêm nay Mẹ tôi không phải trái chiếu nằm dưới sàn, chiếc giường bên cạnh trống, bệnh nhân vừa được chuyển qua phòng khác.

Tôi thức dậy khá trưa. Cô y tá rút hai ống dẫn lưu bên hông tôi ra cắt bớt. Tôi khỏe nhiều. Chất lỏng màu xanh từ cái ống luôn trong mũi có vẻ như không còn chảy ra bao nylon nữa, và không đợi hỏi ai, tôi kéo tuốt ống cao su ra, ống khá dài, chắc là luôn tận dạ dày. Tôi cảm thấy thật sảng khoái. Chờ thay băng, chích thuốc và chuyển nước biển xong tôi đánh một giấc. Cứ mỗi lần chuyển nước, vợ tôi phải ngồi cạnh lo cho tôi tiểu. Đến chiều tôi bị đầy bụng, cái bụng mỗi lúc một căng phồng lên, tôi khó thở, đau đốn, vật vã, quằn quại. Những người sắp chết có lẽ nhờ vậy mà họ bớt luyến tiếc cái cõi đời đầy đau đốn này (Đau đốn quá thì thà chết cho nhẹ nhàng?). Giờ nghỉ việc, phòng không có nhân viên nào, kể cả y tá trực, vợ tôi phải vất vả vì sự trở cơn của tôi. Càng lúc tôi càng không chịu nổi, dù cố nén đau chừng nào, miệng cũng cứ rên la dữ dội, vợ tôi đành phải bỏ tôi nằm một mình chạy đi tìm bác sĩ trực

- Đã đến nhà Bác sĩ đó.

- Thì là vậy, nhưng cũng nên thông cảm cho họ chút đi.

-Em không thông cảm được. Đó là trách nhiệm, lỡ như anh chết thì sao? Cùng lắm mấy ống ăn hận một chút, mà mạng người thì vĩnh viễn không tìm lại được. Bệnh nhân ở phòng này sẵn sàng chết bất cứ lúc nào mà. Sớm một phút thì khác hơn chứ.

đêm rất êm ái sau khi có một buổi tối đầy đủ, Ba tôi cùng cả nhà xuống thăm tôi. Đêm nay Mẹ tôi không phải trái chiếu nằm dưới sàn, chiếc giường bên cạnh trống, bệnh nhân vừa được chuyển qua phòng khác.

Tôi thức dậy khá trưa. Cô y tá rút hai ống dẫn lưu bên hông tôi ra cắt bớt. Tôi khỏe nhiều. Chất lỏng màu xanh từ cái ống luôn trong mũi có vẻ như không còn chảy ra bao nylon nữa, và không đợi hỏi ai, tôi kéo tuốt ống cao su ra, ống khá dài, chắc là luôn tận dạ dày. Tôi cảm thấy thật sảng khoái. Chờ thay băng, chích thuốc và chuyển nước biển xong tôi đánh một giấc. Cứ mỗi lần chuyển nước, vợ tôi phải ngồi cạnh lo cho tôi tiểu. Đến chiều tôi bị đầy bụng, cái bụng mỗi lúc một căng phồng lên, tôi khó thở, đau đốn, vật vã, quằn quại. Những người sắp chết có lẽ nhờ vậy mà họ bớt luyến tiếc cái cõi đời đầy đau đốn này (Đau đốn quá thì thà chết cho nhẹ nhàng?). Giờ nghỉ việc, phòng không có nhân viên nào, kể cả y tá trực, vợ tôi phải vất vả vì sự trở cơn của tôi. Càng lúc tôi càng không chịu nổi, dù cố nén đau chừng nào, miệng cũng cứ rên la dữ dội, vợ tôi đành phải bỏ tôi nằm một mình chạy đi tìm bác sĩ trực

- Đã đến nhà Bác sĩ đó.

- Thì là vậy, nhưng cũng nên thông cảm cho họ chút đi.

-Em không thông cảm được. Đó là trách nhiệm, lỡ như anh chết thì sao? Cùng lắm mấy ống ăn hận một chút, mà mạng người thì vĩnh viễn không tìm lại được. Bệnh nhân ở phòng này sẵn sàng chết bất cứ lúc nào mà. Sớm một phút thì khác hơn chứ.

-Ừ, khác. Tiếp nha

Nàng đi tìm bác sĩ và được một cái toa thuốc, chạy luôn ra pharmacie mua thuốc về nhét ở hậu môn tôi. Dù vậy tình trạng bụng đầy, căng nhức cũng không thấy đỡ được chút nào.

Mãi gần 10 giờ đêm cô y tá trực mới vào, chắc mới đi chơi về, có một sĩ quan đưa cô về tận phòng, còn bị rịn chưa muốn để cho người ta vào làm nhiệm vụ. Cô đặt lại ống thông tiểu cho tôi, đặt thêm ở mũi ống cao su, hai cực hình tôi sợ nhất mà cũng không tránh khỏi, hình như bác sĩ đã dặn cô trước là phải làm vậy nếu tôi có chuyển biến gì. Nhưng càng lúc tôi càng bị khó thở hơn, hơi thở ngắn, gấp, đứt quãng, người tôi như đang chơi với chụp lấy từng hơi thở đang chơi trò cút bắt, để nhét lấy nhét để vào buồng phổi, nhưng có vẻ chỉ là vô vọng. Có thể là chỉ cần thiếu một hai hơi thở tôi sẽ không còn kịp nói lời trần trời với vợ tôi.

-Nói nghe khiếp. Nhưng em tin. Lúc đó em cũng muốn gào lên, anh ơi nói gì với em đi. Dễ sợ quá.

-Giúp anh viết chút nữa nha!

-Dạ, em cũng thấy thích cái bài viết này rồi.

-Vui không?

-Dạ vui, mà buồn. Toàn chuyện đau đớn. Anh đọc đi.

Đến lúc tôi hết muốn níu kéo mấy cái hơi thở dở hơi kia nữa, mà cũng không còn đủ sức tìm kiếm chúng nữa, thì tôi “bình” ra trần giường, hơi thối nồng nặc. Cô y tá đâu không thấy, chỉ có một mình vợ tôi, vừa

-Ừ, khác. Tiếp nha

Nàng đi tìm bác sĩ và được một cái toa thuốc, chạy luôn ra pharmacie mua thuốc về nhét ở hậu môn tôi. Dù vậy tình trạng bụng đầy, căng nhức cũng không thấy đỡ được chút nào.

Mãi gần 10 giờ đêm cô y tá trực mới vào, chắc mới đi chơi về, có một sĩ quan đưa cô về tận phòng, còn bị rịn chưa muốn để cho người ta vào làm nhiệm vụ. Cô đặt lại ống thông tiểu cho tôi, đặt thêm ở mũi ống cao su, hai cực hình tôi sợ nhất mà cũng không tránh khỏi, hình như bác sĩ đã dặn cô trước là phải làm vậy nếu tôi có chuyển biến gì. Nhưng càng lúc tôi càng bị khó thở hơn, hơi thở ngắn, gấp, đứt quãng, người tôi như đang chơi với chụp lấy từng hơi thở đang chơi trò cút bắt, để nhét lấy nhét để vào buồng phổi, nhưng có vẻ chỉ là vô vọng. Có thể là chỉ cần thiếu một hai hơi thở tôi sẽ không còn kịp nói lời trần trời với vợ tôi.

-Nói nghe khiếp. Nhưng em tin. Lúc đó em cũng muốn gào lên, anh ơi nói gì với em đi. Dễ sợ quá.

-Giúp anh viết chút nữa nha!

-Dạ, em cũng thấy thích cái bài viết này rồi.

-Vui không?

-Dạ vui, mà buồn. Toàn chuyện đau đớn. Anh đọc đi.

Đến lúc tôi hết muốn níu kéo mấy cái hơi thở dở hơi kia nữa, mà cũng không còn đủ sức tìm kiếm chúng nữa, thì tôi “bình” ra trần giường, hơi thối nồng nặc. Cô y tá đâu không thấy, chỉ có một mình vợ tôi, vừa

nâng tôi qua một bên - tất nhiên là tôi đau đón vô cùng - vừa rút tấm drap đầy phân của tôi ra khỏi giường. Cũng may, dưới tấm drap là một tấm nilon dày, nếu có dính thì chỉ lau sạch là xong, tấm nệm bên dưới không bị ảnh hưởng gì. Thật tội nghiệp vợ tôi quá.

-Thôi, cảm ơn. Đủ rồi đấy.

Vợ tôi đi tìm cô y tá nhờ thay cho tấm drap khác. Bụng tôi đã xẹp xuống. Hô hấp điều hòa. Tôi thấy thoải mái vô cùng. Giấc ngủ đến thật nhẹ nhàng. Vợ tôi thì có chiếc giường bên cạnh nhưng hình như không mấy lúc nàng ngã lưng, hết nắn bóp mấy ngón tay ngón chân, lại sắp xếp cho ngay ngắn tay chân tôi mỗi khi tôi cựa quậy. Phần buồn ngủ, phần không muốn nàng buồn nên tôi đã không nói cho nàng biết làm vậy chỉ tổ khiến cho tôi khó chịu thêm.

-Thì bây giờ nói rồi đấy.

-Muộn còn hơn không phải không?

-Với em mà vậy, với mấy cô chắc có chết cũng ráng mà mà điệu há?

-Nhăn hay là cười vậy?

-Đùa đó mà.

[]

Hai ống bên hông được kéo ra một chút và cắt ngắn thêm hơn. Tôi khỏe nhiều, mặc dù vẫn chưa cựa quậy gì được. Bác sĩ khám vết mổ hai tắc trước bụng

nâng tôi qua một bên - tất nhiên là tôi đau đón vô cùng - vừa rút tấm drap đầy phân của tôi ra khỏi giường. Cũng may, dưới tấm drap là một tấm nilon dày, nếu có dính thì chỉ lau sạch là xong, tấm nệm bên dưới không bị ảnh hưởng gì. Thật tội nghiệp vợ tôi quá.

-Thôi, cảm ơn. Đủ rồi đấy.

Vợ tôi đi tìm cô y tá nhờ thay cho tấm drap khác. Bụng tôi đã xẹp xuống. Hô hấp điều hòa. Tôi thấy thoải mái vô cùng. Giấc ngủ đến thật nhẹ nhàng. Vợ tôi thì có chiếc giường bên cạnh nhưng hình như không mấy lúc nàng ngã lưng, hết nắn bóp mấy ngón tay ngón chân, lại sắp xếp cho ngay ngắn tay chân tôi mỗi khi tôi cựa quậy. Phần buồn ngủ, phần không muốn nàng buồn nên tôi đã không nói cho nàng biết làm vậy chỉ tổ khiến cho tôi khó chịu thêm.

-Thì bây giờ nói rồi đấy.

-Muộn còn hơn không phải không?

-Với em mà vậy, với mấy cô chắc có chết cũng ráng mà mà điệu há?

-Nhăn hay là cười vậy?

-Đùa đó mà.

[]

Hai ống bên hông được kéo ra một chút và cắt ngắn thêm hơn. Tôi khỏe nhiều, mặc dù vẫn chưa cựa quậy gì được. Bác sĩ khám vết mổ hai tắc trước bụng

bảo khô tốt. Tôi tự động rút ống cao su ở mũi ra, sau đó ống thông tiểu cũng được y tá lấy ra luôn. Hàng chục người quen đến thăm, thỉnh thoảng thấy khỏe tôi cũng có trả lời được năm ba câu hỏi của họ. Các quân nhân trung đội tôi là thường lui tới nhất. Họ kể đi kể lại trận đánh “tuyệt đẹp” mà ít khi pháo binh vớ phải:

...Sau hai ngày chia sẻ gió sương, chúng tôi kéo súng lên một ngọn đồi nhỏ gần quốc lộ, để yểm trợ cho một cuộc hành quân cách đó năm cây số về phía tây. Nhờ vào hai “con gà đã gáy” khá chính xác, nên trận chiến càng lúc càng thuận lợi cho quân bạn. Thương vong địch quân do những quả đạn pháo yểm trợ của chúng tôi đã lên mức đáng kể. Thế rồi đến buổi trưa hôm ấy, lúc vừa ăn trưa xong, sau khi nhận được lệnh tác xạ vào một mục tiêu mới, chúng tôi mới khai hỏa được hai quả, thì bất chợt những tiếng nổ dữ dội ngay ngay trước đầu súng 105 của chúng tôi. Tôi hét lớn “Việt cộng, trực xạ!”. Anh em tức tốc phản công. May sao, hơn một nửa pháo thủ của tôi là con năm cha bảy mẹ, nhảy dù, biệt động quân, thủy quân lục chiến, bộ binh đã từng lăn lóc nhiều chiến trường lớn trước khi “ranh lộn” về đây. Anh em hai người một khẩu cà-nông, những người còn lại thì chụp kịp gì bắn nấy, M16, M72, phóng lựu nã bắt kẻ vào những lùm bụi nghi ngờ cách đó chừng vài chục mét. Mãi đến lúc trận đánh gần kết thúc, các đơn vị địa phương quân bảo vệ hai bên hông mới ra tay “bảo vệ”. Sau đó họ nói là tại tội đặc công Việt cộng lợi dụng tiếng nổ đề-pa của pháo binh, thừa gió bẻ măng, tung b40 vào nên các lực lượng chung

bảo khô tốt. Tôi tự động rút ống cao su ở mũi ra, sau đó ống thông tiểu cũng được y tá lấy ra luôn. Hàng chục người quen đến thăm, thỉnh thoảng thấy khỏe tôi cũng có trả lời được năm ba câu hỏi của họ. Các quân nhân trung đội tôi là thường lui tới nhất. Họ kể đi kể lại trận đánh “tuyệt đẹp” mà ít khi pháo binh vớ phải:

...Sau hai ngày chia sẻ gió sương, chúng tôi kéo súng lên một ngọn đồi nhỏ gần quốc lộ, để yểm trợ cho một cuộc hành quân cách đó năm cây số về phía tây. Nhờ vào hai “con gà đã gáy” khá chính xác, nên trận chiến càng lúc càng thuận lợi cho quân bạn. Thương vong địch quân do những quả đạn pháo yểm trợ của chúng tôi đã lên mức đáng kể. Thế rồi đến buổi trưa hôm ấy, lúc vừa ăn trưa xong, sau khi nhận được lệnh tác xạ vào một mục tiêu mới, chúng tôi mới khai hỏa được hai quả, thì bất chợt những tiếng nổ dữ dội ngay ngay trước đầu súng 105 của chúng tôi. Tôi hét lớn “Việt cộng, trực xạ!”. Anh em tức tốc phản công. May sao, hơn một nửa pháo thủ của tôi là con năm cha bảy mẹ, nhảy dù, biệt động quân, thủy quân lục chiến, bộ binh đã từng lăn lóc nhiều chiến trường lớn trước khi “ranh lộn” về đây. Anh em hai người một khẩu cà-nông, những người còn lại thì chụp kịp gì bắn nấy, M16, M72, phóng lựu nã bắt kẻ vào những lùm bụi nghi ngờ cách đó chừng vài chục mét. Mãi đến lúc trận đánh gần kết thúc, các đơn vị địa phương quân bảo vệ hai bên hông mới ra tay “bảo vệ”. Sau đó họ nói là tại tội đặc công Việt cộng lợi dụng tiếng nổ đề-pa của pháo binh, thừa gió bẻ măng, tung b40 vào nên các lực lượng chung

quanh phát hiện hơi muộn. Điều họ giải thích để bào chữa thật khá vô lý. Tại sao tụi đặc công lại có thể lọt qua vành đai bảo vệ của mấy chiếc com-man-do-ca và trung đội Địa phương quân bên ngoài được?

*-Vậy cũng nói, không lọt thì sao kêu họ là đặc công.
-Em làm như đặc công là thần thánh.
-Em nghe ai cũng ngán đặc công.
-Thì ngán bởi vì ai giữ được ăn trộm. Chúng trong bóng tối mà.
-Dạ, trung úy. Kết quả đi.*

Việt cộng đã không may mắn, hầu như không còn lại mạng nào để về báo cáo là cái nhiệm vụ bịt họng hai “con gà cồ” của chúng tôi thế nào. Ngược lại họ bị lỗ vốn nặng, xác chết cùng súng ống nằm la liệt các lùm bụi chung quanh. Anh em ta chỉ vài người bị thương ngay loạt tấn công đầu tiên nhưng vẫn còn chiến đấu giữ được cả vốn lẫn lời.

Hôm sau là kết thúc cuộc yểm trợ, chúng tôi hân hoan kéo súng về. Đi được hơn một cây số, đoàn xe chậm lại để qua một cái quẹo gấp, lại phải chậm hơn vì có mấy con bò lạng quạng trước đoàn xe, thì một tiếng nổ thẳng thốt, net lửa trước đầu xe. Tài xế quật tay lái. Chiếc xe Jeep lộn hai vòng đè lên lưng tôi. Trước khi ngất đi tôi còn kịp nghe anh em la “Việt cộng”, và nổ súng. Anh em kể tôi nghe là chỉ có một đứa bé chặn bò, ôm cây b40 chết trong một bụi cây bên đường. Sau đó chính quyền giao cái xác tan nát đó lại cho gia đình. Mẹ của đứa bé đau đớn cho đứa con một, vừa khóc vừa chửi cả ngày “cố nội tụi bay,

quanh phát hiện hơi muộn. Điều họ giải thích để bào chữa thật khá vô lý. Tại sao tụi đặc công lại có thể lọt qua vành đai bảo vệ của mấy chiếc com-man-do-ca và trung đội Địa phương quân bên ngoài được?

*-Vậy cũng nói, không lọt thì sao kêu họ là đặc công.
-Em làm như đặc công là thần thánh.
-Em nghe ai cũng ngán đặc công.
-Thì ngán bởi vì ai giữ được ăn trộm. Chúng trong bóng tối mà.
-Dạ, trung úy. Kết quả đi.*

Việt cộng đã không may mắn, hầu như không còn lại mạng nào để về báo cáo là cái nhiệm vụ bịt họng hai “con gà cồ” của chúng tôi thế nào. Ngược lại họ bị lỗ vốn nặng, xác chết cùng súng ống nằm la liệt các lùm bụi chung quanh. Anh em ta chỉ vài người bị thương ngay loạt tấn công đầu tiên nhưng vẫn còn chiến đấu giữ được cả vốn lẫn lời.

Hôm sau là kết thúc cuộc yểm trợ, chúng tôi hân hoan kéo súng về. Đi được hơn một cây số, đoàn xe chậm lại để qua một cái quẹo gấp, lại phải chậm hơn vì có mấy con bò lạng quạng trước đoàn xe, thì một tiếng nổ thẳng thốt, net lửa trước đầu xe. Tài xế quật tay lái. Chiếc xe Jeep lộn hai vòng đè lên lưng tôi. Trước khi ngất đi tôi còn kịp nghe anh em la “Việt cộng”, và nổ súng. Anh em kể tôi nghe là chỉ có một đứa bé chặn bò, ôm cây b40 chết trong một bụi cây bên đường. Sau đó chính quyền giao cái xác tan nát đó lại cho gia đình. Mẹ của đứa bé đau đớn cho đứa con một, vừa khóc vừa chửi cả ngày “cố nội tụi bay,

quân đầu trộm đuôi cướp, đã lấy lúa gạo của tao còn dụ dỗ, phỉnh phờ con tao chết thể cho bọn mày, mồ cha tụi mày, bọn đâm cha chém chú, con tao mới 12, 13 tuổi đâu biết gì, có ngon thì giết tao đi...” và người ta đã không để bà thách thức lâu, ngay sáng hôm sau dân làng đã sớm thấy cái đầu của bà treo trên một cành tre thấp với một bản cáo trạng. Nghe nói cha đứa bé cũng bị dẫn lên núi học tập. Hú hồn, nếu khẩu b40 nằm trong tay một Việt cộng thứ thiệt thì giờ này cả xe ăn cơm cúng hết rồi.

[]

Tôi vẫn chưa được phép ăn gì, bác sĩ nói ít nhất cũng ba tuần. Ông cũng không nói cho tôi biết tình trạng của tôi có khả quan không, tôi có loáng thoáng nghe ông nói với người nhà tôi, “vết cắt nơi cuống thận có thể lành cũng có thể gây nguy hiểm bất cứ lúc nào, khó kiểm soát được, ít nhất phải qua tuần lễ đầu, miễn đừng sốt thì tốt”. Tôi không thể nào nhớ được là ông đã nói lúc nào. Tôi muốn quên câu nói đó. Tôi nói với những người đến thăm tôi, lẽ ra thì tôi đã chết rồi, và nếu thực sự không qua nổi, thì coi như tôi đã được chứng kiến cái đám tang của mình.

-Nhảm nhí.

-Anh nói nếu mà, không chịu thì em đổi lại đi. Nếu, ví dụ, giả như gì gì đó...

-Không vui.

-Em sắp phải chép nhiều chuyện không vui hơn nữa đấy.

quân đầu trộm đuôi cướp, đã lấy lúa gạo của tao còn dụ dỗ, phỉnh phờ con tao chết thể cho bọn mày, mồ cha tụi mày, bọn đâm cha chém chú, con tao mới 12, 13 tuổi đâu biết gì, có ngon thì giết tao đi...” và người ta đã không để bà thách thức lâu, ngay sáng hôm sau dân làng đã sớm thấy cái đầu của bà treo trên một cành tre thấp với một bản cáo trạng. Nghe nói cha đứa bé cũng bị dẫn lên núi học tập. Hú hồn, nếu khẩu b40 nằm trong tay một Việt cộng thứ thiệt thì giờ này cả xe ăn cơm cúng hết rồi.

[]

Tôi vẫn chưa được phép ăn gì, bác sĩ nói ít nhất cũng ba tuần. Ông cũng không nói cho tôi biết tình trạng của tôi có khả quan không, tôi có loáng thoáng nghe ông nói với người nhà tôi, “vết cắt nơi cuống thận có thể lành cũng có thể gây nguy hiểm bất cứ lúc nào, khó kiểm soát được, ít nhất phải qua tuần lễ đầu, miễn đừng sốt thì tốt”. Tôi không thể nào nhớ được là ông đã nói lúc nào. Tôi muốn quên câu nói đó. Tôi nói với những người đến thăm tôi, lẽ ra thì tôi đã chết rồi, và nếu thực sự không qua nổi, thì coi như tôi đã được chứng kiến cái đám tang của mình.

-Nhảm nhí.

-Anh nói nếu mà, không chịu thì em đổi lại đi. Nếu, ví dụ, giả như gì gì đó...

-Không vui.

-Em sắp phải chép nhiều chuyện không vui hơn nữa đấy.

-Làm gì rào trước đón sau. Có gì chúng ta đã không hiểu nhau, hơn nữa, không lúc nào bằng những ngày này, anh không nên để chất chứa những u uẩn trong lòng. À, mà anh có mệt không, nghỉ chút đi. Chắc không có bà vợ nào chiều chồng kiểu này.

-Không kiểu này thì còn kiểu khác.

-Đẹp ông đi. Lúc nào cũng đùa được.

-Ừ thì đẹp chứ đâu còn gì nữa.

-Em về đó.

-Thôi viết thêm chút nữa đi. Anh biết sức khỏe của mình.

Tôi ngủ. Một giấc ngủ êm ả.

-Khoan đã, anh có chữ nào khác với chữ êm ả không, hình như ở trên đã có rồi.

-Anh không nhớ, thì em sửa sau giùm anh đi.

Nước biển vẫn đang được chuyển ở hai tay. Có tiếng mưa rào rào trên mái. Không biết giấc ngủ kéo dài bao lâu, khi tôi thấy lạnh thì tôi tỉnh giấc, định lên tiếng gọi em ơi thì tôi thoáng trông thấy một người đàn bà mặc bộ áo quần màu đen đứng dưới đuôi giường. Tôi vội nhắm mắt lại. Kim, hình ảnh mà nếu tôi đã phải chết đi, thì là một trong những hình ảnh thân yêu cuối cùng mà tôi đã nghĩ tới, đã mang theo trong cái khoảng cách cực ngắn giữa tỉnh mê, sống chết, là vết hằn đầu tiên của đường chỉ tay gọi là mạng đạo trong cuộc đời tôi, mà từ đó, lúc nào, cho dù không muốn nhớ, cái hình ảnh đó cứ bâng bặc, hòa nhập, lẫn lộn theo từng bước chân đời. Cách

-Làm gì rào trước đón sau. Có gì chúng ta đã không hiểu nhau, hơn nữa, không lúc nào bằng những ngày này, anh không nên để chất chứa những u uẩn trong lòng. À, mà anh có mệt không, nghỉ chút đi. Chắc không có bà vợ nào chiều chồng kiểu này.

-Không kiểu này thì còn kiểu khác.

-Đẹp ông đi. Lúc nào cũng đùa được.

-Ừ thì đẹp chứ đâu còn gì nữa.

-Em về đó.

-Thôi viết thêm chút nữa đi. Anh biết sức khỏe của mình.

Tôi ngủ. Một giấc ngủ êm ả.

-Khoan đã, anh có chữ nào khác với chữ êm ả không, hình như ở trên đã có rồi.

-Anh không nhớ, thì em sửa sau giùm anh đi.

Nước biển vẫn đang được chuyển ở hai tay. Có tiếng mưa rào rào trên mái. Không biết giấc ngủ kéo dài bao lâu, khi tôi thấy lạnh thì tôi tỉnh giấc, định lên tiếng gọi em ơi thì tôi thoáng trông thấy một người đàn bà mặc bộ áo quần màu đen đứng dưới đuôi giường. Tôi vội nhắm mắt lại. Kim, hình ảnh mà nếu tôi đã phải chết đi, thì là một trong những hình ảnh thân yêu cuối cùng mà tôi đã nghĩ tới, đã mang theo trong cái khoảng cách cực ngắn giữa tỉnh mê, sống chết, là vết hằn đầu tiên của đường chỉ tay gọi là mạng đạo trong cuộc đời tôi, mà từ đó, lúc nào, cho dù không muốn nhớ, cái hình ảnh đó cứ bâng bặc, hòa nhập, lẫn lộn theo từng bước chân đời. Cách

đây một tuần, nghe tin chồng nàng bị tử nạn, tôi về thăm và tặng nàng bức họa chính tay tôi vẽ, copy lại tám ảnh “Tiếc Thương” của nhiếp ảnh gia Nguyễn Ngọc Hạnh, với tám thẻ bài mang tên chồng nàng. Bạn bè tôi cho đó là điềm không nên.

Tôi hé mắt nhìn nàng. Nàng cúi đầu, hai tay khoanh trước ngực, đôi mắt đăm chiêu. Người đàn bà trong bức ảnh Tiếc Thương với những giọt nước mắt xót xa, đau đớn đã bước ra khỏi bức họa và đang đứng lặng lẽ, sâu kín không giấu được ánh mắt âu lo, vô vọng. Tôi nhìn nàng thêm lần nữa để biết chắc mình không đang nằm mơ - thực tế tôi không hề thấy mộng mị gì từ hôm bị giải phẫu cắt một quả thận - một Kim mệnh môn, thực sự đang đứng đó, thâm lặng như một giấc mơ. Em hãy cứ im lặng mãi như vậy, để tôi tưởng mình gặp lại nhau ở một chiêm bao xa xôi nào. Nỗi xúc động đã làm tôi mê đi, khi tỉnh dậy, Kim đã trở về bức ảnh Tiếc Thương, tay cầm tám thẻ bài không mang tên tôi, với mấy giọt nước mắt lăn trên má. Tại sao tôi đã tặng nàng bức ảnh đó? Phải chăng trong tận cùng tiềm thức, tôi cũng đã mừng vì cái chết của chồng nàng? Hay đúng hơn mừng vì nàng không còn thuộc về ai nữa.

-Tàn nhẫn.

-Anh nghĩ cái ta của anh không đến nỗi độc ác như vậy. Đó chỉ là một cách phân tích, lý giải cái tâm trạng mâu thuẫn của mình. Em có buồn với đoạn vừa viết không?

-Dạ có. Nhưng em nghĩ để anh nói ra tốt hơn để nó âm ỉ, như là oxyt hóa anh. Đó là cái vũng nước tù

đây một tuần, nghe tin chồng nàng bị tử nạn, tôi về thăm và tặng nàng bức họa chính tay tôi vẽ, copy lại tám ảnh “Tiếc Thương” của nhiếp ảnh gia Nguyễn Ngọc Hạnh, với tám thẻ bài mang tên chồng nàng. Bạn bè tôi cho đó là điềm không nên.

Tôi hé mắt nhìn nàng. Nàng cúi đầu, hai tay khoanh trước ngực, đôi mắt đăm chiêu. Người đàn bà trong bức ảnh Tiếc Thương với những giọt nước mắt xót xa, đau đớn đã bước ra khỏi bức họa và đang đứng lặng lẽ, sâu kín không giấu được ánh mắt âu lo, vô vọng. Tôi nhìn nàng thêm lần nữa để biết chắc mình không đang nằm mơ - thực tế tôi không hề thấy mộng mị gì từ hôm bị giải phẫu cắt một quả thận - một Kim mệnh môn, thực sự đang đứng đó, thâm lặng như một giấc mơ. Em hãy cứ im lặng mãi như vậy, để tôi tưởng mình gặp lại nhau ở một chiêm bao xa xôi nào. Nỗi xúc động đã làm tôi mê đi, khi tỉnh dậy, Kim đã trở về bức ảnh Tiếc Thương, tay cầm tám thẻ bài không mang tên tôi, với mấy giọt nước mắt lăn trên má. Tại sao tôi đã tặng nàng bức ảnh đó? Phải chăng trong tận cùng tiềm thức, tôi cũng đã mừng vì cái chết của chồng nàng? Hay đúng hơn mừng vì nàng không còn thuộc về ai nữa.

-Tàn nhẫn.

-Anh nghĩ cái ta của anh không đến nỗi độc ác như vậy. Đó chỉ là một cách phân tích, lý giải cái tâm trạng mâu thuẫn của mình. Em có buồn với đoạn vừa viết không?

-Dạ có. Nhưng em nghĩ để anh nói ra tốt hơn để nó âm ỉ, như là oxyt hóa anh. Đó là cái vũng nước tù

động trong tim anh, và cũng trong lòng em. Khi anh nói ra thì cũng như là tháo cho nó chảy đi hết.

-Thật?

-Dạ thật. Để anh xem, không hết thì cũng nhẹ lòng hơn. Quan trọng là có muốn nhẹ hay không. Sao anh không hỏi em là mộng hay thực?

-Sao phải hỏi. Anh nghĩ là em hiểu, em có nên nói cho anh biết hay không. Em đọc lại từ đầu anh nghe đi. Anh nghĩ một chút, nếu anh ngủ, em cứ về. Kê lại giùm anh cái gối dưới chân. Cứ đọc đi, anh chưa ngủ ngay đâu. Chiều, có xuống, em nhớ hỏi bác sĩ, có thể cho anh uống chừng một muỗng nước sinh tố gì đó được không.

[]

Hai ông cao su được lấy hẳn ra khỏi hông tôi, để lại hai lỗ sâu hoắm. Người ta dùng kéo gấp bông nhúng alcol ngoáy sâu vào đó để rửa, rồi băng lại. Hôm nay tôi được chuyển một chai huyết thanh. Tôi đã nói chuyện nhiều được, nói nhẹ nhàng, dễ dàng hơn những lúc phải cố gắng đọc cho vợ tôi viết. Buổi trưa tôi đọc cho vợ tôi chép thêm một vài đoạn về những ngày nằm ở đây, với tôi giống như thói quen ghi nhật ký. Tôi không cần chải chuốt mấy, mọi việc đã như được xếp sẵn từ những mê thiếp, những im lặng của ý tưởng. Tôi nói với vợ tôi, anh dành cho em cách ngắt câu, phân đoạn, những chấm phẩy. Anh tin là em đã quen thuộc ở anh khi nào cần bắt đầu và khi nào phải dừng lại. Chiều, tôi ngủ một giấc dài, với giấc mơ đầu tiên, tôi thấy mình đi vào một

động trong tim anh, và cũng trong lòng em. Khi anh nói ra thì cũng như là tháo cho nó chảy đi hết.

-Thật?

-Dạ thật. Để anh xem, không hết thì cũng nhẹ lòng hơn. Quan trọng là có muốn nhẹ hay không. Sao anh không hỏi em là mộng hay thực?

-Sao phải hỏi. Anh nghĩ là em hiểu, em có nên nói cho anh biết hay không. Em đọc lại từ đầu anh nghe đi. Anh nghĩ một chút, nếu anh ngủ, em cứ về. Kê lại giùm anh cái gối dưới chân. Cứ đọc đi, anh chưa ngủ ngay đâu. Chiều, có xuống, em nhớ hỏi bác sĩ, có thể cho anh uống chừng một muỗng nước sinh tố gì đó được không.

[]

Hai ông cao su được lấy hẳn ra khỏi hông tôi, để lại hai lỗ sâu hoắm. Người ta dùng kéo gấp bông nhúng alcol ngoáy sâu vào đó để rửa, rồi băng lại. Hôm nay tôi được chuyển một chai huyết thanh. Tôi đã nói chuyện nhiều được, nói nhẹ nhàng, dễ dàng hơn những lúc phải cố gắng đọc cho vợ tôi viết. Buổi trưa tôi đọc cho vợ tôi chép thêm một vài đoạn về những ngày nằm ở đây, với tôi giống như thói quen ghi nhật ký. Tôi không cần chải chuốt mấy, mọi việc đã như được xếp sẵn từ những mê thiếp, những im lặng của ý tưởng. Tôi nói với vợ tôi, anh dành cho em cách ngắt câu, phân đoạn, những chấm phẩy. Anh tin là em đã quen thuộc ở anh khi nào cần bắt đầu và khi nào phải dừng lại. Chiều, tôi ngủ một giấc dài, với giấc mơ đầu tiên, tôi thấy mình đi vào một

khu rừng, thật sâu trong rừng là căn nhà của tôi có vợ con tôi ở đó. Bỗng chỗ tôi đang đứng bốc cháy và đám cháy bùng lớn. Trong đám lửa đỏ rực, sao lại có Kim, nàng dây dưa, gào thét, hai mắt mở lớn hốt hoảng, đón đau. Tôi choàng tỉnh. Trong suốt mấy ngày qua tôi không hề thấy chiêm bao, Ba tôi nói theo y lý đông phương, thận thuộc thủy, thủy tạo ra chiêm bao, nếu thận hoạt động yếu hoặc hỏng, chiêm bao có thể rối loạn hoặc tắt hẳn. Như vậy hôm nay quả thận còn lại của tôi đã hoạt động lại.

Đến tối thằng em kể tôi từ đơn vị xuống thăm. Lúc nào nó cũng đùa được. Tôi biết nó đóng kịch cho tôi vui, làm sao dấu được tôi vẻ hốc hác vì âu lo trên mặt nó. Nghe nó nói chuyện một chặp, tôi ngủ quên đi.

Tôi thức dậy sớm. Bụng đói và thèm ăn, nhưng bác sĩ chưa cho phép. Tôi đọc cho vợ tôi chép thêm được mấy đoạn. Ngày nào cũng có người thăm viếng, Vợ tôi nói trái cây, sữa, bánh hộp, trứng gà ở nhà chất đến cả ba, bốn mét khối - mà tôi thì chưa đụng được đến món nào!

Gần tối người tôi phát sốt, Bác sĩ cho thêm liều trụ sinh gì đó. Càng lúc tôi càng bị sốt cao. Tôi lại mê mê tỉnh tỉnh, bên cạnh tôi có cả Mẹ tôi, em gái tôi và vợ tôi thường hơn. Có gì nghiêm trọng chăng? Vợ tôi không cho tôi đọc nữa, và hình như thỉnh thoảng ba mẹ con đều đổ mắt.

[]

Ghi chú:

khu rừng, thật sâu trong rừng là căn nhà của tôi có vợ con tôi ở đó. Bỗng chỗ tôi đang đứng bốc cháy và đám cháy bùng lớn. Trong đám lửa đỏ rực, sao lại có Kim, nàng dây dưa, gào thét, hai mắt mở lớn hốt hoảng, đón đau. Tôi choàng tỉnh. Trong suốt mấy ngày qua tôi không hề thấy chiêm bao, Ba tôi nói theo y lý đông phương, thận thuộc thủy, thủy tạo ra chiêm bao, nếu thận hoạt động yếu hoặc hỏng, chiêm bao có thể rối loạn hoặc tắt hẳn. Như vậy hôm nay quả thận còn lại của tôi đã hoạt động lại.

Đến tối thằng em kể tôi từ đơn vị xuống thăm. Lúc nào nó cũng đùa được. Tôi biết nó đóng kịch cho tôi vui, làm sao dấu được tôi vẻ hốc hác vì âu lo trên mặt nó. Nghe nó nói chuyện một chặp, tôi ngủ quên đi.

Tôi thức dậy sớm. Bụng đói và thèm ăn, nhưng bác sĩ chưa cho phép. Tôi đọc cho vợ tôi chép thêm được mấy đoạn. Ngày nào cũng có người thăm viếng, Vợ tôi nói trái cây, sữa, bánh hộp, trứng gà ở nhà chất đến cả ba, bốn mét khối - mà tôi thì chưa đụng được đến món nào!

Gần tối người tôi phát sốt, Bác sĩ cho thêm liều trụ sinh gì đó. Càng lúc tôi càng bị sốt cao. Tôi lại mê mê tỉnh tỉnh, bên cạnh tôi có cả Mẹ tôi, em gái tôi và vợ tôi thường hơn. Có gì nghiêm trọng chăng? Vợ tôi không cho tôi đọc nữa, và hình như thỉnh thoảng ba mẹ con đều đổ mắt.

[]

Ghi chú:

Có khi tỉnh lại, anh cầm tay tôi dặn, nếu anh không đọc được nữa, em viết thêm “có lẽ anh còn định viết dài hơn nữa”. Bây giờ dài ngắn gì anh cũng không còn đọc được. Không bao giờ còn nói gì với tôi nữa.

(Tuy Hòa, mùa đông năm 1974)

Có khi tỉnh lại, anh cầm tay tôi dặn, nếu anh không đọc được nữa, em viết thêm “có lẽ anh còn định viết dài hơn nữa”. Bây giờ dài ngắn gì anh cũng không còn đọc được. Không bao giờ còn nói gì với tôi nữa.

(Tuy Hòa, mùa đông năm 1974)

Chiếc Bánh Giáng Sinh

Họ bước ra khỏi quán nước, nơi họ đã ngồi suốt mấy tiếng đồng hồ, nghe nhạc và nói bao nhiêu là chuyện. Cả hai khoảng chừng hơn hai mươi. Người con gái không đẹp lắm, nhưng rất có duyên, nàng nói nàng đi buôn bán, cũng thường đi lại thị trấn này nhưng không phải là ở hẳn đây.

Chàng nói với nàng chàng là lính, nhưng thấy cách nói chuyện cũng như cái dáng vẻ của chàng, nàng đoán chàng là sĩ quan. “Chỉ có sĩ quan mới ở ngoài phố giờ này mà chẳng lo lắng gì, với lại mặc đồ dân sự mà lái xe Jeep thì lính sức mấy mà dám”, nàng nghĩ.

Đó là lần đầu họ quen nhau, một vài ngày sau khi chàng áo nhậm đơn vị mới.

[]

Gọi là quận lý, nhưng nhỏ xíu như một cái làng rộng, dân cư tập trung nhộn nhịp, đông đảo trong

Chiếc Bánh Giáng Sinh

Họ bước ra khỏi quán nước, nơi họ đã ngồi suốt mấy tiếng đồng hồ, nghe nhạc và nói bao nhiêu là chuyện. Cả hai khoảng chừng hơn hai mươi. Người con gái không đẹp lắm, nhưng rất có duyên, nàng nói nàng đi buôn bán, cũng thường đi lại thị trấn này nhưng không phải là ở hẳn đây.

Chàng nói với nàng chàng là lính, nhưng thấy cách nói chuyện cũng như cái dáng vẻ của chàng, nàng đoán chàng là sĩ quan. “Chỉ có sĩ quan mới ở ngoài phố giờ này mà chẳng lo lắng gì, với lại mặc đồ dân sự mà lái xe Jeep thì lính sức mấy mà dám”, nàng nghĩ.

Đó là lần đầu họ quen nhau, một vài ngày sau khi chàng áo nhậm đơn vị mới.

[]

Gọi là quận lý, nhưng nhỏ xíu như một cái làng rộng, dân cư tập trung nhộn nhịp, đông đảo trong

bán kính hơn một cây số. Họ sống bình thản, nhẹ nhàng quanh một cái chợ với mấy bàn bi da lúc nào cũng đông khách và mấy quán cà phê nhỏ, nhạc âm ỉ cả ngày, không nhớ gì tới chiến tranh, mặc dù chung quanh đó cũng có lúc xảy ra những trận đánh lớn. Có thể nói chàng chưa thấy ở đâu yên bình hơn nơi này, ban ngày chàng có thể lái xe Jeep chở nàng ra suối, thả bộ dưới những hàng cây xanh mát, nghe tiếng chim rú rú trên cành...

-Đố em chim có yêu nhau không?

-Chim mái thì có. Nó biết yêu và biết đau khổ, biết hy sinh và chịu đựng.

-Không hiểu, nói toàn chuyện tốt, sao không nói nó cũng biết phản bội và ác độc?

-Thì đó không phải là con chim mái của anh.

Chàng ôm siết nàng:

-Thương em quá.

-Hình như anh muốn nói về ai đó phải không? Em sợ phải nghĩ là anh có nhiều “kinh nghiệm chiến trường” quá. Chim khác thì em không biết.

-Em biết gì?

Nàng tát yêu lên má chàng:

-Biết yêu anh đó.

-Sao giống xạo quá vậy?

-Xạo thôi, không thèm nói nữa.

-Ai cho em nói.

Và môi chàng đã khóa cứng môi nàng giữa những vật nặng lắc lư như muốn rung cả khu rừng.

Rừng, suối, quán cà phê, những con đường đã quá thân thuộc với họ suốt cả những ngày tháng họ quen nhau, cứ rảnh việc đơn vị, thường là xế chiều, chàng

bán kính hơn một cây số. Họ sống bình thản, nhẹ nhàng quanh một cái chợ với mấy bàn bi da lúc nào cũng đông khách và mấy quán cà phê nhỏ, nhạc âm ỉ cả ngày, không nhớ gì tới chiến tranh, mặc dù chung quanh đó cũng có lúc xảy ra những trận đánh lớn. Có thể nói chàng chưa thấy ở đâu yên bình hơn nơi này, ban ngày chàng có thể lái xe Jeep chở nàng ra suối, thả bộ dưới những hàng cây xanh mát, nghe tiếng chim rú rú trên cành...

-Đố em chim có yêu nhau không?

-Chim mái thì có. Nó biết yêu và biết đau khổ, biết hy sinh và chịu đựng.

-Không hiểu, nói toàn chuyện tốt, sao không nói nó cũng biết phản bội và ác độc?

-Thì đó không phải là con chim mái của anh.

Chàng ôm siết nàng:

-Thương em quá.

-Hình như anh muốn nói về ai đó phải không? Em sợ phải nghĩ là anh có nhiều “kinh nghiệm chiến trường” quá. Chim khác thì em không biết.

-Em biết gì?

Nàng tát yêu lên má chàng:

-Biết yêu anh đó.

-Sao giống xạo quá vậy?

-Xạo thôi, không thèm nói nữa.

-Ai cho em nói.

Và môi chàng đã khóa cứng môi nàng giữa những vật nặng lắc lư như muốn rung cả khu rừng.

Rừng, suối, quán cà phê, những con đường đã quá thân thuộc với họ suốt cả những ngày tháng họ quen nhau, cứ rảnh việc đơn vị, thường là xế chiều, chàng

chạy xuống quán café, nếu không có nàng ngồi đợi sẵn thì cũng không lâu sau, nàng sẽ đến. Và họ lại bình bông trong những đám mây hồng, chờ họ bay bổng tới thiên đường yêu đương đầy hoa cỏ mà sắc màu mỗi ngày mỗi mới.

Trời đã chạng vạng tối, mấy quán café và mấy bàn bi-da vẫn đông đảo. Chàng lái xe chạy vào vườn cây, phía sau một ngôi trường trung học đệ I cấp. Họ ngồi trên một tảng đá lớn, bên những gốc cây cổ thụ. Đêm tối, xa xa giòng sông lấp lánh, xa hơn nữa mấy dãy núi nhấp nhô, ranh giới của chiến tranh và hòa bình, của tỉnh duyên hải và tỉnh Tây nguyên. Gió đêm từ sông thổi vào nhẹ nhẹ.

-Em lạnh không?

-Dạ, hơi hơi.

Chàng vòng tay qua lưng nàng, siết nhẹ:

-Em có muốn về quê anh không?

-Ở đâu?

Chàng chỉ qua bên kia núi.

-Làm gì?

-Làm vợ anh.

-Sao quyết định vội thế?

Rồi nàng nghiêng đầu tựa lên vai chàng mơ màng.

-Phải chi anh đừng là lính ...

Chàng hôn nhẹ lên má nàng:

-Lính thì không làm chồng được?

-Ồ, em xin lỗi, em thấy anh gian khổ quá.

-Thôi đừng cãi lương nữa cô. Chỉ có một câu trả lời, có muốn làm vợ tôi không?

-Thưa ông, muốn.

Chàng kéo mặt nàng lại gần, hôn thật mạnh, thật dài

chạy xuống quán café, nếu không có nàng ngồi đợi sẵn thì cũng không lâu sau, nàng sẽ đến. Và họ lại bình bông trong những đám mây hồng, chờ họ bay bổng tới thiên đường yêu đương đầy hoa cỏ mà sắc màu mỗi ngày mỗi mới.

Trời đã chạng vạng tối, mấy quán café và mấy bàn bi-da vẫn đông đảo. Chàng lái xe chạy vào vườn cây, phía sau một ngôi trường trung học đệ I cấp. Họ ngồi trên một tảng đá lớn, bên những gốc cây cổ thụ. Đêm tối, xa xa giòng sông lấp lánh, xa hơn nữa mấy dãy núi nhấp nhô, ranh giới của chiến tranh và hòa bình, của tỉnh duyên hải và tỉnh Tây nguyên. Gió đêm từ sông thổi vào nhẹ nhẹ.

-Em lạnh không?

-Dạ, hơi hơi.

Chàng vòng tay qua lưng nàng, siết nhẹ:

-Em có muốn về quê anh không?

-Ở đâu?

Chàng chỉ qua bên kia núi.

-Làm gì?

-Làm vợ anh.

-Sao quyết định vội thế?

Rồi nàng nghiêng đầu tựa lên vai chàng mơ màng.

-Phải chi anh đừng là lính ...

Chàng hôn nhẹ lên má nàng:

-Lính thì không làm chồng được?

-Ồ, em xin lỗi, em thấy anh gian khổ quá.

-Thôi đừng cãi lương nữa cô. Chỉ có một câu trả lời, có muốn làm vợ tôi không?

-Thưa ông, muốn.

Chàng kéo mặt nàng lại gần, hôn thật mạnh, thật dài

lên đôi môi chờ đợi của nàng. Nàng đáp ứng, đắm say nhiệt thành. Có lẽ cũng không phải vì hai tay nàng bận ôm ghi lấy đầu chàng, mà nàng đã không ngăn bàn tay chàng mỗi lúc một tham lam. Chàng ôm nàng chặt hơn, chiếc áo bà ba bleu noir chật cứng không chịu đựng nổi, bung hết hàng nút bấm, cũng tự nhiên như sự khao khát mà họ không muốn chịu đựng thêm. Sau đó, là những tiếng ư ử nũng nịu, những tiếng thở gấp, buồn buồn bên tai nhau:

-Em đã là vợ anh rồi đấy nhé.

-Cho anh đưa con. Em mà không chịu có bầu, cục đá này có bầu đấy. Em có muốn lên đời với anh không?

-Em muốn chết ở đây.

-Quê em ở đâu?

-Bắc kỳ.

-Biết rồi, khổ lắm. Không lẽ nói giọng Bắc quê lại ở miền Nam? Hiện nay cơ?

Nàng xa vắng:

-Em cũng không biết ở đâu nữa.

-Em có yêu anh không?

-Không mà thế này sao? Đừng hỏi nữa, được không?

-Tại sao?

-Em đang buồn.

-Anh làm em buồn?

-Đừng hỏi nữa. Anh cho em về.

-Về đâu?

-Trả em lại quán café.

Chàng diu nàng lại xe:

-Quán café? Anh còn phải về đời.

-Em biết. Em chỉ muốn ngồi một mình. Hôn em đi.

lên đôi môi chờ đợi của nàng. Nàng đáp ứng, đắm say nhiệt thành. Có lẽ cũng không phải vì hai tay nàng bận ôm ghi lấy đầu chàng, mà nàng đã không ngăn bàn tay chàng mỗi lúc một tham lam. Chàng ôm nàng chặt hơn, chiếc áo bà ba bleu noir chật cứng không chịu đựng nổi, bung hết hàng nút bấm, cũng tự nhiên như sự khao khát mà họ không muốn chịu đựng thêm. Sau đó, là những tiếng ư ử nũng nịu, những tiếng thở gấp, buồn buồn bên tai nhau:

-Em đã là vợ anh rồi đấy nhé.

-Cho anh đưa con. Em mà không chịu có bầu, cục đá này có bầu đấy. Em có muốn lên đời với anh không?

-Em muốn chết ở đây.

-Quê em ở đâu?

-Bắc kỳ.

-Biết rồi, khổ lắm. Không lẽ nói giọng Bắc quê lại ở miền Nam? Hiện nay cơ?

Nàng xa vắng:

-Em cũng không biết ở đâu nữa.

-Em có yêu anh không?

-Không mà thế này sao? Đừng hỏi nữa, được không?

-Tại sao?

-Em đang buồn.

-Anh làm em buồn?

-Đừng hỏi nữa. Anh cho em về.

-Về đâu?

-Trả em lại quán café.

Chàng diu nàng lại xe:

-Quán café? Anh còn phải về đời.

-Em biết. Em chỉ muốn ngồi một mình. Hôn em đi.

Chàng hôn, cái buồn ở đâu đó lan qua người chàng.
Họ ôm nhau như muốn chết đứng.
-Anh yêu em.

[]

Bắt đầu là những quả pháo kích rời rạc ngoài căn cứ. 3 giờ rưỡi sáng. Có mấy quả xé không khí rít qua đầu đơn vị chàng, hình như nổ đâu đó bên chi khu. Mấy khẩu đại bác của chàng đã phản pháo kịp thời, các pháo thủ đã phản ứng thần tốc, khéo léo, dường như lâu ngày không đánh nhau, các lính trẻ ai cũng hăm hở, xông xáo. Phần lớn đơn vị toàn là dân tứ chiếng, chịu chơi quá nên bị đi tới chỗ này, nhờ vậy nên những đợt tấn công bộ binh kế tiếp địch đã không chịu nổi vừa đạn pháo trực xạ, vừa đại liên, trung liên, M16 thi nhau nã đạn, át cả tiếng la hét từ những đợt xung phong của địch. Có một số địch quân đã lọt được vào bên trong, ngoài mấy mạng “hết số” bên bờ rào, cũng có một vài cuộc đụng độ cận chiến ngắn bên trong công sự. Rồi cũng xong. Tiếng súng từ bên ngoài hàng rào đã im bật, 4 giờ 30 sáng, trận chiến đã kết thúc, mấy anh em bị thương nhẹ cũng đã được băng bó tại chỗ và vẫn đang lăm lăm tay súng, lắng nghe từng tiếng động và thỉnh thoảng chơi một vài phát hú họa ra ngoài, nếu có mạng nào hưởng thêm mấy phát ân huệ thì chắc là ý trời, không nhờ trách.

Suốt hơn nửa giờ sau, không thấy bên kia còn “lưu luyến” gì nữa, chàng cho lệnh các khẩu lại tác xạ vào

Chàng hôn, cái buồn ở đâu đó lan qua người chàng.
Họ ôm nhau như muốn chết đứng.
-Anh yêu em.

[]

Bắt đầu là những quả pháo kích rời rạc ngoài căn cứ. 3 giờ rưỡi sáng. Có mấy quả xé không khí rít qua đầu đơn vị chàng, hình như nổ đâu đó bên chi khu. Mấy khẩu đại bác của chàng đã phản pháo kịp thời, các pháo thủ đã phản ứng thần tốc, khéo léo, dường như lâu ngày không đánh nhau, các lính trẻ ai cũng hăm hở, xông xáo. Phần lớn đơn vị toàn là dân tứ chiếng, chịu chơi quá nên bị đi tới chỗ này, nhờ vậy nên những đợt tấn công bộ binh kế tiếp địch đã không chịu nổi vừa đạn pháo trực xạ, vừa đại liên, trung liên, M16 thi nhau nã đạn, át cả tiếng la hét từ những đợt xung phong của địch. Có một số địch quân đã lọt được vào bên trong, ngoài mấy mạng “hết số” bên bờ rào, cũng có một vài cuộc đụng độ cận chiến ngắn bên trong công sự. Rồi cũng xong. Tiếng súng từ bên ngoài hàng rào đã im bật, 4 giờ 30 sáng, trận chiến đã kết thúc, mấy anh em bị thương nhẹ cũng đã được băng bó tại chỗ và vẫn đang lăm lăm tay súng, lắng nghe từng tiếng động và thỉnh thoảng chơi một vài phát hú họa ra ngoài, nếu có mạng nào hưởng thêm mấy phát ân huệ thì chắc là ý trời, không nhờ trách.

Suốt hơn nửa giờ sau, không thấy bên kia còn “lưu luyến” gì nữa, chàng cho lệnh các khẩu lại tác xạ vào

các điểm tiên liệu, nhất là những tọa độ mà vừa rồi được ghi nhận là có tiếng đề-pa của đạn pháo kích. Xong, thấm mệt, chàng uể oải trở vào phòng ngủ trong đài tác xạ, định dưỡng thần vài phút, vừa ngồi xuống mé giường, cúi xuống cởi đôi giày...

-Nếu em là Việt cộng, thì anh được tổ quốc tri ân rồi. Giật mình, nhưng chàng cố giữ bình tĩnh:

-Không xuất quỷ nhập thần như vậy chứ?

Chàng quay lại nhìn người con gái đang quần trong chiếc mền trên giường của chàng. Không để chàng thắc mắc, nàng chậm rãi kể:

-Nửa giờ sau khi mình chia tay, an ninh chi khu ập vào quán xét giấy tờ, em không mang giấy tờ nên họ bắt em về giam bên đó, eo ơi, tối qua súng đạn dữ quá, gần sáng ai cũng bận rộn, lơ là, nhìn qua bên này thấy chiếc Jeep của anh, em chạy đại qua.

Chàng thọc tay vào mền tìm bàn tay nàng, cúi xuống hôn nàng:

-Sao biết anh ở phòng này?

-Ăng-ten tùm lum, thấy là biết chỗ ở của trung úy rồi.

-Trung úy?

-Còn gì nữa, hai cái bông mai tổ bố trên cái nón sắt kia. À, lính tráng có sao không anh?

-Nhờ trời, sây sát chút đỉnh.

-Việt Cộng?

-Mới biết có mấy xác bên trong.

-Ghê quá, lúc chạy vào đây, em còn va phải cái xác nào đó nữa.

-Ồ, anh em dọn rồi, thuốc nổ tùm lum. Thằng đó chắc lắm lớn, có tới hai cây súng, một dài, một ngắn,

các điểm tiên liệu, nhất là những tọa độ mà vừa rồi được ghi nhận là có tiếng đề-pa của đạn pháo kích. Xong, thấm mệt, chàng uể oải trở vào phòng ngủ trong đài tác xạ, định dưỡng thần vài phút, vừa ngồi xuống mé giường, cúi xuống cởi đôi giày...

-Nếu em là Việt cộng, thì anh được tổ quốc tri ân rồi. Giật mình, nhưng chàng cố giữ bình tĩnh:

-Không xuất quỷ nhập thần như vậy chứ?

Chàng quay lại nhìn người con gái đang quần trong chiếc mền trên giường của chàng. Không để chàng thắc mắc, nàng chậm rãi kể:

-Nửa giờ sau khi mình chia tay, an ninh chi khu ập vào quán xét giấy tờ, em không mang giấy tờ nên họ bắt em về giam bên đó, eo ơi, tối qua súng đạn dữ quá, gần sáng ai cũng bận rộn, lơ là, nhìn qua bên này thấy chiếc Jeep của anh, em chạy đại qua.

Chàng thọc tay vào mền tìm bàn tay nàng, cúi xuống hôn nàng:

-Sao biết anh ở phòng này?

-Ăng-ten tùm lum, thấy là biết chỗ ở của trung úy rồi.

-Trung úy?

-Còn gì nữa, hai cái bông mai tổ bố trên cái nón sắt kia. À, lính tráng có sao không anh?

-Nhờ trời, sây sát chút đỉnh.

-Việt Cộng?

-Mới biết có mấy xác bên trong.

-Ghê quá, lúc chạy vào đây, em còn va phải cái xác nào đó nữa.

-Ồ, anh em dọn rồi, thuốc nổ tùm lum. Thằng đó chắc lắm lớn, có tới hai cây súng, một dài, một ngắn,

may quá nó không chết thì xong cái đài tác xạ này rồi.

Nàng kéo chàng nằm xuống bên cạnh, hôn chàng:

-Chúc mừng anh.

Nàng cầm tay chàng đặt lên ngực nàng:

-Anh có muốn nó nói gì không? Nó đang nói: Chim mái biết yêu của anh đây.

Chàng cười, hôn nàng và ngồi dậy:

-Em đừng ra ngoài nhé, đang lộn xộn lắm, để anh làm mì tôm cho em ăn, rồi đưa em ra ngoài, lát nữa quan khách lui tới hỏi han tùm lum phiền phức.

-Anh có trách em không?

-Trách gì?

-Làm phiền anh.

-Đừng nói bậy. Mọi việc rồi cũng đâu vào đấy.

Trận đánh bất ngờ đã làm cho các sinh hoạt thường nhật trở nên nặng nề hơn với những truy kích, tảo thanh, điều tra này nọ, nhưng đó là chuyện của các đơn vị khác, còn chàng thì vẫn là yểm trợ, có điều bận rộn hơn. Mà bận rộn cũng tốt, để chàng không còn thì giờ vừa nhớ thương, vừa chua xót, như một người sau đêm mây mưa hoan lạc, sáng ra thấy nằm trên gò mả, rã rời, ngây ngất đến từng chân tóc, vừa thích thú, vừa sợ, vừa mong, một nàng hồ yêu dấu đã biến biệt nơi nào.

Hôm đó, khi cổng chi khu vừa mở, chàng đã nhờ tài xế đưa nàng xuống phố. Anh em trong đơn vị cứ nhìn chàng tùm tùm cười, xầm xì, to nhỏ. Chàng hỏi tài xế, mới biết nàng chỉ lạ với chàng, còn anh em ở đây, hầu như ai cũng đã là khách của nàng. Chỗ này,

may quá nó không chết thì xong cái đài tác xạ này rồi.

Nàng kéo chàng nằm xuống bên cạnh, hôn chàng:

-Chúc mừng anh.

Nàng cầm tay chàng đặt lên ngực nàng:

-Anh có muốn nó nói gì không? Nó đang nói: Chim mái biết yêu của anh đây.

Chàng cười, hôn nàng và ngồi dậy:

-Em đừng ra ngoài nhé, đang lộn xộn lắm, để anh làm mì tôm cho em ăn, rồi đưa em ra ngoài, lát nữa quan khách lui tới hỏi han tùm lum phiền phức.

-Anh có trách em không?

-Trách gì?

-Làm phiền anh.

-Đừng nói bậy. Mọi việc rồi cũng đâu vào đấy.

Trận đánh bất ngờ đã làm cho các sinh hoạt thường nhật trở nên nặng nề hơn với những truy kích, tảo thanh, điều tra này nọ, nhưng đó là chuyện của các đơn vị khác, còn chàng thì vẫn là yểm trợ, có điều bận rộn hơn. Mà bận rộn cũng tốt, để chàng không còn thì giờ vừa nhớ thương, vừa chua xót, như một người sau đêm mây mưa hoan lạc, sáng ra thấy nằm trên gò mả, rã rời, ngây ngất đến từng chân tóc, vừa thích thú, vừa sợ, vừa mong, một nàng hồ yêu dấu đã biến biệt nơi nào.

Hôm đó, khi cổng chi khu vừa mở, chàng đã nhờ tài xế đưa nàng xuống phố. Anh em trong đơn vị cứ nhìn chàng tùm tùm cười, xầm xì, to nhỏ. Chàng hỏi tài xế, mới biết nàng chỉ lạ với chàng, còn anh em ở đây, hầu như ai cũng đã là khách của nàng. Chỗ này,

nàng cũng đã từng lẫn lộn thâu đêm suốt sáng với cả chục lính trận xa nhà. Chàng nghe lòng buồn rười rượi. Sao lại thế? Nỗi cay đắng dâng nghẹn. Cái sự thật phũ phàng, chỉ một mình chàng mới biết. Làm sao những người lính kia hiểu được. Đối với họ nàng là gái làng chơi, nhưng đối với chàng, nàng là một người tình nhỏ bé. Không phải chàng là một sĩ quan vì chàng có bao giờ mang lon lá. Cũng không phải chàng là kẻ giàu sang để nàng moi túi làm tiền. Trái lại nàng cho không điều kiện. Em biết không? Mặc thiên hạ nhìn em bằng cái nhìn khinh bỉ, xem em như một kẻ dưới vực đầm sinh, nhưng đối với anh...

Và cũng vì vậy, sau khi đưa nàng ra khỏi phố, chàng quyết định ngày hôm sau phải tìm cho được nàng. Nếu nàng là gái giang hồ, chắc nàng sẽ có mặt ở đâu đó, có thể là những động, những bar, những quán...

Nhưng chàng tìm trong vô vọng.

Có bà chủ tốt bụng bảo chàng: “Nó đã rời khỏi đây”, nhưng không biết là đi đâu. Em ơi, tại sao em lại trốn đi? Hay là em sợ anh biết được con người thật của em, sợ anh thất vọng? Anh thề anh sẽ tìm kiếm em, dù ở tận chân trời góc biển nào. Để thay vì đặt bàn tay anh lên tim em, anh sẽ áp tai vào bụng và lắng nghe “nó” thở, chân “nó” đập. Để nhận ra hạnh phúc của một đời người. Anh không sợ dư luận đâu. Anh sẽ bắt cháp. Anh chỉ biết em là của anh. Đối với kẻ khác em là con đĩ. Nhưng đối với anh, em là người yêu, người vợ.

Anh sẽ tìm cho ra em...Nhất định...

[]

nàng cũng đã từng lẫn lộn thâu đêm suốt sáng với cả chục lính trận xa nhà. Chàng nghe lòng buồn rười rượi. Sao lại thế? Nỗi cay đắng dâng nghẹn. Cái sự thật phũ phàng, chỉ một mình chàng mới biết. Làm sao những người lính kia hiểu được. Đối với họ nàng là gái làng chơi, nhưng đối với chàng, nàng là một người tình nhỏ bé. Không phải chàng là một sĩ quan vì chàng có bao giờ mang lon lá. Cũng không phải chàng là kẻ giàu sang để nàng moi túi làm tiền. Trái lại nàng cho không điều kiện. Em biết không? Mặc thiên hạ nhìn em bằng cái nhìn khinh bỉ, xem em như một kẻ dưới vực đầm sinh, nhưng đối với anh...

Và cũng vì vậy, sau khi đưa nàng ra khỏi phố, chàng quyết định ngày hôm sau phải tìm cho được nàng. Nếu nàng là gái giang hồ, chắc nàng sẽ có mặt ở đâu đó, có thể là những động, những bar, những quán...

Nhưng chàng tìm trong vô vọng.

Có bà chủ tốt bụng bảo chàng: “Nó đã rời khỏi đây”, nhưng không biết là đi đâu. Em ơi, tại sao em lại trốn đi? Hay là em sợ anh biết được con người thật của em, sợ anh thất vọng? Anh thề anh sẽ tìm kiếm em, dù ở tận chân trời góc biển nào. Để thay vì đặt bàn tay anh lên tim em, anh sẽ áp tai vào bụng và lắng nghe “nó” thở, chân “nó” đập. Để nhận ra hạnh phúc của một đời người. Anh không sợ dư luận đâu. Anh sẽ bắt cháp. Anh chỉ biết em là của anh. Đối với kẻ khác em là con đĩ. Nhưng đối với anh, em là người yêu, người vợ.

Anh sẽ tìm cho ra em...Nhất định...

[]

Sáng sớm. Trời còn lơ mờ. Mấy chục trại viên đổ xô về nhà bếp trại để lãnh cơm cho đội. Cứ mỗi tổ một người thì mỗi đội có ít nhất là bốn người đang chờ gọi đến phiên. Chàng nhìn chung quanh tìm bóng dáng một nữ tù. Có bốn nữ tù nhân. Cái bánh nướng bằng sợi sắn mì tươi ngào đường đen mà chàng bắt ngờ nhận chiều hôm qua, sau buổi lao động về, không chỉ làm chàng ngạc nhiên mà còn làm đêm Nô-en trong trại cải tạo trở nên lung linh huyền ảo. Ba năm lắm rồi bước giữa mây mù, chờ đợi một mặt trời không mọc, những thứ ánh sáng ngày mai mờ mờ như những lời hứa hẹn sáo rỗng, bỗng dừng trong đám mây mù ấy có có một cái bánh Nô-en, mà cho dù nằm mơ cũng không tưởng tượng ra được, một cô bên đội nữ, đã năn nỉ “trục nhà” nhờ chuyển giúp cho chàng.

Đã ba năm, trước khi chuyển về trại này, chàng đã từng sống qua những trại, từ trại nhốt tù binh sâu trong núi, đói khát, bệnh tật đến trại lao động gần đồng bằng, chấp nhận cam chịu một số phận hẩm hiu, thiếu thốn, thêm khát của một tù nhân thiếu thân nhân thăm nuôi. Nhịn thềm nhịn lạt, có anh em nào được thăm nuôi thấy tội nghiệp cho chàng chút quà, thì cũng rất là áy náy nghĩ tới... rồi mình có gì cho lại họ đây?

Chàng đã có một cái bánh, cái bánh Nô-en đầu tiên trong cuộc đời một gã không đạo, sao mà nó thiêng liêng, nó quý giá, nó thánh khiết, nó sáng lóa một tin mừng. “Cô gắng xin đi nhận cơm, quần xám, áo đen,

Sáng sớm. Trời còn lơ mờ. Mấy chục trại viên đổ xô về nhà bếp trại để lãnh cơm cho đội. Cứ mỗi tổ một người thì mỗi đội có ít nhất là bốn người đang chờ gọi đến phiên. Chàng nhìn chung quanh tìm bóng dáng một nữ tù. Có bốn nữ tù nhân. Cái bánh nướng bằng sợi sắn mì tươi ngào đường đen mà chàng bắt ngờ nhận chiều hôm qua, sau buổi lao động về, không chỉ làm chàng ngạc nhiên mà còn làm đêm Nô-en trong trại cải tạo trở nên lung linh huyền ảo. Ba năm lắm rồi bước giữa mây mù, chờ đợi một mặt trời không mọc, những thứ ánh sáng ngày mai mờ mờ như những lời hứa hẹn sáo rỗng, bỗng dừng trong đám mây mù ấy có có một cái bánh Nô-en, mà cho dù nằm mơ cũng không tưởng tượng ra được, một cô bên đội nữ, đã năn nỉ “trục nhà” nhờ chuyển giúp cho chàng.

Đã ba năm, trước khi chuyển về trại này, chàng đã từng sống qua những trại, từ trại nhốt tù binh sâu trong núi, đói khát, bệnh tật đến trại lao động gần đồng bằng, chấp nhận cam chịu một số phận hẩm hiu, thiếu thốn, thêm khát của một tù nhân thiếu thân nhân thăm nuôi. Nhịn thềm nhịn lạt, có anh em nào được thăm nuôi thấy tội nghiệp cho chàng chút quà, thì cũng rất là áy náy nghĩ tới... rồi mình có gì cho lại họ đây?

Chàng đã có một cái bánh, cái bánh Nô-en đầu tiên trong cuộc đời một gã không đạo, sao mà nó thiêng liêng, nó quý giá, nó thánh khiết, nó sáng lóa một tin mừng. “Cô gắng xin đi nhận cơm, quần xám, áo đen,

có cái ca xanh vẽ chữ bằng sơn vàng”, mảnh giấy thật nhỏ giấu trong chiếc bánh đã làm cho cả đêm, đêm đầu tiên của ba năm, chờ đến cuồng quay, chợt biết thao thức trông mong một điều gì sẽ thật. Sẽ thật như không thật. Nàng là ai?

Mọi người chăm chú chờ. Rất trật tự. Trong những buổi sáng lạnh cơm này là những giây phút mọi người dễ thờ nhất, họ có thể nói chuyện râm ran. Hỏi thăm người này, người nọ. Cái điều lệ cấm tiếp xúc giữa đội này và đội nọ, nhất là nam và nữ cũng không cần áp dụng ở đây. Chàng đã nhìn thấy cái ca xanh. Bộ áo quần ngược ngạo, dĩ nhiên là không làm ai chú ý. Nhưng, chàng biết, để chàng nhận ra nàng, nhất là nàng cô tình đứng gần một ngọn đèn dầu có hơi sáng hơn những chỗ khác. Rất sốt ruột, nhưng chàng vẫn thư thả đứng quan sát nàng, dong dỏng cao, hơi gầy, khuôn mặt dù giữa cái ánh sáng tù mù vẫn không chìm khuất được cái sống mũi cao và đôi mắt to, đang có vẻ cổ to hơn như muốn kiếm tìm, thay vì chờ đợi một kiếm tìm...

Chàng chen lại chỗ nàng đứng, nói nhỏ, giữa những lời rì rào to nhỏ chung quanh, đủ cho nàng nghe:

-Có cái ca xanh xinh quá!

-Lát lạnh cơm rồi, trên đường về anh cứ đi sau em một chút xíu.

-Còn bây giờ?

-Tranh thủ nói cũng được. Nhận ra em chưa?

-Chưa. Nhưng mà biết tên rồi. Viết trên cái ca.

-Giỏi đấy. Nhưng cái tên Thuyền là ai có biết không?

-Không có nhiều thì giờ mà, nói đi.

có cái ca xanh vẽ chữ bằng sơn vàng”, mảnh giấy thật nhỏ giấu trong chiếc bánh đã làm cho cả đêm, đêm đầu tiên của ba năm, chờ đến cuồng quay, chợt biết thao thức trông mong một điều gì sẽ thật. Sẽ thật như không thật. Nàng là ai?

Mọi người chăm chú chờ. Rất trật tự. Trong những buổi sáng lạnh cơm này là những giây phút mọi người dễ thờ nhất, họ có thể nói chuyện râm ran. Hỏi thăm người này, người nọ. Cái điều lệ cấm tiếp xúc giữa đội này và đội nọ, nhất là nam và nữ cũng không cần áp dụng ở đây. Chàng đã nhìn thấy cái ca xanh. Bộ áo quần ngược ngạo, dĩ nhiên là không làm ai chú ý. Nhưng, chàng biết, để chàng nhận ra nàng, nhất là nàng cô tình đứng gần một ngọn đèn dầu có hơi sáng hơn những chỗ khác. Rất sốt ruột, nhưng chàng vẫn thư thả đứng quan sát nàng, dong dỏng cao, hơi gầy, khuôn mặt dù giữa cái ánh sáng tù mù vẫn không chìm khuất được cái sống mũi cao và đôi mắt to, đang có vẻ cổ to hơn như muốn kiếm tìm, thay vì chờ đợi một kiếm tìm...

Chàng chen lại chỗ nàng đứng, nói nhỏ, giữa những lời rì rào to nhỏ chung quanh, đủ cho nàng nghe:

-Có cái ca xanh xinh quá!

-Lát lạnh cơm rồi, trên đường về anh cứ đi sau em một chút xíu.

-Còn bây giờ?

-Tranh thủ nói cũng được. Nhận ra em chưa?

-Chưa. Nhưng mà biết tên rồi. Viết trên cái ca.

-Giỏi đấy. Nhưng cái tên Thuyền là ai có biết không?

-Không có nhiều thì giờ mà, nói đi.

-Chim mái của anh.

Chàng sửng người. Cánh chim đỏ đã bay đi. Những yêu thương, đau khổ, hy sinh và chịu đựng chỉ là tiếng hót hư ảo của chim trống đặt ra, như những bài ca không lời, ru ngủ, mê hoặc những con tim mềm yếu. Biên biệt năm năm trời, chàng đã trở về bên nay núi, như lật ngược tấm gương xưa, mà sao... mà sao không thấy được mình! Chỉ có một trời đỏ nát, ngồn ngang như từng mảnh thủy tinh vỡ, nhìn vào thấy khuôn mặt hôm qua bị đập ra hằng nghìn mảnh vụn, có xếp lại thì cũng là những rạn, những sọc đau đớn lấp lánh trên người.

Bỗng, nàng quay bật lại. Không ai chung quanh thấy gì, nhưng họ thấy: chàng tiêu tụy, côi còm như túm giẻ rách, và nàng, cũng xanh xao héo hắt. Chỉ cách nhau hơn nửa mét mà tay không thể cầm tay. Cả hai người cùng có cảm giác không biết là mấy ngọn đèn nhòa hơn, hay trời đất đang lung linh. Chắc tại người này thấy người kia tan loãng theo giòng nước mắt thỉnh lặng đang tươm ra khóe mắt.

Chừng mười phút sau thì họ cũng lãnh cơm xong. Con đường về mạnh ai nấy đi, trừ chàng và nàng. Họ đi với nhau. Nàng đi trước chàng một chút, chàng xéo xéo phía sau như đường chéo của một hình vuông có cạnh hai mét. Họ muốn quăng hết mọi thứ trên tay, ôm chầm nhau, gục đầu lên vai nhau cho cái quá khứ đông cứng kia chảy ra. Năm năm ấy sẽ là nắng, sáng lóa lên quanh chỗ họ đứng, và lớp sương mù đang bao quanh dày đặc kia phải tan đi. Chàng làm thầm lên tiếng như gọi chính mình:

-Chim mái!

-Chim mái của anh.

Chàng sửng người. Cánh chim đỏ đã bay đi. Những yêu thương, đau khổ, hy sinh và chịu đựng chỉ là tiếng hót hư ảo của chim trống đặt ra, như những bài ca không lời, ru ngủ, mê hoặc những con tim mềm yếu. Biên biệt năm năm trời, chàng đã trở về bên nay núi, như lật ngược tấm gương xưa, mà sao... mà sao không thấy được mình! Chỉ có một trời đỏ nát, ngồn ngang như từng mảnh thủy tinh vỡ, nhìn vào thấy khuôn mặt hôm qua bị đập ra hằng nghìn mảnh vụn, có xếp lại thì cũng là những rạn, những sọc đau đớn lấp lánh trên người.

Bỗng, nàng quay bật lại. Không ai chung quanh thấy gì, nhưng họ thấy: chàng tiêu tụy, côi còm như túm giẻ rách, và nàng, cũng xanh xao héo hắt. Chỉ cách nhau hơn nửa mét mà tay không thể cầm tay. Cả hai người cùng có cảm giác không biết là mấy ngọn đèn nhòa hơn, hay trời đất đang lung linh. Chắc tại người này thấy người kia tan loãng theo giòng nước mắt thỉnh lặng đang tươm ra khóe mắt.

Chừng mười phút sau thì họ cũng lãnh cơm xong. Con đường về mạnh ai nấy đi, trừ chàng và nàng. Họ đi với nhau. Nàng đi trước chàng một chút, chàng xéo xéo phía sau như đường chéo của một hình vuông có cạnh hai mét. Họ muốn quăng hết mọi thứ trên tay, ôm chầm nhau, gục đầu lên vai nhau cho cái quá khứ đông cứng kia chảy ra. Năm năm ấy sẽ là nắng, sáng lóa lên quanh chỗ họ đứng, và lớp sương mù đang bao quanh dày đặc kia phải tan đi. Chàng làm thầm lên tiếng như gọi chính mình:

-Chim mái!

-Dạ.

-Bay đâu mất tiêu.

-Mất đâu mà mất. Đêm ấy nằm trôn trên chiếc giường của anh, cái ước mơ có anh trong đời đã rạo rực em. Anh chân thành với em quá, anh tin cậy em quá. Em chột đối diện với mình, em thấy cái mặt trái kia là một con người khác. Một mũi trường đặc công vừa mới mấy tiếng đồng hồ trước đó bắn giết chí chóe, mà mục tiêu lại chính là người yêu của em. Khi biết cuộc tiến công bị thất bại, một đồng chí đã lọt vào bên trong với em, định phá hủy đài tác xạ của anh. Anh còn nhớ cái xác mà anh nói là có hai cây súng với thuốc nổ tùm lum đó không? Buộc lòng em đã phải giết anh ta để tự cứu em. Em vắt cây súng ngắn của em lên xác anh ấy rồi chạy vào phòng anh. Và dường như từ phút này, em cảm thấy mình không còn thuộc về họ nữa.

Chàng tá hỏa, đờ đẫn. Quá khứ đau đớn chột xô về nổ bùng, sáng rực, rồi lại tối om. Lại sáng, lại tối như những trái hỏa châu chao đảo trong đầu. Một vốc dáng thanh mảnh thể kia, một khuôn mặt xinh xắn thể kia, một đầu óc thông minh, dí dỏm ấy là một Việt cộng ư? Thời gian đã quá đủ cho chàng quen với những câu chuyện giết người tàn bạo mà họ thường khoe khoang, nhưng vẫn còn quá thiếu để chàng có thể chấp nhận được cái năng hồ bên kia núi ấy đã yêu chàng, đã cho chàng không phải chỉ là một trái tim. Chàng cay cú:

-Việt cộng, thì phải vậy chớ buộc lòng gì.

Nàng kể rất nhanh, câu chuyện của nàng mới chỉ hơn một phần ba đoạn đường về đội. Chàng giục nàng

-Dạ.

-Bay đâu mất tiêu.

-Mất đâu mà mất. Đêm ấy nằm trôn trên chiếc giường của anh, cái ước mơ có anh trong đời đã rạo rực em. Anh chân thành với em quá, anh tin cậy em quá. Em chột đối diện với mình, em thấy cái mặt trái kia là một con người khác. Một mũi trường đặc công vừa mới mấy tiếng đồng hồ trước đó bắn giết chí chóe, mà mục tiêu lại chính là người yêu của em. Khi biết cuộc tiến công bị thất bại, một đồng chí đã lọt vào bên trong với em, định phá hủy đài tác xạ của anh. Anh còn nhớ cái xác mà anh nói là có hai cây súng với thuốc nổ tùm lum đó không? Buộc lòng em đã phải giết anh ta để tự cứu em. Em vắt cây súng ngắn của em lên xác anh ấy rồi chạy vào phòng anh. Và dường như từ phút này, em cảm thấy mình không còn thuộc về họ nữa.

Chàng tá hỏa, đờ đẫn. Quá khứ đau đớn chột xô về nổ bùng, sáng rực, rồi lại tối om. Lại sáng, lại tối như những trái hỏa châu chao đảo trong đầu. Một vốc dáng thanh mảnh thể kia, một khuôn mặt xinh xắn thể kia, một đầu óc thông minh, dí dỏm ấy là một Việt cộng ư? Thời gian đã quá đủ cho chàng quen với những câu chuyện giết người tàn bạo mà họ thường khoe khoang, nhưng vẫn còn quá thiếu để chàng có thể chấp nhận được cái năng hồ bên kia núi ấy đã yêu chàng, đã cho chàng không phải chỉ là một trái tim. Chàng cay cú:

-Việt cộng, thì phải vậy chớ buộc lòng gì.

Nàng kể rất nhanh, câu chuyện của nàng mới chỉ hơn một phần ba đoạn đường về đội. Chàng giục nàng

nói tiếp.

-Khi em phát hiện ra cái con người khác kia không phải là bản chất của em, mà là đã bị áp đặt, đã bị lợi dụng, em vô cùng đau đớn nghĩ tới anh. Đứa con gái ngây thơ đang học lớp mười một, bị bắt lên núi, họ hứa hẹn với nó sẽ đưa ra Bắc, đưa đi Liên-Xô học. Trong khi chờ đợi, cái đám chuẩn trí thức đó phải đi thực tế. Mấy chàng trai đầy nhiệt huyết bạn em, đã hăng say nhảy xổ vào chỗ chết trước khi thấy thiên đường. Sau vài trận thành công, họ ca ngợi em có trình độ ăn học - làm như họ đào tạo chữ nghĩa cho em - và gan dạ, thông minh, họ thối em lên mây xanh, giao cho em phụ trách mũi đặc công. Và để lấy tin tức, nắm vững tình hình địch, chuẩn bị kỹ cho những trận đánh, họ đẩy em đi thực tế, lăn lóc nơi chị Tư, Má Hai này nọ. Rồi em gặp anh. Khi anh đưa em ra khỏi đơn vị của anh sáng hôm ấy, về chỗ chị Tư em bật khóc nức nở, thương anh vô cùng, em nằm liệt không thiết tha thu dọn gì cả. Có lệnh khẩn cấp buộc cả tổ chỗ chị Tư rút về khu lại. Anh biết chị Tư chủ động chứ? Đang là trưởng phòng thương nghiệp đó. Con Oanh, con Cúc là y sĩ.Ồ, mà anh có biết họ không? Cũng cùng chỗ chị Tư hết đó. Trong khi mọi người nhón nháo, khẩn trương ra đi, em cứ mặc cho ai muốn dọn gì dọn, họ lên đường, em lếch thếch theo. Hình ảnh của anh cứ níu lấy tâm trí em. Mấy người hỏi sao em buồn, sao em khóc, em nói “anh em chết nhiều quá”.

Thốt nhiên, một nỗi bất mãn không đâu, làm chàng giận lây nàng. Anh cũng là một thằng khờ khạo ngây thơ, cả tin, đã dễ dàng bị lừa gạt đến nỗi suýt giết

nói tiếp.

-Khi em phát hiện ra cái con người khác kia không phải là bản chất của em, mà là đã bị áp đặt, đã bị lợi dụng, em vô cùng đau đớn nghĩ tới anh. Đứa con gái ngây thơ đang học lớp mười một, bị bắt lên núi, họ hứa hẹn với nó sẽ đưa ra Bắc, đưa đi Liên-Xô học. Trong khi chờ đợi, cái đám chuẩn trí thức đó phải đi thực tế. Mấy chàng trai đầy nhiệt huyết bạn em, đã hăng say nhảy xổ vào chỗ chết trước khi thấy thiên đường. Sau vài trận thành công, họ ca ngợi em có trình độ ăn học - làm như họ đào tạo chữ nghĩa cho em - và gan dạ, thông minh, họ thối em lên mây xanh, giao cho em phụ trách mũi đặc công. Và để lấy tin tức, nắm vững tình hình địch, chuẩn bị kỹ cho những trận đánh, họ đẩy em đi thực tế, lăn lóc nơi chị Tư, Má Hai này nọ. Rồi em gặp anh. Khi anh đưa em ra khỏi đơn vị của anh sáng hôm ấy, về chỗ chị Tư em bật khóc nức nở, thương anh vô cùng, em nằm liệt không thiết tha thu dọn gì cả. Có lệnh khẩn cấp buộc cả tổ chỗ chị Tư rút về khu lại. Anh biết chị Tư chủ động chứ? Đang là trưởng phòng thương nghiệp đó. Con Oanh, con Cúc là y sĩ.Ồ, mà anh có biết họ không? Cũng cùng chỗ chị Tư hết đó. Trong khi mọi người nhón nháo, khẩn trương ra đi, em cứ mặc cho ai muốn dọn gì dọn, họ lên đường, em lếch thếch theo. Hình ảnh của anh cứ níu lấy tâm trí em. Mấy người hỏi sao em buồn, sao em khóc, em nói “anh em chết nhiều quá”.

Thốt nhiên, một nỗi bất mãn không đâu, làm chàng giận lây nàng. Anh cũng là một thằng khờ khạo ngây thơ, cả tin, đã dễ dàng bị lừa gạt đến nỗi suýt giết

chết anh em đồng đội như một gã phản bội vong thân. Tình yêu, nổi chết, sự bội phản cũng đơn giản như những nòng súng quay ngược quay xuôi, những giọt nước mắt khi ngọt, khi mặn.

-Chỉ có anh nâng niu, trân trọng, ước mơ, hứa hẹn với em. Chỉ có anh mới làm cho em biết nhớ nhưng, biết đau đớn, biết cảm giác của một người con gái mới lớn có được người yêu muốn lấy mình làm vợ. Em đã khổ quá, anh biết không? Từ khách cho tới đám hấu đói trên núi, thằng nào cũng chỉ coi em là đồ chơi, để hành hạ, giày vò, để lợi dụng, sai khiến. Nếu anh biết không phải chỉ một mình em phải vậy, thì anh sẽ thông cảm cho em hơn.

-Anh có nghĩ gì đâu.

Họ vẫn bước đều đều. Trước và sau họ, nhiều nhóm cũng vừa đi vừa nói chuyện. Con đường rưng sáng sao có chút buồn buồn, chắc không phải bởi những đám sương mù từ con sông lớn quanh qua mấy dãy nhà, đã len vào lòng họ một thừa ngậm ngùi, tiếc nhớ. Nàng tiếp:

-Em có trở lại chỗ cũ tìm anh... Nhưng anh đã đổi đi nơi khác. Một vài nơi khác nữa, cũng không anh. Rồi giải phóng... là hết. Em cứ ngỡ sẽ không bao giờ còn gặp lại anh nữa.

-Chim mái!

-Dạ, em đây mà.

-Sao em vào đây?

-Ở trên núi, mỗi người chỉ có hai bộ quần áo để thay đổi, một cái võng để nằm từ năm này qua năm khác, hạt muối cắn đôi... họ chưa có gì để câu xé nhau. Rồi anh sẽ hiểu, nơi này, đàn ông hay đàn bà, người già

chết anh em đồng đội như một gã phản bội vong thân. Tình yêu, nổi chết, sự bội phản cũng đơn giản như những nòng súng quay ngược quay xuôi, những giọt nước mắt khi ngọt, khi mặn.

-Chỉ có anh nâng niu, trân trọng, ước mơ, hứa hẹn với em. Chỉ có anh mới làm cho em biết nhớ nhưng, biết đau đớn, biết cảm giác của một người con gái mới lớn có được người yêu muốn lấy mình làm vợ. Em đã khổ quá, anh biết không? Từ khách cho tới đám hấu đói trên núi, thằng nào cũng chỉ coi em là đồ chơi, để hành hạ, giày vò, để lợi dụng, sai khiến. Nếu anh biết không phải chỉ một mình em phải vậy, thì anh sẽ thông cảm cho em hơn.

-Anh có nghĩ gì đâu.

Họ vẫn bước đều đều. Trước và sau họ, nhiều nhóm cũng vừa đi vừa nói chuyện. Con đường rưng sáng sao có chút buồn buồn, chắc không phải bởi những đám sương mù từ con sông lớn quanh qua mấy dãy nhà, đã len vào lòng họ một thừa ngậm ngùi, tiếc nhớ. Nàng tiếp:

-Em có trở lại chỗ cũ tìm anh... Nhưng anh đã đổi đi nơi khác. Một vài nơi khác nữa, cũng không anh. Rồi giải phóng... là hết. Em cứ ngỡ sẽ không bao giờ còn gặp lại anh nữa.

-Chim mái!

-Dạ, em đây mà.

-Sao em vào đây?

-Ở trên núi, mỗi người chỉ có hai bộ quần áo để thay đổi, một cái võng để nằm từ năm này qua năm khác, hạt muối cắn đôi... họ chưa có gì để câu xé nhau. Rồi anh sẽ hiểu, nơi này, đàn ông hay đàn bà, người già

hay con nít đều là những kẻ bên này núi... Thôi, đến đội rồi... Em vào.

Vẫn không quay lại, nàng nghen ngào, nghe như những giọt nước mắt đang chảy mặn xuống lòng chàng:

-Nhớ anh lắm... Cố gắng kiếm cơ hội đi lấy cơm. Em là đội trưởng, ngày nào em cũng có thể đi được, để chờ anh...

Chàng buồn bã nhìn theo dáng nàng chìm trong sân đội nữ. Con đường cũng đã thưa dần, nhưng sương mù thì chừng đã dày hơn, đã xám xịt như cái đầu u uất của chàng. Làm sao để anh lau nước mắt cho em.

1980

hay con nít đều là những kẻ bên này núi... Thôi, đến đội rồi... Em vào.

Vẫn không quay lại, nàng nghen ngào, nghe như những giọt nước mắt đang chảy mặn xuống lòng chàng:

-Nhớ anh lắm... Cố gắng kiếm cơ hội đi lấy cơm. Em là đội trưởng, ngày nào em cũng có thể đi được, để chờ anh...

Chàng buồn bã nhìn theo dáng nàng chìm trong sân đội nữ. Con đường cũng đã thưa dần, nhưng sương mù thì chừng đã dày hơn, đã xám xịt như cái đầu u uất của chàng. Làm sao để anh lau nước mắt cho em.

1980

Mùa Xuân, Nếu Có Thật

Tháng 2 năm ấy, sau những ngày nghỉ phép ăn Tết ở quê nhà, Châu trở lên đơn vị. Đoạn đường bộ Tuy Hòa-Phú Bổn phải đi một vòng móc câu theo ngã Qui Nhơn, lên Pleiku, rồi mới xuống Phú Bổn. Ngay trạm vé Tuy Hòa, trong khi chờ lên xe, Châu làm quen với Kim, một cô gái khá đẹp và tình cờ họ có số ghế ngồi sát bên nhau.

Con đường đầy ổ gà, đầy những hầm hố do những quả mìn Việt cộng gài đã nổ trước đó, nằm trơn trũng như hốc mắt của những con ác quỷ khổng lồ, đang từng phút đe dọa những chuyến xe chằng đặng dừng phải nín thở bò qua. Xe xóc mạnh, hành khách trên xe lắc lư nghiêng ngã vào nhau, lúc đầu có người còn nói lời xin lỗi, đến mấy chục lần sau thì chẳng còn ai để ý. Kim cố gắng để khỏi chạm vào Châu nhưng cũng chỉ được một lúc, xe chạy được vài chục cây số thì con buồn ngủ ập đến và nàng say sưa ngủ. Say sưa đến nỗi nàng ngã đầu vào vai Châu không hay biết và có lẽ Châu cũng chỉ mong được vậy. Có lúc do xe xóc mạnh quá, đầu nàng bị vọt

Mùa Xuân, Nếu Có Thật

Tháng 2 năm ấy, sau những ngày nghỉ phép ăn Tết ở quê nhà, Châu trở lên đơn vị. Đoạn đường bộ Tuy Hòa-Phú Bổn phải đi một vòng móc câu theo ngã Qui Nhơn, lên Pleiku, rồi mới xuống Phú Bổn. Ngay trạm vé Tuy Hòa, trong khi chờ lên xe, Châu làm quen với Kim, một cô gái khá đẹp và tình cờ họ có số ghế ngồi sát bên nhau.

Con đường đầy ổ gà, đầy những hầm hố do những quả mìn Việt cộng gài đã nổ trước đó, nằm trơn trũng như hốc mắt của những con ác quỷ khổng lồ, đang từng phút đe dọa những chuyến xe chằng đặng dừng phải nín thở bò qua. Xe xóc mạnh, hành khách trên xe lắc lư nghiêng ngã vào nhau, lúc đầu có người còn nói lời xin lỗi, đến mấy chục lần sau thì chẳng còn ai để ý. Kim cố gắng để khỏi chạm vào Châu nhưng cũng chỉ được một lúc, xe chạy được vài chục cây số thì con buồn ngủ ập đến và nàng say sưa ngủ. Say sưa đến nỗi nàng ngã đầu vào vai Châu không hay biết và có lẽ Châu cũng chỉ mong được vậy. Có lúc do xe xóc mạnh quá, đầu nàng bị vọt

xuống khỏi vai chàng, rồi nàng cũng lại tự nhiên như mộng, đặt đầu nàng trở lại vai chàng như cũ, và chàng hiệp sĩ cơ hội ấy đã dùng cảm luôn cánh tay ra phía sau đỡ lấy đầu nàng.

Một tiếng nổ hẫ hững phía trước, cả xe nhốn nháo, bàng hoàng, Kim thức dậy, hoảng hốt chụp lấy Châu ôm cứng. Thảng thốt nhận ra mình đã ngủ trong cánh tay chàng, nàng lí nhí:

-Em xin lỗi.

Chàng hiệp sĩ khoan thai, điệu dàng, từ tốn và vô cùng độ lượng vuốt nhẹ mái tóc nàng, cho đầu nàng cứ tự nhiên dựa vào sát vai chàng:

-Không sao đâu.

-Em buồn ngủ quá. Chuyện gì vậy anh?

-Chắc có chiếc xe nào phải mình擋 trước.

-Em sợ quá, có sao không anh?

-Không biết. Trời kêu ai nấy dạ.

-Kính quá.

Chiếc xe vẫn phải nhắm mắt lao nhanh về phía trước. Quả là có một chiếc xe Lam đã cán phải một quả mìn đang bốc cháy, nhiều tử thi văng ra khỏi xe xám xịt. Tài xế xe vẫn không dám chậm lại, lách qua những xác cháy mà đi. May mà sau tiếng nổ, không có những loạt đạn tàn sát lệnh đi kèm, nên xe của họ đã thoát qua khỏi móng vuốt của con dã thú đang ngoác mõm máu me kia, đếm từng cây số bình yên trườn tới, và dĩ nhiên, không ai nghĩ là đã an toàn. Nhiều người trên xe lâm râm khẩn vái, người thì lạy Đức Mẹ, người thì cầu Quan Thế Âm. Để đỡ sợ, nàng bắt chuyện:

-Tội nghiệp họ quá. Trên xe kia chắc có nhiều người

xuống khỏi vai chàng, rồi nàng cũng lại tự nhiên như mộng, đặt đầu nàng trở lại vai chàng như cũ, và chàng hiệp sĩ cơ hội ấy đã dùng cảm luôn cánh tay ra phía sau đỡ lấy đầu nàng.

Một tiếng nổ hẫ hững phía trước, cả xe nhốn nháo, bàng hoàng, Kim thức dậy, hoảng hốt chụp lấy Châu ôm cứng. Thảng thốt nhận ra mình đã ngủ trong cánh tay chàng, nàng lí nhí:

-Em xin lỗi.

Chàng hiệp sĩ khoan thai, điệu dàng, từ tốn và vô cùng độ lượng vuốt nhẹ mái tóc nàng, cho đầu nàng cứ tự nhiên dựa vào sát vai chàng:

-Không sao đâu.

-Em buồn ngủ quá. Chuyện gì vậy anh?

-Chắc có chiếc xe nào phải mình擋 trước.

-Em sợ quá, có sao không anh?

-Không biết. Trời kêu ai nấy dạ.

-Kính quá.

Chiếc xe vẫn phải nhắm mắt lao nhanh về phía trước. Quả là có một chiếc xe Lam đã cán phải một quả mìn đang bốc cháy, nhiều tử thi văng ra khỏi xe xám xịt. Tài xế xe vẫn không dám chậm lại, lách qua những xác cháy mà đi. May mà sau tiếng nổ, không có những loạt đạn tàn sát lệnh đi kèm, nên xe của họ đã thoát qua khỏi móng vuốt của con dã thú đang ngoác mõm máu me kia, đếm từng cây số bình yên trườn tới, và dĩ nhiên, không ai nghĩ là đã an toàn. Nhiều người trên xe lâm râm khẩn vái, người thì lạy Đức Mẹ, người thì cầu Quan Thế Âm. Để đỡ sợ, nàng bắt chuyện:

-Tội nghiệp họ quá. Trên xe kia chắc có nhiều người

còn sống, nhưng nếu lính mình không đến cứu kịp thì chắc chết hết.

-Biết sao bây giờ. Mình cũng đâu thể dừng lại cứu họ được. Nếu nói may thì cũng ác, nhưng một chiếc xe Lam mười mấy người cũng đỡ hơn là một chiếc xe khách bốn năm chục người.

-Anh có thường đi đường này không?

-Không cô. Nhưng có nhiều người ngày nào cũng phải lội qua lội lại. Những cái chết rồi cũng quen thuộc với họ đến chai lì.

-Trời ơi, lạnh lùng đau đớn quá. Không thể kiểm soát được sao?

-Có chứ cô, nhưng lính đi qua thì họ lại gài, ai giữ nổi những rình rập cố tình?

-Nổ hoài vậy sao?

-Thì công tác của họ chỉ có thế mà. Ngày nào họ cũng gài, nhưng hầu hết lính mình gỡ hết, rút kinh nghiệm, họ chờ lính đi qua rồi bò ra gài tiếp, bị gỡ nữa thì họ lại gài.

-Ai chết cũng được sao?

-Đó là chiến công của họ mà. Trời kêu ai nấy dạ, phải chấp nhận thôi. Giống như thấy người ta chết có phải đau lòng thì cũng cứ phải né mà đi. Ngay cả một cái tay, một cái chân bị mất đi, khó khăn đau đớn một lúc rồi người ta cũng phải sống, phải sống nghĩa là phải cứ lội mình bầy, đội đạn bom đi kiếm miếng cơm, manh áo. Tôi và cô, hành khách trên xe không phải cũng đang băng qua cái đám thuốc nổ mà không biết cái ngòi nổ đã cài ở đâu và sẽ nổ lúc nào sao? Cái tư tưởng trời kêu ai nấy dạ đã an ủi trấn an mọi người. Thôi làm ơn ngủ đi. Ngủ một giấc là

còn sống, nhưng nếu lính mình không đến cứu kịp thì chắc chết hết.

-Biết sao bây giờ. Mình cũng đâu thể dừng lại cứu họ được. Nếu nói may thì cũng ác, nhưng một chiếc xe Lam mười mấy người cũng đỡ hơn là một chiếc xe khách bốn năm chục người.

-Anh có thường đi đường này không?

-Không cô. Nhưng có nhiều người ngày nào cũng phải lội qua lội lại. Những cái chết rồi cũng quen thuộc với họ đến chai lì.

-Trời ơi, lạnh lùng đau đớn quá. Không thể kiểm soát được sao?

-Có chứ cô, nhưng lính đi qua thì họ lại gài, ai giữ nổi những rình rập cố tình?

-Nổ hoài vậy sao?

-Thì công tác của họ chỉ có thế mà. Ngày nào họ cũng gài, nhưng hầu hết lính mình gỡ hết, rút kinh nghiệm, họ chờ lính đi qua rồi bò ra gài tiếp, bị gỡ nữa thì họ lại gài.

-Ai chết cũng được sao?

-Đó là chiến công của họ mà. Trời kêu ai nấy dạ, phải chấp nhận thôi. Giống như thấy người ta chết có phải đau lòng thì cũng cứ phải né mà đi. Ngay cả một cái tay, một cái chân bị mất đi, khó khăn đau đớn một lúc rồi người ta cũng phải sống, phải sống nghĩa là phải cứ lội mình bầy, đội đạn bom đi kiếm miếng cơm, manh áo. Tôi và cô, hành khách trên xe không phải cũng đang băng qua cái đám thuốc nổ mà không biết cái ngòi nổ đã cài ở đâu và sẽ nổ lúc nào sao? Cái tư tưởng trời kêu ai nấy dạ đã an ủi trấn an mọi người. Thôi làm ơn ngủ đi. Ngủ một giấc là

đến nơi, quên hết mọi thứ. Có còn buồn ngủ không?

-Dạ có. Nhưng mà tội nghiệp cái vai của anh.

-Có đâu. Cái vai nó thích mà. Nó cứ ngỡ nó đang mơ có một nàng tiên đang hôn nó. Có phải đi xe nào cũng ngủ thế không?

-Ghen bậy rồi. Chỉ mỗi cái vai này thôi đã bị đánh giá rồi. Tội lỗi là do hai ngày qua phải đi một quãng đường dài quá, đến Tuy Hòa nhỏ bạn lại dắt đi dạo phố đến khuya, về nhà lại nấu nướng ăn uống, nói chuyện thâu đêm. Sao không nói là cái vai anh kiếp trước khéo tu? Hi hi. Ờ mà cái vai anh nó đi tới đâu vậy?

-Nó đi theo cô.

-Nó biết cô nó đi đâu mà theo?

-Nói cho nó biết được không?

Và họ nói cho nhau nghe về họ, Kim thì ở Lâm Đồng, vừa mãn khóa Đại học sư phạm mấy tháng, dạy Anh văn kiêm thêm một số giờ Việt văn ở một Trường Trung Học Thành phố Kontum, cũng về nghỉ Tết, trên đường trở lại Trường, ghé Tuy Hòa thăm cô bạn cùng khóa. Châu là một Trung úy Pháo Binh, đơn vị đồn trú tại Cheo Reo. Vậy là họ cùng chung một lộ trình gần ba trăm cây số gian nguy.

Đến Sông Cầu, cảnh sát và quân cảnh chặn tất cả xe cộ lại và thông báo có chiến sự giữa đoạn Sông Cầu-Xuân Lộc. Bên Xe Sông Cầu đông nghẹt người, nhà trọ hết chỗ, hàng quán tha hồ cất cổ. Đi cầu, đi tiểu, rửa mặt đều phải tốn tiền cho nhà vệ sinh của bến xe, của quán xá, của nhà trọ. Người ta chưa hết hoang mang này đã tiếp theo bằng hoàng nọ. Buổi tối họ dồn lên xe ngủ trên chỗ ngồi của họ. Một mỗi, căng

đến nơi, quên hết mọi thứ. Có còn buồn ngủ không?

-Dạ có. Nhưng mà tội nghiệp cái vai của anh.

-Có đâu. Cái vai nó thích mà. Nó cứ ngỡ nó đang mơ có một nàng tiên đang hôn nó. Có phải đi xe nào cũng ngủ thế không?

-Ghen bậy rồi. Chỉ mỗi cái vai này thôi đã bị đánh giá rồi. Tội lỗi là do hai ngày qua phải đi một quãng đường dài quá, đến Tuy Hòa nhỏ bạn lại dắt đi dạo phố đến khuya, về nhà lại nấu nướng ăn uống, nói chuyện thâu đêm. Sao không nói là cái vai anh kiếp trước khéo tu? Hi hi. Ờ mà cái vai anh nó đi tới đâu vậy?

-Nó đi theo cô.

-Nó biết cô nó đi đâu mà theo?

-Nói cho nó biết được không?

Và họ nói cho nhau nghe về họ, Kim thì ở Lâm Đồng, vừa mãn khóa Đại học sư phạm mấy tháng, dạy Anh văn kiêm thêm một số giờ Việt văn ở một Trường Trung Học Thành phố Kontum, cũng về nghỉ Tết, trên đường trở lại Trường, ghé Tuy Hòa thăm cô bạn cùng khóa. Châu là một Trung úy Pháo Binh, đơn vị đồn trú tại Cheo Reo. Vậy là họ cùng chung một lộ trình gần ba trăm cây số gian nguy.

Đến Sông Cầu, cảnh sát và quân cảnh chặn tất cả xe cộ lại và thông báo có chiến sự giữa đoạn Sông Cầu-Xuân Lộc. Bên Xe Sông Cầu đông nghẹt người, nhà trọ hết chỗ, hàng quán tha hồ cất cổ. Đi cầu, đi tiểu, rửa mặt đều phải tốn tiền cho nhà vệ sinh của bến xe, của quán xá, của nhà trọ. Người ta chưa hết hoang mang này đã tiếp theo bằng hoàng nọ. Buổi tối họ dồn lên xe ngủ trên chỗ ngồi của họ. Một mỗi, căng

thăng, làm đầu óc họ lịm đi. Ngủ. Chuyện gì phải đến thì cứ đến. Châu và Kim như đã gắn bó vào nhau, chỗ ngồi của họ là hàng đôi riêng biệt với phía hàng ba nên khi những giấc ngủ ngời đã mỏi, họ có thể thay nhau nằm, đầu người này gối lên đùi người kia, êm đềm, quyến luyến. Qua đêm, phải đến gần trưa hôm sau, người ta mới cho xe rời bến.

Bến Qui Nhơn, cũng không còn bán vé Pleiku. Xe Pleiku chỉ xuất bến trước 10 giờ sáng để kịp về đến bến Pleiku trước khi trời tối. Những hành khách đi xa không còn chuyển, phải lang thang tìm chỗ ngủ. Châu và Kim có được một phòng trọ nhỏ - mà nếu họ muốn có hai phòng cũng không thể - Họ đi ăn, uống café đến khuya về nằm bên nhau, tự nhiên thân thuộc.

-Em có sợ trẻ phép không?

-Chắc không sao. Có lý do mà.

-Có sợ không có anh bên cạnh nữa không?

-Làm như quan trọng lắm. Không có anh thì em cũng đã đến đây. Em cũng đã đi một mình hai mấy năm nay.

-Nhưng mà thiếu cái vai anh để ngủ.

-Thì dựa vai khác.

-Thật?

-Dạ... không thật.

Họ hôn nhau nụ hôn đầu tiên. Họ ôm nhau nằm, đầm thắm, dịu dàng. Café không làm cho họ mất ngủ. Và nếu ngày mai trời có sập thì họ cũng không tiếc là họ đã vẫn nâng niu, gìn giữ, trân trọng nhau. Đến sáng, dù vẫn thấy luyến tiếc chiếc giường, họ cũng phải ra bến kịp lấy cho được hai vé Pleiku.

thăng, làm đầu óc họ lịm đi. Ngủ. Chuyện gì phải đến thì cứ đến. Châu và Kim như đã gắn bó vào nhau, chỗ ngồi của họ là hàng đôi riêng biệt với phía hàng ba nên khi những giấc ngủ ngời đã mỏi, họ có thể thay nhau nằm, đầu người này gối lên đùi người kia, êm đềm, quyến luyến. Qua đêm, phải đến gần trưa hôm sau, người ta mới cho xe rời bến.

Bến Qui Nhơn, cũng không còn bán vé Pleiku. Xe Pleiku chỉ xuất bến trước 10 giờ sáng để kịp về đến bến Pleiku trước khi trời tối. Những hành khách đi xa không còn chuyển, phải lang thang tìm chỗ ngủ. Châu và Kim có được một phòng trọ nhỏ - mà nếu họ muốn có hai phòng cũng không thể - Họ đi ăn, uống café đến khuya về nằm bên nhau, tự nhiên thân thuộc.

-Em có sợ trẻ phép không?

-Chắc không sao. Có lý do mà.

-Có sợ không có anh bên cạnh nữa không?

-Làm như quan trọng lắm. Không có anh thì em cũng đã đến đây. Em cũng đã đi một mình hai mấy năm nay.

-Nhưng mà thiếu cái vai anh để ngủ.

-Thì dựa vai khác.

-Thật?

-Dạ... không thật.

Họ hôn nhau nụ hôn đầu tiên. Họ ôm nhau nằm, đầm thắm, dịu dàng. Café không làm cho họ mất ngủ. Và nếu ngày mai trời có sập thì họ cũng không tiếc là họ đã vẫn nâng niu, gìn giữ, trân trọng nhau. Đến sáng, dù vẫn thấy luyến tiếc chiếc giường, họ cũng phải ra bến kịp lấy cho được hai vé Pleiku.

Điều không ngờ trước được là đến Phú Phong, huyện Bình Khê, cách Qui Nhơn bốn, năm chục cây số, xe cô lại phải dừng để chờ thông một đoạn đường phía trước bị Việt Cộng đắp mô, đào đường đặt mìn gì đó lung tung và mới cách đây chừng hơn nửa giờ, Việt Cộng đã phục kích lực lượng an ninh mở đường. Mọi người xuống xe bàn tán râm ran. Tiếng súng nổ xa xa phía trước càng làm tăng thêm sự lo lắng. Những ai có nhiệm vụ thì bất cứ giá nào cũng phải đợi để tiếp tục hành trình, những người thấy không có gì cấp bách lắm thì họ quyết định quay trở lại, trong đó đa số là có nhà ở Bình Định, Qui Nhơn. Các bác tài sang xe cho nhau, hành khách trở về thì theo mấy tài xế Bình Định, hành khách phải đi thì qua theo mấy tài xế xe Pleiku. Người ta lo lắng, ngồi đứng nhón nháo bên lề đường, thỉnh thoảng lại thêm mấy xe đường dài về Pleiku tấp đến, họ đồn đại đủ điều, có vẻ như là phía sau lưng, muốn lui về e cũng khó, nghe nói đoạn đường Quảng Ngãi- Qui Nhơn cũng đang kẹt, đoạn Tuy Hòa- Qui Nhơn cũng bị cắt. Tuy vậy, Phú Phong vẫn có vẻ yên tĩnh. Hàng quán vẫn nhộn nhịp. Vệ sinh thì tha hồ, chỉ cần đi xa xa vào mấy đám đất trống hai bên đường.

Không có dấu hiệu gì chứng tỏ tình hình sẽ yên tĩnh sớm. Chuyện gì đến thì đến, có nóng ruột hay lo lắng cũng không làm được gì, Châu và Kim cứ quán quít bên nhau, có được một niềm vui để quên vẫn đỡ hơn phải ngồi ôm gối nhìn trời. Họ ríu rít như đôi chim trong mùa làm tổ. Càng lúc mặt trời càng xuống cũng có nghĩa là ít nhất mọi người đều nằm lại đây đêm nay. Họ ăn uống qua loa rồi tản bộ loang quanh

Điều không ngờ trước được là đến Phú Phong, huyện Bình Khê, cách Qui Nhơn bốn, năm chục cây số, xe cô lại phải dừng để chờ thông một đoạn đường phía trước bị Việt Cộng đắp mô, đào đường đặt mìn gì đó lung tung và mới cách đây chừng hơn nửa giờ, Việt Cộng đã phục kích lực lượng an ninh mở đường. Mọi người xuống xe bàn tán râm ran. Tiếng súng nổ xa xa phía trước càng làm tăng thêm sự lo lắng. Những ai có nhiệm vụ thì bất cứ giá nào cũng phải đợi để tiếp tục hành trình, những người thấy không có gì cấp bách lắm thì họ quyết định quay trở lại, trong đó đa số là có nhà ở Bình Định, Qui Nhơn. Các bác tài sang xe cho nhau, hành khách trở về thì theo mấy tài xế Bình Định, hành khách phải đi thì qua theo mấy tài xế xe Pleiku. Người ta lo lắng, ngồi đứng nhón nháo bên lề đường, thỉnh thoảng lại thêm mấy xe đường dài về Pleiku tấp đến, họ đồn đại đủ điều, có vẻ như là phía sau lưng, muốn lui về e cũng khó, nghe nói đoạn đường Quảng Ngãi- Qui Nhơn cũng đang kẹt, đoạn Tuy Hòa- Qui Nhơn cũng bị cắt. Tuy vậy, Phú Phong vẫn có vẻ yên tĩnh. Hàng quán vẫn nhộn nhịp. Vệ sinh thì tha hồ, chỉ cần đi xa xa vào mấy đám đất trống hai bên đường.

Không có dấu hiệu gì chứng tỏ tình hình sẽ yên tĩnh sớm. Chuyện gì đến thì đến, có nóng ruột hay lo lắng cũng không làm được gì, Châu và Kim cứ quán quít bên nhau, có được một niềm vui để quên vẫn đỡ hơn phải ngồi ôm gối nhìn trời. Họ ríu rít như đôi chim trong mùa làm tổ. Càng lúc mặt trời càng xuống cũng có nghĩa là ít nhất mọi người đều nằm lại đây đêm nay. Họ ăn uống qua loa rồi tản bộ loang quanh

như một cuộc dạo chơi cho đến tối, họ tản vào mấy gốc cây, mấy tường, thềm nhà dân hai bên đường nằm la liệt. Ít ai lên xe, như là trên xe khó xoay trở hơn nếu có gì xảy ra. Thời tiết đầu xuân, ban ngày nắng dịu, ban đêm se lạnh, Kim và Châu trải khăn tắm dưới một gốc cây, ôm nhau nằm thách thức cái lạnh về khuya.

-Kim!

-Dạ.

-Có khó ngủ không?

-Anh cũng vậy mà.

-Anh khác. Lính tráng phong trần, được thể này là vua rồi, nhất là còn được ôm mỹ nhân trong tay.

-Cải lương.

-Thấy tội nghiệp em thôi.

-Em không cần tội nghiệp.

-Cần gì?

-Khác. Mà chi?

-Anh yêu em.

Nàng dụi đầu trong ngực chàng. Môi họ tìm nhau.

Đêm hôm đó và sáng hôm sau, nhiều đoàn quân xa chờ quân đội đổ về phía Đèo, coi bộ Việt cộng muốn làm lớn chuyện. Kim và Châu mua hai cái soong nhỏ, chén, đĩa muỗng cho hai người, một cái xô đựng nước, một thùng mì tôm, một lít nước mắm, mấy ký gạo, thuốc lá, giấy vệ sinh, xà phòng chuẩn bị cho kháng chiến trường kỳ. Cũng may mới về Tết, hai người đều được gia đình cho lộ phí, nếu lên đến nơi có lương nữa thì họ cũng thoải mái được vài tháng, nhưng gặp tình hình này họ không dám xa xỉ. Một là quân nhân, một đã từng đi học xa, từng biết

như một cuộc dạo chơi cho đến tối, họ tản vào mấy gốc cây, mấy tường, thềm nhà dân hai bên đường nằm la liệt. Ít ai lên xe, như là trên xe khó xoay trở hơn nếu có gì xảy ra. Thời tiết đầu xuân, ban ngày nắng dịu, ban đêm se lạnh, Kim và Châu trải khăn tắm dưới một gốc cây, ôm nhau nằm thách thức cái lạnh về khuya.

-Kim!

-Dạ.

-Có khó ngủ không?

-Anh cũng vậy mà.

-Anh khác. Lính tráng phong trần, được thể này là vua rồi, nhất là còn được ôm mỹ nhân trong tay.

-Cải lương.

-Thấy tội nghiệp em thôi.

-Em không cần tội nghiệp.

-Cần gì?

-Khác. Mà chi?

-Anh yêu em.

Nàng dụi đầu trong ngực chàng. Môi họ tìm nhau.

Đêm hôm đó và sáng hôm sau, nhiều đoàn quân xa chờ quân đội đổ về phía Đèo, coi bộ Việt cộng muốn làm lớn chuyện. Kim và Châu mua hai cái soong nhỏ, chén, đĩa muỗng cho hai người, một cái xô đựng nước, một thùng mì tôm, một lít nước mắm, mấy ký gạo, thuốc lá, giấy vệ sinh, xà phòng chuẩn bị cho kháng chiến trường kỳ. Cũng may mới về Tết, hai người đều được gia đình cho lộ phí, nếu lên đến nơi có lương nữa thì họ cũng thoải mái được vài tháng, nhưng gặp tình hình này họ không dám xa xỉ. Một là quân nhân, một đã từng đi học xa, từng biết

tự lo liệu, họ nhanh chóng thích nghi với hoàn cảnh mới, nhanh chóng thiết lập một mái ấm tuyệt vời nhất thế gian trong cái không gian, thời gian, hoàn cảnh này.

Thêm hai đêm nữa họ đã sống màn trời chiếu đất bên một gốc cây già, tắm rửa thì họ đưa tiền cho mấy nhà dân quanh đó xin tắm nhờ, nấu nướng thì bắc ba hòn đá lên là đã sẵn sàng.

Đến chiều ngày thứ ba thì tình hình được hoàn toàn yên tĩnh, nhưng phải đến sáng ngày thứ tư đoàn xe mới rục rịch chuyển bánh. Hành lý của Kim và Châu có thêm một cái xô, trong đó là tất cả những món hàng mới mua được. Họ hy vọng là sẽ không dùng đến, nhưng mấy lần nằm đường đã cho họ cái kinh nghiệm, thà mất công chuẩn bị một chút cho chắc ăn. Coi vậy mà thùng mì tôm cũng đã vơi đi hơn một nửa. Lên đến An Khê, xe cộ lại một lần nữa phải dừng lại hết, ở đây còn có cả những chiếc xe chạy trước xe của họ một ngày và một số xe ngược chiều phải dõn lại, cùng với nhiều người dân từ phía Đèo Măng Giang tản cư xuống. Quận lỵ nhỏ bé này chật ních người cùng với tiếng đạn đại bác, tiếng máy bay vằn vù ở phía tây làm tăng thêm căng thẳng, vốn đã làm cho không khí ngột ngạt càng ngột thở hơn.

Cũng như dưới Phú Phong, Kim và Châu lại xây một tổ ấm mới bên ngoài hàng rào của một căn nhà. Họ mua thêm mì tôm, gạo và thuốc lá, cái gì cũng đắt gần muốn gấp đôi. Người đông quá, mà còn có vẻ mỗi lúc một đông hơn, nên mọi sinh hoạt đều khó khăn, không thoải mái.

Nhà xe cho biết sau 12giờ trưa ai muốn đi đâu thì đi

tự lo liệu, họ nhanh chóng thích nghi với hoàn cảnh mới, nhanh chóng thiết lập một mái ấm tuyệt vời nhất thế gian trong cái không gian, thời gian, hoàn cảnh này.

Thêm hai đêm nữa họ đã sống màn trời chiếu đất bên một gốc cây già, tắm rửa thì họ đưa tiền cho mấy nhà dân quanh đó xin tắm nhờ, nấu nướng thì bắc ba hòn đá lên là đã sẵn sàng.

Đến chiều ngày thứ ba thì tình hình được hoàn toàn yên tĩnh, nhưng phải đến sáng ngày thứ tư đoàn xe mới rục rịch chuyển bánh. Hành lý của Kim và Châu có thêm một cái xô, trong đó là tất cả những món hàng mới mua được. Họ hy vọng là sẽ không dùng đến, nhưng mấy lần nằm đường đã cho họ cái kinh nghiệm, thà mất công chuẩn bị một chút cho chắc ăn. Coi vậy mà thùng mì tôm cũng đã vơi đi hơn một nửa. Lên đến An Khê, xe cộ lại một lần nữa phải dừng lại hết, ở đây còn có cả những chiếc xe chạy trước xe của họ một ngày và một số xe ngược chiều phải dõn lại, cùng với nhiều người dân từ phía Đèo Măng Giang tản cư xuống. Quận lỵ nhỏ bé này chật ních người cùng với tiếng đạn đại bác, tiếng máy bay vằn vù ở phía tây làm tăng thêm căng thẳng, vốn đã làm cho không khí ngột ngạt càng ngột thở hơn.

Cũng như dưới Phú Phong, Kim và Châu lại xây một tổ ấm mới bên ngoài hàng rào của một căn nhà. Họ mua thêm mì tôm, gạo và thuốc lá, cái gì cũng đắt gần muốn gấp đôi. Người đông quá, mà còn có vẻ mỗi lúc một đông hơn, nên mọi sinh hoạt đều khó khăn, không thoải mái.

Nhà xe cho biết sau 12giờ trưa ai muốn đi đâu thì đi

cho đến 7 giờ sáng hôm sau, mọi người phải túc trực để sẵn sàng lên xe, khi có tin đường được khai thông. Không ai muốn nghĩ là cứ chạy tới đâu hay tới đó, mà chỉ muốn chạy suốt một hơi đến Pleiku, đầu sao An Khê vẫn yên ổn hơn đoạn đường vắng vẻ còn lại, có gì phải dừng bánh thì chả khác nào ngồi trên giàn hỏa chờ châm lửa. Mọi người bàn tán, hỏi thăm nhau, và cũng nhanh chóng quen nhau trong cái xóm tị nạn nhỏ bé này. Họ đều xem “anh chị Châu” là hai vợ chồng và hai anh chị cũng đã không ngần ngại thừa nhận. Ăn trưa xong thì mọi người coi như cứ tiếp tục “bình tĩnh mà run”, mà chờ đợi, Châu đưa Kim vào mấy con suối quanh đó tắm giặt. Đi mỗi lại trở về gần xe, kiếm một chỗ dựa lưng nghỉ ngơi. Chút hạnh phúc xôn xao ban đầu đã được nét mệt mỏi âu lo trên những hơi thở nặng nề.

Rồi cũng qua những đêm lay lắt đầu đó một chỗ nằm, ôm cứng lấy nhau giữa trời sương, lạnh và muỗi. Nhưng ở đó, những nụ hôn đã thấm thía hơn, ngọt ngào hơn, ngấu nghiến hơn như thể ngày mai sẽ dừng lại trên nụ hôn vĩnh biệt này, dù là những đêm, những ngày đó chẳng những không ngắn mà còn dài hơn họ tưởng. Đến ngày thứ mười một họ mới về đến bến xe Pleiku, thở phào như trút bỏ những âu lo, phiền muộn của gần nửa tháng bênh bồng sương gió dọc đường. Pleiku vẫn nhộn nhịp, bình thản ngoại trừ xe đồ của mấy tuyến Qui Nhơn, Kontum, Cheo Reo, Ban Mê Thuột nằm im không xuất bến. Châu và Kim kịp lấy được một phòng ngủ bình dân ở gần bến xe. Giá cả ở đây dễ thở hơn những ngày ở An Khê, nhưng những gì xảy ra đã làm cho họ sợ, họ dè

cho đến 7 giờ sáng hôm sau, mọi người phải túc trực để sẵn sàng lên xe, khi có tin đường được khai thông. Không ai muốn nghĩ là cứ chạy tới đâu hay tới đó, mà chỉ muốn chạy suốt một hơi đến Pleiku, đầu sao An Khê vẫn yên ổn hơn đoạn đường vắng vẻ còn lại, có gì phải dừng bánh thì chả khác nào ngồi trên giàn hỏa chờ châm lửa. Mọi người bàn tán, hỏi thăm nhau, và cũng nhanh chóng quen nhau trong cái xóm tị nạn nhỏ bé này. Họ đều xem “anh chị Châu” là hai vợ chồng và hai anh chị cũng đã không ngần ngại thừa nhận. Ăn trưa xong thì mọi người coi như cứ tiếp tục “bình tĩnh mà run”, mà chờ đợi, Châu đưa Kim vào mấy con suối quanh đó tắm giặt. Đi mỗi lại trở về gần xe, kiếm một chỗ dựa lưng nghỉ ngơi. Chút hạnh phúc xôn xao ban đầu đã được nét mệt mỏi âu lo trên những hơi thở nặng nề.

Rồi cũng qua những đêm lay lắt đầu đó một chỗ nằm, ôm cứng lấy nhau giữa trời sương, lạnh và muỗi. Nhưng ở đó, những nụ hôn đã thấm thía hơn, ngọt ngào hơn, ngấu nghiến hơn như thể ngày mai sẽ dừng lại trên nụ hôn vĩnh biệt này, dù là những đêm, những ngày đó chẳng những không ngắn mà còn dài hơn họ tưởng. Đến ngày thứ mười một họ mới về đến bến xe Pleiku, thở phào như trút bỏ những âu lo, phiền muộn của gần nửa tháng bênh bồng sương gió dọc đường. Pleiku vẫn nhộn nhịp, bình thản ngoại trừ xe đồ của mấy tuyến Qui Nhơn, Kontum, Cheo Reo, Ban Mê Thuột nằm im không xuất bến. Châu và Kim kịp lấy được một phòng ngủ bình dân ở gần bến xe. Giá cả ở đây dễ thở hơn những ngày ở An Khê, nhưng những gì xảy ra đã làm cho họ sợ, họ dè

sên, nhật nhin hơn. Tứ cố vô thân mà, đâu biết cậy vào ai. Và chính cái đêm Pleiku đầu tiên này, trong giàn giụa nước mắt yêu thương, nước mắt tái sinh mộng mị, của những mong đợi không lời, của một thứ hạnh phúc u uẩn, họ đã cho nhau, dứt khoát, nhiệt thành, ân cần, mê đắm. Không có đơn vị, không có trường lớp, không có ngày mai trong căn phòng nhỏ nhẩn ảm áp này, như là giữa những trận chiến cùng lúc nổ ra khắp nơi, tình yêu của họ cũng đã bị siết chặt bởi những lớp sóng hạnh phúc, những chất ngất yêu thương trong cái địa đàng nhỏ bé, ảm áp không có trái táo tội lỗi, không có con rắn rình rập cám dỗ.

Sau hơn mười ngày ở cái tổ ấm bé nhỏ này, một vài tuyến đường đã được khai thông, họ bịn rịn chia tay trở về vị trí của mình. Ngày mai lơ lửng trên những nụ hôn thề hẹn, ngày mai rơi như những giọt nước mắt mằn mặn trên môi nhau, ngày mai không nằm trong vòng tay ôm thật chặt của họ, và ngày mai đã là những tiếng nấc làm rung lên đôi vai như mặt đất đạn bom chuyển động, khói bụi mịt mù suốt hơn 400 cây số Kontum-Pleiku-Cheo Reo-Tuy Hòa, của sau đó không đầy một tháng. Cuộc di tản như cơn lốc đầy máu và nước mắt đột ngột ập xuống con đường số 7- độc đạo không mấy ai biết tới trước đó – con đường trở nên nổi tiếng với cái mỹ danh Lộ Máu, để nhớ bức tranh dùng máu làm sơn lót nền, trên đó, một đám người rừng hần học, hung hãn nã đạn vào hàng trăm chiếc xe đang dồn lại trên những đoạn đường, với từng đoàn người đói khát, kiệt lực, vệt đạn, bằng mọi giá phải về đến duyên hải kịp thoát

sên, nhật nhin hơn. Tứ cố vô thân mà, đâu biết cậy vào ai. Và chính cái đêm Pleiku đầu tiên này, trong giàn giụa nước mắt yêu thương, nước mắt tái sinh mộng mị, của những mong đợi không lời, của một thứ hạnh phúc u uẩn, họ đã cho nhau, dứt khoát, nhiệt thành, ân cần, mê đắm. Không có đơn vị, không có trường lớp, không có ngày mai trong căn phòng nhỏ nhẩn ảm áp này, như là giữa những trận chiến cùng lúc nổ ra khắp nơi, tình yêu của họ cũng đã bị siết chặt bởi những lớp sóng hạnh phúc, những chất ngất yêu thương trong cái địa đàng nhỏ bé, ảm áp không có trái táo tội lỗi, không có con rắn rình rập cám dỗ.

Sau hơn mười ngày ở cái tổ ấm bé nhỏ này, một vài tuyến đường đã được khai thông, họ bịn rịn chia tay trở về vị trí của mình. Ngày mai lơ lửng trên những nụ hôn thề hẹn, ngày mai rơi như những giọt nước mắt mằn mặn trên môi nhau, ngày mai không nằm trong vòng tay ôm thật chặt của họ, và ngày mai đã là những tiếng nấc làm rung lên đôi vai như mặt đất đạn bom chuyển động, khói bụi mịt mù suốt hơn 400 cây số Kontum-Pleiku-Cheo Reo-Tuy Hòa, của sau đó không đầy một tháng. Cuộc di tản như cơn lốc đầy máu và nước mắt đột ngột ập xuống con đường số 7- độc đạo không mấy ai biết tới trước đó – con đường trở nên nổi tiếng với cái mỹ danh Lộ Máu, để nhớ bức tranh dùng máu làm sơn lót nền, trên đó, một đám người rừng hần học, hung hãn nã đạn vào hàng trăm chiếc xe đang dồn lại trên những đoạn đường, với từng đoàn người đói khát, kiệt lực, vệt đạn, bằng mọi giá phải về đến duyên hải kịp thoát

khỏi cái vùng sẽ giao cho Giải phóng. Họ phải chen nhau dẫm lên những lèngh bèngh, nhầy nhựa máu thịt mà chạy, mà tiếp tục ngã xuống dưới họng súng reo hò đắc thắng của những kẻ mà ngoài bọn họ ra thì chung quanh đều là phía bên kia.

Như con lũ cuốn theo cả mùa xuân của đất nước, với những lá mới, lộc non, những nụ hoa hy vọng hàm tiếu, bỏ lại mộng ước chơ vơ trên đầu nguồn vời vọi nát tan, cuộc di tản đã là cơn động đất làm vỡ vụn thiên đường trong lòng hàng triệu trái tim, vỡ vụn con đường nối liền từng hơi thở của những cuộc đời không mong gì hơn hai chữ bình an.

Và, con đường, thay vì hy vọng sẽ có lúc xuôi ngược thăm nhau, Châu và Kim chỉ còn lại những tả tơi mong đợi, quất quay tìm nhau không gặp. Họ đã chạy như những riu rác lèngh bèngh giữa giòng sông mêngh mông chảy xiết. Như mộng du, nhắm mắt mà chạy, sống thì còn, chết thì như bao nhiêu những bọt bèo xấu số khác. Đến khi mở mắt thì mọi hy vọng chỉ còn thoi thóp như những hơi thở nhục nhằn của những quân cờ trên thân thể một bàn cờ nhỏ nhoi, giữa những móng vuốt của một bầy dã thú xâu xé.

[]

Đến khi mở mắt thì nương dâu đã hóa ra bãi biển. Một tháng trước khi Saigon sụp đổ, Châu đã bị bắt làm tù binh cùng cả ngàn chiến hữu khác. Họ bị nhốt ở một vùng núi sâu cách biệt với dân cư. Một tháng của tha hồ đói khát và chết chóc với đêm sương ngày

khỏi cái vùng sẽ giao cho Giải phóng. Họ phải chen nhau dẫm lên những lèngh bèngh, nhầy nhựa máu thịt mà chạy, mà tiếp tục ngã xuống dưới họng súng reo hò đắc thắng của những kẻ mà ngoài bọn họ ra thì chung quanh đều là phía bên kia.

Như con lũ cuốn theo cả mùa xuân của đất nước, với những lá mới, lộc non, những nụ hoa hy vọng hàm tiếu, bỏ lại mộng ước chơ vơ trên đầu nguồn vời vọi nát tan, cuộc di tản đã là cơn động đất làm vỡ vụn thiên đường trong lòng hàng triệu trái tim, vỡ vụn con đường nối liền từng hơi thở của những cuộc đời không mong gì hơn hai chữ bình an.

Và, con đường, thay vì hy vọng sẽ có lúc xuôi ngược thăm nhau, Châu và Kim chỉ còn lại những tả tơi mong đợi, quất quay tìm nhau không gặp. Họ đã chạy như những riu rác lèngh bèngh giữa giòng sông mêngh mông chảy xiết. Như mộng du, nhắm mắt mà chạy, sống thì còn, chết thì như bao nhiêu những bọt bèo xấu số khác. Đến khi mở mắt thì mọi hy vọng chỉ còn thoi thóp như những hơi thở nhục nhằn của những quân cờ trên thân thể một bàn cờ nhỏ nhoi, giữa những móng vuốt của một bầy dã thú xâu xé.

[]

Đến khi mở mắt thì nương dâu đã hóa ra bãi biển. Một tháng trước khi Saigon sụp đổ, Châu đã bị bắt làm tù binh cùng cả ngàn chiến hữu khác. Họ bị nhốt ở một vùng núi sâu cách biệt với dân cư. Một tháng của tha hồ đói khát và chết chóc với đêm sương ngày

nắng, chiếu đất màn trời, với muỗi mòng và sơn lam chường khí, với những cơn sốt ác tính chưa hề biết bao giờ, để bạn bè giờ trước giờ sau, đã vĩnh viễn nằm im trong nấm đất vui nồng dưới chân đồi đá, để đến nỗi mọi người không còn ai phải lo lắng nếu lúc nào kia là sẽ đến lượt mình.

Kim thì lầy lắt dọc đường, nương theo đoàn người thất thần ngơ ngác chạy mãi. Cứ nơi nào còn đến được thì đến, đa số người ta dón xuống các bến, cảng để mong có ghe thuyền về Saigon, đến những ngày đầu Tháng 5, nắng như con chim lạc bầy, tả tơi lông cánh ngơ ngác, chơi vơi giữa trời giông bão trên bãi Vũng Tàu, sau khi đã cố không nổi để leo lên những chiếc tàu bỏ xứ ra khơi. Nhớ quá, anh thương yêu, cả tháng hoảng loạn dọc đường không lúc nào em không nhớ tới anh. Có nhau cho dù phải đói khát, chết chóc em cũng đủ can đảm đối mặt với thần chết. Sẽ cũng đủ, nếu có một giờ hạnh phúc để đối lấy một vạn ngày đau khổ. Anh đang ở đâu? Có được yên bình không? Chúng ta có còn gặp lại không anh?

Nhưng cơn ác mộng đã tàn nhẫn kéo dài, Kim về đến gia đình thì mới là thật sự như Từ Thức về trần, một trần gian bập bênh, sặc sụa trong mệnh mông hồng thủy. Cả gia đình năm người, lớn nhất là em trai kẻ Kim, học chưa kịp hết lớp 12, đã phải dắt díu bốn đứa em dọn về gian nhà tranh lụp xụp gần rẫy trà nhà nằng, nhường ngôi nhà chính ở phở cho một cơ quan an ninh gì đó. Đơn giản là nhà vắng chủ trong mấy ngày phải tản cư vừa qua, đã được giải phóng mượn tạm không giấy tờ và không hẹn ngày

nắng, chiếu đất màn trời, với muỗi mòng và sơn lam chường khí, với những cơn sốt ác tính chưa hề biết bao giờ, để bạn bè giờ trước giờ sau, đã vĩnh viễn nằm im trong nấm đất vui nồng dưới chân đồi đá, để đến nỗi mọi người không còn ai phải lo lắng nếu lúc nào kia là sẽ đến lượt mình.

Kim thì lầy lắt dọc đường, nương theo đoàn người thất thần ngơ ngác chạy mãi. Cứ nơi nào còn đến được thì đến, đa số người ta dón xuống các bến, cảng để mong có ghe thuyền về Saigon, đến những ngày đầu Tháng 5, nắng như con chim lạc bầy, tả tơi lông cánh ngơ ngác, chơi vơi giữa trời giông bão trên bãi Vũng Tàu, sau khi đã cố không nổi để leo lên những chiếc tàu bỏ xứ ra khơi. Nhớ quá, anh thương yêu, cả tháng hoảng loạn dọc đường không lúc nào em không nhớ tới anh. Có nhau cho dù phải đói khát, chết chóc em cũng đủ can đảm đối mặt với thần chết. Sẽ cũng đủ, nếu có một giờ hạnh phúc để đối lấy một vạn ngày đau khổ. Anh đang ở đâu? Có được yên bình không? Chúng ta có còn gặp lại không anh?

Nhưng cơn ác mộng đã tàn nhẫn kéo dài, Kim về đến gia đình thì mới là thật sự như Từ Thức về trần, một trần gian bập bênh, sặc sụa trong mệnh mông hồng thủy. Cả gia đình năm người, lớn nhất là em trai kẻ Kim, học chưa kịp hết lớp 12, đã phải dắt díu bốn đứa em dọn về gian nhà tranh lụp xụp gần rẫy trà nhà nằng, nhường ngôi nhà chính ở phở cho một cơ quan an ninh gì đó. Đơn giản là nhà vắng chủ trong mấy ngày phải tản cư vừa qua, đã được giải phóng mượn tạm không giấy tờ và không hẹn ngày

trả lại. Bây giờ thêm Kim về nữa là sáu. Sáu chị em gần mười năm mồ côi mẹ, giờ lại nuốt nước mắt mòn mong đợi người cha đã bị giải phóng mời đi “cải tạo” trong một đêm tối và không thấy trở về, với những tội danh xa lạ chưa nghe nhắc tới trong sách vở nào: tư sản mại bản và có nợ máu với nhân dân. Bà con xầm xì, tại cha nàng giàu và người ta cũng cần có lý do “thuyết phục” hơn để quản lý cái ngôi nhà mơ ước kia, như số phận của nhiều ngôi nhà to đẹp khác trong phố, để rồi, khi các em của Kim ra khỏi nhà, tiền của mà cha nàng có được cũng đã theo sự mất tích của ông mà bốc hơi.

Kim bắt đầu lao mình vào đời sống tất bật lạ lẫm của chợ búa, chui nhui, tránh né với cái giỏ xách nhỏ trên tay, đủ thứ mặt hàng khi thuốc tây, thuốc lá, khi vải vóc, gạo mẩm, rau củ, thịt cá, lây lất ngày hai bữa cho năm đứa em ăn chưa no lo chưa tới của nàng. Sự khốn khó đã buộc nàng vào cái bóng tối của trách nhiệm, của vất vả tảo tần, bươn chải từng phút, từng giờ.

Và giữa từng phút, từng giờ lo toan ấy, cái kết quả của những ngày dọc đường lửa đạn, sự trộn lẫn bởi say mê với xót xa, hạnh phúc với lo lắng ấy đã không quên quay quắt lớn dần lên trong bụng Kim. Em nâng niu, chờ đợi bên những thất thốn âu lo, nghĩ tới một hốc núi bìa rừng thâm u nào đó, mà, em không biết đến bao giờ mới tìm thăm anh được. Trước mắt là gia đình thuộc thành phần đối tượng, không được phép vắng nhà ban đêm, cộng thêm một bầy chim non không cha không mẹ ngó chừng vào em mỗi ngày, phần thì bận hàng, mỗi manh không

trả lại. Bây giờ thêm Kim về nữa là sáu. Sáu chị em gần mười năm mồ côi mẹ, giờ lại nuốt nước mắt mòn mong đợi người cha đã bị giải phóng mời đi “cải tạo” trong một đêm tối và không thấy trở về, với những tội danh xa lạ chưa nghe nhắc tới trong sách vở nào: tư sản mại bản và có nợ máu với nhân dân. Bà con xầm xì, tại cha nàng giàu và người ta cũng cần có lý do “thuyết phục” hơn để quản lý cái ngôi nhà mơ ước kia, như số phận của nhiều ngôi nhà to đẹp khác trong phố, để rồi, khi các em của Kim ra khỏi nhà, tiền của mà cha nàng có được cũng đã theo sự mất tích của ông mà bốc hơi.

Kim bắt đầu lao mình vào đời sống tất bật lạ lẫm của chợ búa, chui nhui, tránh né với cái giỏ xách nhỏ trên tay, đủ thứ mặt hàng khi thuốc tây, thuốc lá, khi vải vóc, gạo mẩm, rau củ, thịt cá, lây lất ngày hai bữa cho năm đứa em ăn chưa no lo chưa tới của nàng. Sự khốn khó đã buộc nàng vào cái bóng tối của trách nhiệm, của vất vả tảo tần, bươn chải từng phút, từng giờ.

Và giữa từng phút, từng giờ lo toan ấy, cái kết quả của những ngày dọc đường lửa đạn, sự trộn lẫn bởi say mê với xót xa, hạnh phúc với lo lắng ấy đã không quên quay quắt lớn dần lên trong bụng Kim. Em nâng niu, chờ đợi bên những thất thốn âu lo, nghĩ tới một hốc núi bìa rừng thâm u nào đó, mà, em không biết đến bao giờ mới tìm thăm anh được. Trước mắt là gia đình thuộc thành phần đối tượng, không được phép vắng nhà ban đêm, cộng thêm một bầy chim non không cha không mẹ ngó chừng vào em mỗi ngày, phần thì bận hàng, mỗi manh không

thể đứt liên lạc một ngày, hơn nữa, con chúng ta đã bắt đầu quậy quá rồi, em e nó không chịu nổi dọc đường nhất là phải nằm lầy nằm lắt, chuyển tới chuyển lui ba bốn ngày gì đó trước khi tìm được gia đình anh, chưa nói là không biết địa chỉ nhà anh có thay đổi gì như rất nhiều những gia đình khác không, mặc dù em không dám nghĩ tới những biến cố như gia đình em, nhưng em cũng cảm nhận có gì đó không được ổn sau ba lần thư em gửi đi không thấy hồi âm.

Cho đến ba tháng sau khi Kim sinh ra một bé trai, nàng quyết định bế con thiên lý tìm chàng, và nơi đến đầu tiên là thành phố Tuy Hòa, với cái địa chỉ Châu đã cho trước kia. Lại thêm một địa chỉ đỏ mà ai cũng dễ dàng thấy từ xa bởi lá cờ và tấm bảng đỏ. Hàng xóm chỉ cho nàng đi về một miền quê, và nàng đã tìm đến được gia đình Châu, ở một khu kinh tế mới. Nơi phòng khách hẹp, ọp ẹp cũng là nơi đặt một chiếc giường nhỏ, Kim không còn cần phải tìm Châu ở một trại cải tạo xa xôi nào nữa! Anh đó, ánh mắt điệu vợ, mệnh mông như đang mong tìm lại những ngày tháng đánh mất trong một cõi vô vọng nào, tìm lại một mùa xuân, mới đó, như vẫn còn riu riu những lộc non hứa hẹn trên cành, mà giờ như đã xưa lắc xưa lơ. Anh đang giàn giụa trong từng giọt nước mắt ngỡ ngàng, quặn thắt không kìm nổi của Kim. Ai đó trong nhà như mới vừa thấp nôi nén nhang giữ ấm bàn thờ, làm cho hình ảnh Châu nhòa thêm trong đôi mắt thất thần, đau đớn của nàng.

Chút hy vọng mong manh, chỉ là ai đó trong bộ quần phục giống Châu thôi, không phải là chàng, cũng

thể đứt liên lạc một ngày, hơn nữa, con chúng ta đã bắt đầu quậy quá rồi, em e nó không chịu nổi dọc đường nhất là phải nằm lầy nằm lắt, chuyển tới chuyển lui ba bốn ngày gì đó trước khi tìm được gia đình anh, chưa nói là không biết địa chỉ nhà anh có thay đổi gì như rất nhiều những gia đình khác không, mặc dù em không dám nghĩ tới những biến cố như gia đình em, nhưng em cũng cảm nhận có gì đó không được ổn sau ba lần thư em gửi đi không thấy hồi âm.

Cho đến ba tháng sau khi Kim sinh ra một bé trai, nàng quyết định bế con thiên lý tìm chàng, và nơi đến đầu tiên là thành phố Tuy Hòa, với cái địa chỉ Châu đã cho trước kia. Lại thêm một địa chỉ đỏ mà ai cũng dễ dàng thấy từ xa bởi lá cờ và tấm bảng đỏ. Hàng xóm chỉ cho nàng đi về một miền quê, và nàng đã tìm đến được gia đình Châu, ở một khu kinh tế mới. Nơi phòng khách hẹp, ọp ẹp cũng là nơi đặt một chiếc giường nhỏ, Kim không còn cần phải tìm Châu ở một trại cải tạo xa xôi nào nữa! Anh đó, ánh mắt điệu vợ, mệnh mông như đang mong tìm lại những ngày tháng đánh mất trong một cõi vô vọng nào, tìm lại một mùa xuân, mới đó, như vẫn còn riu riu những lộc non hứa hẹn trên cành, mà giờ như đã xưa lắc xưa lơ. Anh đang giàn giụa trong từng giọt nước mắt ngỡ ngàng, quặn thắt không kìm nổi của Kim. Ai đó trong nhà như mới vừa thấp nôi nén nhang giữ ấm bàn thờ, làm cho hình ảnh Châu nhòa thêm trong đôi mắt thất thần, đau đớn của nàng.

Chút hy vọng mong manh, chỉ là ai đó trong bộ quần phục giống Châu thôi, không phải là chàng, cũng

không cho phép Kim được kéo dài lâu. Mẹ Châu và mấy đứa em gái Châu xúm lại hỏi han và cũng mau chóng tiếp nhận chị Cả cùng đứa cháu trai như vớt vát, nhặt nhanh lại một sợi tóc, một móng tay quý giá của một trong những số phận bị thương, đã vĩnh viễn phải vùi xác lại bên một sườn đồi không tên, sau một cơn sốt ngắn, mà gia đình chỉ được thông báo miệng trong một lần thăm nuôi cách đây cũng đã gần một năm, nghĩa là khi em chưa biết anh đã để lại cho em mùa xuân bé bỏng này thì anh đã ra đi.

Quên cả nhọc mệt, đói khát, Kim ngồi phịch xuống chiếc giường tre nức nở. Em đây, anh thương yêu. Hãy nói gì với em đi. Hãy trách em đã không tìm đến anh sớm hơn đi. Hãy nói không phải anh ăn gian em đi. Anh ơi, đừng nhìn em và con trịnh trọng thế, được không?

Trong khi mọi người giành nhau bế cháu, Kim vẫn rũ rượi ngồi ôm mặt. Đầu óc nàng loang quanh giữa những mịt mù khói bụi, gốc cây, con suối của họ xưa, hốc đá, bìa rừng xa nào, nơi Mẹ nói người ta gọi là thung lũng tử thần của anh và những ngôi mộ không ai được phép bén mảng ở đó. Anh có biết đường về những địa chỉ mới này không anh? Anh có tìm em không? Anh có thấy con chúng ta đang ngơ ngác khóc cười trong lòng tay của Nội không? Và đó có phải là tất cả mùa xuân của chúng ta còn lại được? Anh có đang hôn những giọt nước mắt mà ngày xưa chia tay anh đã gọi là hạnh phúc buồn?

Tình yêu, không phải chỉ là một chuyến xe, một chặng đường để phải có nơi dừng bánh, vẫy tay

không cho phép Kim được kéo dài lâu. Mẹ Châu và mấy đứa em gái Châu xúm lại hỏi han và cũng mau chóng tiếp nhận chị Cả cùng đứa cháu trai như vớt vát, nhặt nhanh lại một sợi tóc, một móng tay quý giá của một trong những số phận bị thương, đã vĩnh viễn phải vùi xác lại bên một sườn đồi không tên, sau một cơn sốt ngắn, mà gia đình chỉ được thông báo miệng trong một lần thăm nuôi cách đây cũng đã gần một năm, nghĩa là khi em chưa biết anh đã để lại cho em mùa xuân bé bỏng này thì anh đã ra đi.

Quên cả nhọc mệt, đói khát, Kim ngồi phịch xuống chiếc giường tre nức nở. Em đây, anh thương yêu. Hãy nói gì với em đi. Hãy trách em đã không tìm đến anh sớm hơn đi. Hãy nói không phải anh ăn gian em đi. Anh ơi, đừng nhìn em và con trịnh trọng thế, được không?

Trong khi mọi người giành nhau bế cháu, Kim vẫn rũ rượi ngồi ôm mặt. Đầu óc nàng loang quanh giữa những mịt mù khói bụi, gốc cây, con suối của họ xưa, hốc đá, bìa rừng xa nào, nơi Mẹ nói người ta gọi là thung lũng tử thần của anh và những ngôi mộ không ai được phép bén mảng ở đó. Anh có biết đường về những địa chỉ mới này không anh? Anh có tìm em không? Anh có thấy con chúng ta đang ngơ ngác khóc cười trong lòng tay của Nội không? Và đó có phải là tất cả mùa xuân của chúng ta còn lại được? Anh có đang hôn những giọt nước mắt mà ngày xưa chia tay anh đã gọi là hạnh phúc buồn?

Tình yêu, không phải chỉ là một chuyến xe, một chặng đường để phải có nơi dừng bánh, vẫy tay

nhau, là hết, cũng không phải chỉ là căn phòng ngập ngựa những háo hức mới mẻ, những mê đắm thịt da, nên đưa con không phải là bến để người ta bước xuống xe rồi mỗi người mỗi ngã, mà đưa con là sự còn lại thiêng liêng của tất cả những hồn xác mấy mươi năm đất nước chúng ta lớn lên, yêu thương và thù hận, của những con đường đầy ổ gà, hầm hố, đầy bom mìn, lửa đạn chiến tranh, của hồi hộp lo âu ngột thở, của hạnh phúc, kỷ niệm xuyên xao và của mùa xuân đầy sắc màu một thửa. Giữa giờ phút đổi đời, Thượng Đế đã trộn anh, em và hai một năm quê hương vào nhau, nhào nặn nên khối hạnh phúc bé bỏng như viên ngọc của Trương Chi, để cho Mị Nương rót từng giọt hạnh phúc buồn, mắt rung rung, đắm đắm nhìn vào đáy cốc vời vơi yêu thương, tìm kiếm bóng dáng một mùa xuân.

1988

nhau, là hết, cũng không phải chỉ là căn phòng ngập ngựa những háo hức mới mẻ, những mê đắm thịt da, nên đưa con không phải là bến để người ta bước xuống xe rồi mỗi người mỗi ngã, mà đưa con là sự còn lại thiêng liêng của tất cả những hồn xác mấy mươi năm đất nước chúng ta lớn lên, yêu thương và thù hận, của những con đường đầy ổ gà, hầm hố, đầy bom mìn, lửa đạn chiến tranh, của hồi hộp lo âu ngột thở, của hạnh phúc, kỷ niệm xuyên xao và của mùa xuân đầy sắc màu một thửa. Giữa giờ phút đổi đời, Thượng Đế đã trộn anh, em và hai một năm quê hương vào nhau, nhào nặn nên khối hạnh phúc bé bỏng như viên ngọc của Trương Chi, để cho Mị Nương rót từng giọt hạnh phúc buồn, mắt rung rung, đắm đắm nhìn vào đáy cốc vời vơi yêu thương, tìm kiếm bóng dáng một mùa xuân.

1988

Đêm Sâu

Người đàn ông quay lưng lại nhìn theo tay một nhân viên soát vé ở công vào võ đài, cách đó chừng năm, bảy mét, giữa đám khán giả chờ vào cổng, hoặc đang mua vé, hoặc đang đứng tốp năm tốp ba, nói chuyện: Một thiếu nữ đang đứng khoanh tay, dán mắt về phía cổng.

Người đàn ông trên dưới bốn mươi, mặc bộ Âu phục màu trắng - sắc phục trọng tài trên võ đài - tiến về phía thiếu nữ:

-Xin lỗi, có phải tôi là người cô định tìm không?

Cô gái chừng hơn hai mươi tuổi, mở to đôi mắt nhìn người đàn ông, như để xác định là đúng người nàng muốn tìm, rồi dè dặt lên tiếng:

-Chú không nhận ra cháu?

Người đàn ông khựng lại mấy giây, khuôn mặt khả ái ấy, nụ cười xa xôi ấy, và nhất là đôi mắt biết nói, mà ai gặp qua một lần thì thật khó mà không nằm mộng:

-Ồ, mấy tháng trước trên xe đò? Cô ở đây?

-Chú đâu cần vào sớm làm gì phải không? Đi uống

Đêm Sâu

Người đàn ông quay lưng lại nhìn theo tay một nhân viên soát vé ở công vào võ đài, cách đó chừng năm, bảy mét, giữa đám khán giả chờ vào cổng, hoặc đang mua vé, hoặc đang đứng tốp năm tốp ba, nói chuyện: Một thiếu nữ đang đứng khoanh tay, dán mắt về phía cổng.

Người đàn ông trên dưới bốn mươi, mặc bộ Âu phục màu trắng - sắc phục trọng tài trên võ đài - tiến về phía thiếu nữ:

-Xin lỗi, có phải tôi là người cô định tìm không?

Cô gái chừng hơn hai mươi tuổi, mở to đôi mắt nhìn người đàn ông, như để xác định là đúng người nàng muốn tìm, rồi dè dặt lên tiếng:

-Chú không nhận ra cháu?

Người đàn ông khựng lại mấy giây, khuôn mặt khả ái ấy, nụ cười xa xôi ấy, và nhất là đôi mắt biết nói, mà ai gặp qua một lần thì thật khó mà không nằm mộng:

-Ồ, mấy tháng trước trên xe đò? Cô ở đây?

-Chú đâu cần vào sớm làm gì phải không? Đi uống

nước với cháu nhé. Không phải là mấy tháng trước mà là hơn ba tháng rồi, cháu cứ nghĩ không gặp chú nữa. Cô quay lưng, ông bước theo. Cô nói tiếp:

-Tình cờ đọc tên chú trên mấy tấm bích chương quảng cáo võ đài, cháu chợt hiểu ra tại sao hôm nọ chú khéo léo thế.

Một chút tự hào, nhưng cũng không khỏi lúng túng, người đàn ông ra vẻ khiêm tốn:

-Khéo gì đâu - may mắn thôi đó mà. Không ấy mình có thể đứng chơi ở đây nói chuyện, khỏi vào quán nước đi, nhọc nhằn ồn ào lắm.

Cô gái có vẻ như bước nhanh hơn:

-Ở đây người ta cũng đông đảo vậy, hay là mình đi dạo một lát, còn sớm mà phải không chú?

Người đàn ông không trả lời câu hỏi, đôi chân cũng bước nhanh theo cô gái:

-Cô cũng sẽ vào xem đấu chứ?

-Cháu có định vào tìm chú nếu không gặp ở đây, bây giờ thì không biết. Đánh lộn ghê quá.

-Chú muốn cô xem, lâu lâu đánh lộn có công an canh gác bảo vệ, bỏ qua cũng uống.

Dường như cô gái thấy không có nhiều thời gian, nên không muốn bỏ trống một phút yên lặng nào:

-Dạ, tính sau, nhưng mà, chút xíu nữa quên, chú bảo hôm nọ may mắn, cháu không nghĩ vậy đâu, cái gì cũng nhịp nhàng hết, chú đỡ cho cháu mấy cú đấm, lách qua lách lại chút xíu mà thằng ăn cắp ngã xuống sàn xe, đồng bọn của nó cũng bị hành khách tóm giao công an, bây giờ cháu mới hiểu mấy hành khách đó là đệ tử của chú.

Cái không khí nhộn nhịp ồn ào của trước cổng võ

nước với cháu nhé. Không phải là mấy tháng trước mà là hơn ba tháng rồi, cháu cứ nghĩ không gặp chú nữa. Cô quay lưng, ông bước theo. Cô nói tiếp:

-Tình cờ đọc tên chú trên mấy tấm bích chương quảng cáo võ đài, cháu chợt hiểu ra tại sao hôm nọ chú khéo léo thế.

Một chút tự hào, nhưng cũng không khỏi lúng túng, người đàn ông ra vẻ khiêm tốn:

-Khéo gì đâu - may mắn thôi đó mà. Không ấy mình có thể đứng chơi ở đây nói chuyện, khỏi vào quán nước đi, nhọc nhằn ồn ào lắm.

Cô gái có vẻ như bước nhanh hơn:

-Ở đây người ta cũng đông đảo vậy, hay là mình đi dạo một lát, còn sớm mà phải không chú?

Người đàn ông không trả lời câu hỏi, đôi chân cũng bước nhanh theo cô gái:

-Cô cũng sẽ vào xem đấu chứ?

-Cháu có định vào tìm chú nếu không gặp ở đây, bây giờ thì không biết. Đánh lộn ghê quá.

-Chú muốn cô xem, lâu lâu đánh lộn có công an canh gác bảo vệ, bỏ qua cũng uống.

Dường như cô gái thấy không có nhiều thời gian, nên không muốn bỏ trống một phút yên lặng nào:

-Dạ, tính sau, nhưng mà, chút xíu nữa quên, chú bảo hôm nọ may mắn, cháu không nghĩ vậy đâu, cái gì cũng nhịp nhàng hết, chú đỡ cho cháu mấy cú đấm, lách qua lách lại chút xíu mà thằng ăn cắp ngã xuống sàn xe, đồng bọn của nó cũng bị hành khách tóm giao công an, bây giờ cháu mới hiểu mấy hành khách đó là đệ tử của chú.

Cái không khí nhộn nhịp ồn ào của trước cổng võ

đài đã ở khá xa sau lưng họ. Con đường xâm xẫm tối, êm đềm như hai chiếc bóng quần quít dưới chân, trắng rất sáng trên đầu mấy ngọn tre xa xa, như cổ dẫn hai chiếc bóng đi xa hơn vào bóng đêm yên ả.

Ông giải thích:

-Cái may mắn thứ nhất là thói quen cảnh giác trong quân đội của chú ngày trước, ngay khi bọn chúng bước lên xe với những lời lẽ giang hồ chú đã cảm thấy bất ổn. Khi chúng xưng là bộ đội từng vào sinh ra tử hết chiến trường B đến chiến trường K chú đã xác quyết thêm một phần. Cái may mắn thứ hai là thời học sinh chú đã từng lăn lóc với mấy đám bụi đời, chú khá rành mấy môn chơi của họ, trong đó có môn bài ba lá mà cô đã thấy, chúng dùng để dụ những hành khách tham lam nhẹ dạ trên xe, mà cũng lại thu hút sự chú ý của những người khác, khiến cho họ chệnh mảng mắt cảnh giác cho đồng bọn của chúng ra tay. Chú giả vờ thích thú với mấy con bài, cô thấy là có nhiều người nín thở lo lắng cho chú khi thấy chúng bám lấy chú?

Cô gái ngắt lời :

-Ý chú là dụ cho họ không còn cơ hội lừa gạt người khác?

-Cám ơn đã hiểu đúng.

Cô gái vẫn thắc mắc:

-Thế thì còn thời gian đâu mà chú thấy kịp cái túi xách của cháu bị chúng lấy cắp?

-Chú đã bảo là cái tên bài ba lá gây sự chú ý cho mọi người, tạo sự mất đề phòng để đồng bọn của chúng dễ ra tay. Nếu cái đôi mắt ngơ ngác ngây thơ của cô trở thành mục tiêu của chúng, thì những cặp mắt lão

đài đã ở khá xa sau lưng họ. Con đường xâm xẫm tối, êm đềm như hai chiếc bóng quần quít dưới chân, trắng rất sáng trên đầu mấy ngọn tre xa xa, như cổ dẫn hai chiếc bóng đi xa hơn vào bóng đêm yên ả.

Ông giải thích:

-Cái may mắn thứ nhất là thói quen cảnh giác trong quân đội của chú ngày trước, ngay khi bọn chúng bước lên xe với những lời lẽ giang hồ chú đã cảm thấy bất ổn. Khi chúng xưng là bộ đội từng vào sinh ra tử hết chiến trường B đến chiến trường K chú đã xác quyết thêm một phần. Cái may mắn thứ hai là thời học sinh chú đã từng lăn lóc với mấy đám bụi đời, chú khá rành mấy môn chơi của họ, trong đó có môn bài ba lá mà cô đã thấy, chúng dùng để dụ những hành khách tham lam nhẹ dạ trên xe, mà cũng lại thu hút sự chú ý của những người khác, khiến cho họ chệnh mảng mắt cảnh giác cho đồng bọn của chúng ra tay. Chú giả vờ thích thú với mấy con bài, cô thấy là có nhiều người nín thở lo lắng cho chú khi thấy chúng bám lấy chú?

Cô gái ngắt lời :

-Ý chú là dụ cho họ không còn cơ hội lừa gạt người khác?

-Cám ơn đã hiểu đúng.

Cô gái vẫn thắc mắc:

-Thế thì còn thời gian đâu mà chú thấy kịp cái túi xách của cháu bị chúng lấy cắp?

-Chú đã bảo là cái tên bài ba lá gây sự chú ý cho mọi người, tạo sự mất đề phòng để đồng bọn của chúng dễ ra tay. Nếu cái đôi mắt ngơ ngác ngây thơ của cô trở thành mục tiêu của chúng, thì những cặp mắt lão

liêng của chúng cũng không thoát ra khỏi sự canh chừng của chú, may nữa là xe chạy nhanh, chúng chưa kịp phóng xuống xe thì chú đã kịp gọi cô.

-Cháu sợ đến muốn ngất xỉu, cháu chẳng biết làm gì khác hơn là nhàoì theo chụp áo hấn, may chú không kịp đứng dậy, hấn đực cháu phù mặt. Cho cháu nghe tiếp, chú!

-Thì chú cũng đang muốn cô tin những may mắn đã xảy ra, như ngay lúc nó đâm cô, thì chú là người thứ ba giống như trọng tài bên ngoài hai võ sĩ, chú chỉ cần xô nhẹ cánh tay nó qua bên kia là cô thoát khỏi quả đâm của nó, và khi nó đang chúi về phía trước, bình thường chỉ cần vấp cái chân của cô nó cũng ngã, đằng này chú đã tạt mạnh vào chân nó ra phía sau thì nó không ngã mới là không bình thường, và lại chú cũng dựa hơi mấy đứa học trò, vừa thấy chú nhòm dậy, năm đứa nó đã bám cứng cái đám lưu manh ấy rồi.

Cô gái nói nhỏ, cứ như là chuyện mới vừa xảy ra:

-Tạ ơn Trời Phật đã cho cháu gặp chú.

Ông đưa tay choàng qua lưng cô, bóp cánh tay nàng nhẹ nhẹ:

-Đừng nói quá, chú quê.

Một thoáng bối rối, nhưng cô gái kịp trấn tĩnh. Một cảm giác yên bình trong vòng tay che chở của người đàn ông có võ, đứng tuổi.

-Cháu nói thật mà, cháu thường đi chùa, cháu tin là Trời Phật đã giúp cháu.

-Cô được phù hộ những gì rồi?

-Thì không bị mất cái túi tiền là một.

-Có một nghĩa là có hai?

liêng của chúng cũng không thoát ra khỏi sự canh chừng của chú, may nữa là xe chạy nhanh, chúng chưa kịp phóng xuống xe thì chú đã kịp gọi cô.

-Cháu sợ đến muốn ngất xỉu, cháu chẳng biết làm gì khác hơn là nhàoì theo chụp áo hấn, may chú không kịp đứng dậy, hấn đực cháu phù mặt. Cho cháu nghe tiếp, chú!

-Thì chú cũng đang muốn cô tin những may mắn đã xảy ra, như ngay lúc nó đâm cô, thì chú là người thứ ba giống như trọng tài bên ngoài hai võ sĩ, chú chỉ cần xô nhẹ cánh tay nó qua bên kia là cô thoát khỏi quả đâm của nó, và khi nó đang chúi về phía trước, bình thường chỉ cần vấp cái chân của cô nó cũng ngã, đằng này chú đã tạt mạnh vào chân nó ra phía sau thì nó không ngã mới là không bình thường, và lại chú cũng dựa hơi mấy đứa học trò, vừa thấy chú nhòm dậy, năm đứa nó đã bám cứng cái đám lưu manh ấy rồi.

Cô gái nói nhỏ, cứ như là chuyện mới vừa xảy ra:

-Tạ ơn Trời Phật đã cho cháu gặp chú.

Ông đưa tay choàng qua lưng cô, bóp cánh tay nàng nhẹ nhẹ:

-Đừng nói quá, chú quê.

Một thoáng bối rối, nhưng cô gái kịp trấn tĩnh. Một cảm giác yên bình trong vòng tay che chở của người đàn ông có võ, đứng tuổi.

-Cháu nói thật mà, cháu thường đi chùa, cháu tin là Trời Phật đã giúp cháu.

-Cô được phù hộ những gì rồi?

-Thì không bị mất cái túi tiền là một.

-Có một nghĩa là có hai?

-Dạ, chú đoán thử.

-Không bị thằng ăn cắp đục phù mặt.

Cô đáp ứng:

-Ừ, ư ...Không phải đâu.

-Chịu.

-Cháu cầu được gặp lại chú.

Về thành thật và hiền lành của cô gái làm ông không thể không tin, nhưng vẫn hỏi như một lời trách yêu:

-Làm gì? Quan trọng đến vậy sao?

-Dạ, nói một lời cảm ơn.

-Khổ quá, cô làm chú áy náy. À, mà sao cô biết tên chú?

-Thì hôm nọ ở công an, lập biên bản ấy, có tên chú là nhân chứng mà. Chú đi rồi thì cháu cũng gặp rắc rối với công an. Họ khó dễ, tiền đâu lắm thê, cháu nói đi nói lại là tiền thuế của trạm công tác cháu chuyển về phòng, họ cũng không chịu. Mấy tên ăn cắp thì có vẻ “phe ta” với họ lắm. Mình là nạn nhân mà ngược lại họ coi như tội phạm. Giấy tờ chứng từ gì cũng không giá trị đối với họ. Cuối cùng cháu phải nhấn cơ quan ra nhận về.

Ông pha trò, một cách nửa đùa nửa thật:

-Biết đâu thu nhập chính của họ là lương bọn kia trả? May cô là cán bộ thuế... Chính của báo của họ kể những câu chuyện mấy cô gái đi buôn bán, bị bắt vào công an một đêm... sáng ra chỉ còn là cái xác, nói là tự tử ...

Ông siết nhẹ vai cô, họ cùng nhau ngồi xuống thành cầu của một con mương nhỏ, nhìn giòng nước lấp lánh dưới vàng trăng.

-Cám ơn Trời Phật. May có chú, chứ không, không

-Dạ, chú đoán thử.

-Không bị thằng ăn cắp đục phù mặt.

Cô đáp ứng:

-Ừ, ư ...Không phải đâu.

-Chịu.

-Cháu cầu được gặp lại chú.

Về thành thật và hiền lành của cô gái làm ông không thể không tin, nhưng vẫn hỏi như một lời trách yêu:

-Làm gì? Quan trọng đến vậy sao?

-Dạ, nói một lời cảm ơn.

-Khổ quá, cô làm chú áy náy. À, mà sao cô biết tên chú?

-Thì hôm nọ ở công an, lập biên bản ấy, có tên chú là nhân chứng mà. Chú đi rồi thì cháu cũng gặp rắc rối với công an. Họ khó dễ, tiền đâu lắm thê, cháu nói đi nói lại là tiền thuế của trạm công tác cháu chuyển về phòng, họ cũng không chịu. Mấy tên ăn cắp thì có vẻ “phe ta” với họ lắm. Mình là nạn nhân mà ngược lại họ coi như tội phạm. Giấy tờ chứng từ gì cũng không giá trị đối với họ. Cuối cùng cháu phải nhấn cơ quan ra nhận về.

Ông pha trò, một cách nửa đùa nửa thật:

-Biết đâu thu nhập chính của họ là lương bọn kia trả? May cô là cán bộ thuế... Chính của báo của họ kể những câu chuyện mấy cô gái đi buôn bán, bị bắt vào công an một đêm... sáng ra chỉ còn là cái xác, nói là tự tử ...

Ông siết nhẹ vai cô, họ cùng nhau ngồi xuống thành cầu của một con mương nhỏ, nhìn giòng nước lấp lánh dưới vàng trăng.

-Cám ơn Trời Phật. May có chú, chứ không, không

biết chuyện gì sẽ xảy ra trong bóng tối của những phòng giam.

-Đủ rồi, cô cứ đưa chú lên tận cung trăng.

Hình như con đường từ cổng võ đài đến con mương này là đủ kết thúc một đoạn đường ngập ngừng xa lạ, cái mong mỏi nhiệt thành từ người này đã thấm đẫm qua người kia, họ thấy không còn khoảng cách nào giữa họ, cả hai cũng trở nên dạn dĩ, cô gái chợt thấy mình lớn lên:

-Không dám đâu, trên đó có chị Hằng, nguy hiểm!

-Vây thôi mình trở xuống đi. Mà dưới này thì cũng có một chị Hằng, có nguy hiểm không?

-Chị Hằng này ăn chay tháng bốn ngày mà. Chị Hằng đang thèm nghe nói chuyện. Mấy giờ bắt đầu đấu vậy chú?

-Sớm nhất cũng phải 8 giờ rưỡi.

-Chú có phải đưa học trò vào võ đài không?

-Mấy đứa nó có giấy vào cổng. Chúng đi đấu cốt yếu là đi chơi, mỗi nơi có thêm một vài quen biết, kỷ niệm. Để cho chúng tự nhiên, vui hơn, đi đâu dắt tụi nó theo đó thì cũng ra về ông thầy, nhưng mà sẽ không ai thoải mái hết.

-Chú tâm lý quá, với lại ông thầy cũng có mục của ông thầy, phải không?

-Làm ơn, đừng giàu tưởng tượng quá.

-Phải hay không thôi mà?

-Phải thì sao mà không thì sao?

-Sao tính sau, còn bây giờ, phải hay không?

-Bây giờ thì phải, còn cách đây 30 phút thì không.

-Không dám đâu.

-Nếu phải, thì sao chú đã vào sân đài chi sớm vậy?

biết chuyện gì sẽ xảy ra trong bóng tối của những phòng giam.

-Đủ rồi, cô cứ đưa chú lên tận cung trăng.

Hình như con đường từ cổng võ đài đến con mương này là đủ kết thúc một đoạn đường ngập ngừng xa lạ, cái mong mỏi nhiệt thành từ người này đã thấm đẫm qua người kia, họ thấy không còn khoảng cách nào giữa họ, cả hai cũng trở nên dạn dĩ, cô gái chợt thấy mình lớn lên:

-Không dám đâu, trên đó có chị Hằng, nguy hiểm!

-Vây thôi mình trở xuống đi. Mà dưới này thì cũng có một chị Hằng, có nguy hiểm không?

-Chị Hằng này ăn chay tháng bốn ngày mà. Chị Hằng đang thèm nghe nói chuyện. Mấy giờ bắt đầu đấu vậy chú?

-Sớm nhất cũng phải 8 giờ rưỡi.

-Chú có phải đưa học trò vào võ đài không?

-Mấy đứa nó có giấy vào cổng. Chúng đi đấu cốt yếu là đi chơi, mỗi nơi có thêm một vài quen biết, kỷ niệm. Để cho chúng tự nhiên, vui hơn, đi đâu dắt tụi nó theo đó thì cũng ra về ông thầy, nhưng mà sẽ không ai thoải mái hết.

-Chú tâm lý quá, với lại ông thầy cũng có mục của ông thầy, phải không?

-Làm ơn, đừng giàu tưởng tượng quá.

-Phải hay không thôi mà?

-Phải thì sao mà không thì sao?

-Sao tính sau, còn bây giờ, phải hay không?

-Bây giờ thì phải, còn cách đây 30 phút thì không.

-Không dám đâu.

-Nếu phải, thì sao chú đã vào sân đài chi sớm vậy?

-Biết đâu lại chẳng có mục gì trong đó. Chú học võ từ bao giờ mà trở thành võ sư vậy?

-Chú không có học võ. Bố chú là võ sư có nhiều học trò. Chú từ bé đến lớn ốm yếu èo uột, lại phải vào lính, xa nhà nên không được bố truyền nghề. Đi tù về buồn quá, gặp lúc võ đài đang được nhà nước thường tổ chức gây quỹ, chú tập bậy bạ cho mấy đứa cháu tham gia, sẵn tên tuổi của bố chú, sẵn có chút vốn liếng từ bé, quen thấy bố dạy đệ tử, chú đọc thêm sách võ, vậy là ra một cái võ đường.

-Ông bố chú?

-Ông cụ mất ngay những ngày đầu bảy lăm.

-Sao thế chú?

-Bị “cách mạng” xử tử.

Cô gần như dựa hẳn vào người ông.

-Ồ, cháu xin lỗi đã nhắc chuyện buồn. Họ không làm khó dễ chú sao?

-Lúc đầu chú cũng sợ. Tên chú đã nằm trong tất cả các hồ sơ đen của công an, chính quyền họ theo dõi chú từng ngày, có khi cả ban đêm, chú bỗng nảy ra sáng kiến, quần chúng hóa cái tên của chú, nghĩa là trở nên một nghệ sĩ của sân khấu giống như mình chui thẳng vào trung tâm bão để tránh bão.

-Không trở ngại gì hết?

-Có, chú đi làm ruộng ở một điểm kinh tế mới của xã chú, cách đó gần hai chục cây số, nơi đó điểm trưởng, an ninh đều là người của chế độ cũ, chú dạy mỗi ngày một tiếng đồng hồ trong nhà ông điểm trưởng bà con nhà chú, sau một tháng, được tin có võ đài ở một thành phố lớn, chú vào đó gặp một số võ sư trong ban tổ chức là bạn của bố chú ngày

-Biết đâu lại chẳng có mục gì trong đó. Chú học võ từ bao giờ mà trở thành võ sư vậy?

-Chú không có học võ. Bố chú là võ sư có nhiều học trò. Chú từ bé đến lớn ốm yếu èo uột, lại phải vào lính, xa nhà nên không được bố truyền nghề. Đi tù về buồn quá, gặp lúc võ đài đang được nhà nước thường tổ chức gây quỹ, chú tập bậy bạ cho mấy đứa cháu tham gia, sẵn tên tuổi của bố chú, sẵn có chút vốn liếng từ bé, quen thấy bố dạy đệ tử, chú đọc thêm sách võ, vậy là ra một cái võ đường.

-Ông bố chú?

-Ông cụ mất ngay những ngày đầu bảy lăm.

-Sao thế chú?

-Bị “cách mạng” xử tử.

Cô gần như dựa hẳn vào người ông.

-Ồ, cháu xin lỗi đã nhắc chuyện buồn. Họ không làm khó dễ chú sao?

-Lúc đầu chú cũng sợ. Tên chú đã nằm trong tất cả các hồ sơ đen của công an, chính quyền họ theo dõi chú từng ngày, có khi cả ban đêm, chú bỗng nảy ra sáng kiến, quần chúng hóa cái tên của chú, nghĩa là trở nên một nghệ sĩ của sân khấu giống như mình chui thẳng vào trung tâm bão để tránh bão.

-Không trở ngại gì hết?

-Có, chú đi làm ruộng ở một điểm kinh tế mới của xã chú, cách đó gần hai chục cây số, nơi đó điểm trưởng, an ninh đều là người của chế độ cũ, chú dạy mỗi ngày một tiếng đồng hồ trong nhà ông điểm trưởng bà con nhà chú, sau một tháng, được tin có võ đài ở một thành phố lớn, chú vào đó gặp một số võ sư trong ban tổ chức là bạn của bố chú ngày

trước, xin tham gia không đòi hỏi tiền thù lao gì cả, họ rất mừng vì có được một võ đường ở xa, mà lại được bỏ túi các tiêu chuẩn đáng lẽ phải trả cho chủ, vậy là họ cho chủ một hợp đồng đóng dấu thể dục thể thao tỉnh đảng hoàng. Và cũng nhờ giấy này mà nửa tháng sau đó, công an huyện đột xuất lên kiểm tra điểm, nghe báo cáo sao đó, đã xộc thẳng đến nhà ông điểm trưởng bắt chú còng tay dẫn ra ủy ban xã. Suốt một đêm, họ bắt chú nằm ngửa trên một cái băng dài, thông chân tay xuống dưới đất trời chum lại, và dặn dò đám du kích xã “canh phòng cẩn thận, nó là võ sư, trung úy ngụy, nó tháo dây được là nó giết súng bắn chết hết đó” Cô không tưởng tượng được đêm đó chú bị đau nhức ra sao. Sáng hôm sau lấy lời khai, họ buộc tội chủ lập tổ chức chống phá chính quyền. chủ đưa tờ giấy cho họ xem, và trình bày võ thuật đang là một phong trào rất được chính quyền quan tâm, đem lại doanh thu rất lớn cho nhà nước. Mấy tay công an trẻ măng, gọi chủ bằng mày, “Mày thần thánh gì dám nói dạy con người ta hai tháng đi đâu dài? Giết người à?” Chủ chứng minh tôi mới từ trại “cải tạo” về chưa quá hai tháng, và làm ruộng ở đây chưa quá tháng rưỡi, sẽ cũng chính những đứa học trò này, hai tuần nữa đi thi đấu. Rất may họ là những công an mới, hung hăng nhưng dốt nát, thấy con dấu đỏ lôm là giật mình, sợ đụng chạm cấp trên, nhất là cơ quan đó thuộc tỉnh. Họ bắt chú làm thủ tục, tự khai, kiểm điểm, cam đoan rồi thả. Cô nghiêng đầu lên vai ông, hai tay cô ôm lấy cánh tay ông:

-Dạy có khó không chú?

trước, xin tham gia không đòi hỏi tiền thù lao gì cả, họ rất mừng vì có được một võ đường ở xa, mà lại được bỏ túi các tiêu chuẩn đáng lẽ phải trả cho chủ, vậy là họ cho chủ một hợp đồng đóng dấu thể dục thể thao tỉnh đảng hoàng. Và cũng nhờ giấy này mà nửa tháng sau đó, công an huyện đột xuất lên kiểm tra điểm, nghe báo cáo sao đó, đã xộc thẳng đến nhà ông điểm trưởng bắt chú còng tay dẫn ra ủy ban xã. Suốt một đêm, họ bắt chú nằm ngửa trên một cái băng dài, thông chân tay xuống dưới đất trời chum lại, và dặn dò đám du kích xã “canh phòng cẩn thận, nó là võ sư, trung úy ngụy, nó tháo dây được là nó giết súng bắn chết hết đó” Cô không tưởng tượng được đêm đó chú bị đau nhức ra sao. Sáng hôm sau lấy lời khai, họ buộc tội chủ lập tổ chức chống phá chính quyền. chủ đưa tờ giấy cho họ xem, và trình bày võ thuật đang là một phong trào rất được chính quyền quan tâm, đem lại doanh thu rất lớn cho nhà nước. Mấy tay công an trẻ măng, gọi chủ bằng mày, “Mày thần thánh gì dám nói dạy con người ta hai tháng đi đâu dài? Giết người à?” Chủ chứng minh tôi mới từ trại “cải tạo” về chưa quá hai tháng, và làm ruộng ở đây chưa quá tháng rưỡi, sẽ cũng chính những đứa học trò này, hai tuần nữa đi thi đấu. Rất may họ là những công an mới, hung hăng nhưng dốt nát, thấy con dấu đỏ lôm là giật mình, sợ đụng chạm cấp trên, nhất là cơ quan đó thuộc tỉnh. Họ bắt chú làm thủ tục, tự khai, kiểm điểm, cam đoan rồi thả. Cô nghiêng đầu lên vai ông, hai tay cô ôm lấy cánh tay ông:

-Dạy có khó không chú?

-Dạy đánh lộn thôi ấy mà, hồi trước bố chú dạy võ ta, bài bản, quyền thảo, thập bát ban võ nghệ thì khó, còn võ tự do hiện nay - người ta vẫn bắt gọi là võ dân tộc cổ truyền, người ta muốn tránh hai chữ tự do, chứ nó chẳng còn chút cổ truyền nào - thì chủ yếu là đánh, cho tới nay, nhiều võ sư vẫn dạy một hai năm mới cho học trò lên đai, học trò chú chỉ trên dưới hai tháng là có thể cho lên đai, dĩ nhiên mới ra trận thì mình cũng dè dặt lựa đối thủ vừa sức chúng.

-Làm sao biết hết được

-Trong nghề, lại gặp nhau hoài phải biết thôi cô, đôi khi cũng lắm, nhưng ít. Được cái là học trò chú không được phép từ chối bất kỳ cao thủ nào khi Ông Thầy bảo chúng bắt tay nhận lời xếp cặp của ban tổ chức.

-Giết người.

-Còn không mau Mô Phật?

-Cháu sẽ cầu nguyện cho chú. Ô quên, chú chưa nói kết quả các trận đấu đầu tiên sau lần bị công an bắt.

-Một thắng, hai thua, một hòa, quan trọng là chú không tránh né bất kỳ võ sĩ nào cùng hạng cân, mà ban tổ chức muốn xếp cặp với võ sĩ của chú, nhờ lì vậy mà nhiều năm liền sau đó tên tuổi võ đường chú rất được các ban tổ chức trong và ngoài tỉnh thích mời tham dự, chú tổ chức phòng tập ngay tại nhà chú, môn sinh mỗi ngày một đông, tên chú, thay vì để theo dõi, đã trở thành tên của đám đông, của sự ngưỡng mộ.

-Và đi đến đâu cũng được các em săn đón?

-Không có em đâu, cháu gái thì có.

Chỉ cần nghiêng mặt nhẹ một chút là mũi ông đụng

-Dạy đánh lộn thôi ấy mà, hồi trước bố chú dạy võ ta, bài bản, quyền thảo, thập bát ban võ nghệ thì khó, còn võ tự do hiện nay - người ta vẫn bắt gọi là võ dân tộc cổ truyền, người ta muốn tránh hai chữ tự do, chứ nó chẳng còn chút cổ truyền nào - thì chủ yếu là đánh, cho tới nay, nhiều võ sư vẫn dạy một hai năm mới cho học trò lên đai, học trò chú chỉ trên dưới hai tháng là có thể cho lên đai, dĩ nhiên mới ra trận thì mình cũng dè dặt lựa đối thủ vừa sức chúng.

-Làm sao biết hết được

-Trong nghề, lại gặp nhau hoài phải biết thôi cô, đôi khi cũng lắm, nhưng ít. Được cái là học trò chú không được phép từ chối bất kỳ cao thủ nào khi Ông Thầy bảo chúng bắt tay nhận lời xếp cặp của ban tổ chức.

-Giết người.

-Còn không mau Mô Phật?

-Cháu sẽ cầu nguyện cho chú. Ô quên, chú chưa nói kết quả các trận đấu đầu tiên sau lần bị công an bắt.

-Một thắng, hai thua, một hòa, quan trọng là chú không tránh né bất kỳ võ sĩ nào cùng hạng cân, mà ban tổ chức muốn xếp cặp với võ sĩ của chú, nhờ lì vậy mà nhiều năm liền sau đó tên tuổi võ đường chú rất được các ban tổ chức trong và ngoài tỉnh thích mời tham dự, chú tổ chức phòng tập ngay tại nhà chú, môn sinh mỗi ngày một đông, tên chú, thay vì để theo dõi, đã trở thành tên của đám đông, của sự ngưỡng mộ.

-Và đi đến đâu cũng được các em săn đón?

-Không có em đâu, cháu gái thì có.

Chỉ cần nghiêng mặt nhẹ một chút là mũi ông đụng

phải đầu cô, ông hôn nhẹ lên mái tóc thoang thoảng
mùi thơm dầu gội. Cô gái xa xôi:

-Mấy cháu... có làm phiền chú không?

-Không có “mấy”, một thôi.

-Có không?

Một bàn tay ông vỗ nhẹ vai cô gái:

-Có đây.

-...

-Buồn hay vui?

-Run.

-Mình trở lại đi, xa quá rồi.

Nàng mơ màng :

-Trở lại đâu, từ đâu? hôm qua? ba tháng trước?

-Trở lại dài, kéo trễ.

Họ quay trở ra con đường nhựa dẫn đến võ đài, con đường chợt sáng chợt tối bởi những chiếc xe thỉnh thoảng vụt qua. Vàng trắng mà đường như chỉ sáng khi có hai người, có vẻ đang muốn mờ dần, và người đi trên đường càng lúc càng nhộn nhịp hơn. Ánh đèn điện trong sân võ đài và tiếng ồn ào của khán giả đã bắt họ phải để vàng trắng tiếc nuối của họ sóng sánh dưới con đường, bơ vơ.

Sắp đến giờ thi đấu nhưng khán giả bên ngoài vẫn còn khá đông, khi họ sắp bước vào cổng, một người đàn bà đứng ở đó tự bao giờ. Cô bé lính quýnh không kịp buông tay ông ra:

-Mẹ, mẹ cũng xem võ đài?

Người mẹ, đẹp, chừng dưới bốn mươi, mở to đôi mắt nhìn ông thật nhanh, rồi không kịp giấu vẻ hốt hoảng giận dữ, chỉ tay về phía chiếc găng máy dựng cạnh đó:

phải đầu cô, ông hôn nhẹ lên mái tóc thoang thoảng
mùi thơm dầu gội. Cô gái xa xôi:

-Mấy cháu... có làm phiền chú không?

-Không có “mấy”, một thôi.

-Có không?

Một bàn tay ông vỗ nhẹ vai cô gái:

-Có đây.

-...

-Buồn hay vui?

-Run.

-Mình trở lại đi, xa quá rồi.

Nàng mơ màng :

-Trở lại đâu, từ đâu? hôm qua? ba tháng trước?

-Trở lại dài, kéo trễ.

Họ quay trở ra con đường nhựa dẫn đến võ đài, con đường chợt sáng chợt tối bởi những chiếc xe thỉnh thoảng vụt qua. Vàng trắng mà đường như chỉ sáng khi có hai người, có vẻ đang muốn mờ dần, và người đi trên đường càng lúc càng nhộn nhịp hơn. Ánh đèn điện trong sân võ đài và tiếng ồn ào của khán giả đã bắt họ phải để vàng trắng tiếc nuối của họ sóng sánh dưới con đường, bơ vơ.

Sắp đến giờ thi đấu nhưng khán giả bên ngoài vẫn còn khá đông, khi họ sắp bước vào cổng, một người đàn bà đứng ở đó tự bao giờ. Cô bé lính quýnh không kịp buông tay ông ra:

-Mẹ, mẹ cũng xem võ đài?

Người mẹ, đẹp, chừng dưới bốn mươi, mở to đôi mắt nhìn ông thật nhanh, rồi không kịp giấu vẻ hốt hoảng giận dữ, chỉ tay về phía chiếc găng máy dựng cạnh đó:

-Về nhà mẹ có chuyện nói với con.

Bà vội vã lên xe rồi máy, cô bé bước đến bên mẹ:

-Mẹ về trước, con lấy xe về ngay.

Người mẹ vùng vằng dặm số, chiếc xe vọt ra đường.

Như chưa kịp sang số, đột nhiên chiếc xe lăn quay ra, tiếng máy rú mạnh lên rồi im bật. Cô bé và ông chạy ủa tới, ông vội vã đỡ chiếc xe đang nằm đè lên người đàn bà, giao xe cho cô bé hỏi:

-Nổ máy đi

May là máy xe vẫn còn nổ được, ông đỡ người bà mềm êo ngồi lên xe, bảo cô bé lái xe đi bệnh viện cách đó chừng năm trăm mét, đủ để máu từ người bà thấm ướt một bên áo quần ông, đang ngồi phía sau, ôm lấy bà. Sau khi đưa bà vào phòng cấp cứu, bác sĩ khám qua, thấy bà đã tỉnh táo trả lời được các câu hỏi của bác sĩ, ông bảo cô bé:

-Chú có mấy độ phải làm trọng tài và giám định, chú cần báo cáo ban tổ chức để họ bố trí người khác, chú sẽ trở ra ngay, cô trông nom mẹ.

-Dạ, chú lấy xe mẹ cháu đi đi.

[]

Bà mẹ của cô gái nằm quay mặt vào vách khóc rung rức. Ông rón rén đến đứng khoanh tay bên giường. Không lẽ cứ như vậy mãi, ông tìm lời cắt đứt cái không khí im lặng nặng nề:

-Sao không nằm bệnh viện mà lại đòi về?

Bà chống tay ngồi dậy, ông vội vàng giữ cho bà nằm yên.

-Về nhà mẹ có chuyện nói với con.

Bà vội vã lên xe rồi máy, cô bé bước đến bên mẹ:

-Mẹ về trước, con lấy xe về ngay.

Người mẹ vùng vằng dặm số, chiếc xe vọt ra đường.

Như chưa kịp sang số, đột nhiên chiếc xe lăn quay ra, tiếng máy rú mạnh lên rồi im bật. Cô bé và ông chạy ủa tới, ông vội vã đỡ chiếc xe đang nằm đè lên người đàn bà, giao xe cho cô bé hỏi:

-Nổ máy đi

May là máy xe vẫn còn nổ được, ông đỡ người bà mềm êo ngồi lên xe, bảo cô bé lái xe đi bệnh viện cách đó chừng năm trăm mét, đủ để máu từ người bà thấm ướt một bên áo quần ông, đang ngồi phía sau, ôm lấy bà. Sau khi đưa bà vào phòng cấp cứu, bác sĩ khám qua, thấy bà đã tỉnh táo trả lời được các câu hỏi của bác sĩ, ông bảo cô bé:

-Chú có mấy độ phải làm trọng tài và giám định, chú cần báo cáo ban tổ chức để họ bố trí người khác, chú sẽ trở ra ngay, cô trông nom mẹ.

-Dạ, chú lấy xe mẹ cháu đi đi.

[]

Bà mẹ của cô gái nằm quay mặt vào vách khóc rung rức. Ông rón rén đến đứng khoanh tay bên giường. Không lẽ cứ như vậy mãi, ông tìm lời cắt đứt cái không khí im lặng nặng nề:

-Sao không nằm bệnh viện mà lại đòi về?

Bà chống tay ngồi dậy, ông vội vàng giữ cho bà nằm yên.

-Nằm nghỉ đi, không được khỏe mà, đau lắm không?
-Đau, đau lắm, chắc chưa bao giờ đau đến vậy. Tôi đâu có nợ gì với ông phải không? Chốt hộ tôi cánh cửa phòng.

Ông riu riu quay lại kéo chốt cửa rồi từ từ bước lại ngồi xuống giường bà:

-Đỡ chút nào không? sao mà rui quá vậy?

-Rui? Có thật là ông không biết là tôi vừa thoát chết? xe thì lao mạnh, mà đầu óc mất mũi đột ngột tôi sầm lại, chắc là vấp phải cục đá, bác sĩ họ muốn theo dõi sọ não, nhưng tôi biết ông sẽ tới, ở bệnh viện không tiện, ông và con nhỏ quan hệ thế nào?

-Mới hôm nay, một khán giả ái mộ, như bà ngày xưa, cứ đọc lên nhứt ký người ta rồi bóng gió vắn vơ.

-Lạc đề rồi, ông không thấy nó hiền lành tội nghiệp lắm sao. Như một nữ tu, cứ bảo là tiền căn tiền kiếp gì ấy, đòi xuất gia hoài. Ông có tin hậu quả cũng từ ông không?

-Vớ vẩn.

-Người chẳng biết tình yêu là gì thì sao hiểu được.

-Nói rõ đi.

-Cũng vô ích thôi, mấy chục năm sau cái đầu vẫn còn lằng đằng như người côi trên. Không phải tại ông thì tôi đâu phải lấy một người chồng mà tôi đã sớm biết sẽ không kéo dài được bao lâu, không phải tại ông thì thằng chồng đã không ăn chơi sa đọa, nghiện ngập rồi đổ thừa tại ghen tuông, đưa ra tòa lý dị để cho con bé ôm cái mặc cảm tội lỗi, đơn độc. Có thật là ông cũng không biết tôi đến sân vận động tìm ông không? Ô, quần áo ông bẩn quá không thay cho

-Nằm nghỉ đi, không được khỏe mà, đau lắm không?
-Đau, đau lắm, chắc chưa bao giờ đau đến vậy. Tôi đâu có nợ gì với ông phải không? Chốt hộ tôi cánh cửa phòng.

Ông riu riu quay lại kéo chốt cửa rồi từ từ bước lại ngồi xuống giường bà:

-Đỡ chút nào không? sao mà rui quá vậy?

-Rui? Có thật là ông không biết là tôi vừa thoát chết? xe thì lao mạnh, mà đầu óc mất mũi đột ngột tôi sầm lại, chắc là vấp phải cục đá, bác sĩ họ muốn theo dõi sọ não, nhưng tôi biết ông sẽ tới, ở bệnh viện không tiện, ông và con nhỏ quan hệ thế nào?

-Mới hôm nay, một khán giả ái mộ, như bà ngày xưa, cứ đọc lên nhứt ký người ta rồi bóng gió vắn vơ.

-Lạc đề rồi, ông không thấy nó hiền lành tội nghiệp lắm sao. Như một nữ tu, cứ bảo là tiền căn tiền kiếp gì ấy, đòi xuất gia hoài. Ông có tin hậu quả cũng từ ông không?

-Vớ vẩn.

-Người chẳng biết tình yêu là gì thì sao hiểu được.

-Nói rõ đi.

-Cũng vô ích thôi, mấy chục năm sau cái đầu vẫn còn lằng đằng như người côi trên. Không phải tại ông thì tôi đâu phải lấy một người chồng mà tôi đã sớm biết sẽ không kéo dài được bao lâu, không phải tại ông thì thằng chồng đã không ăn chơi sa đọa, nghiện ngập rồi đổ thừa tại ghen tuông, đưa ra tòa lý dị để cho con bé ôm cái mặc cảm tội lỗi, đơn độc. Có thật là ông cũng không biết tôi đến sân vận động tìm ông không? Ô, quần áo ông bẩn quá không thay cho

tôi nhờ, bộ muốn làm khổ nhục kẻ?

-Làm ơn. Nói như phim Hồng Kông. Sao lại ở nơi này?

-Đi kinh tế mới, lén lút đi buôn chuyến, đỡ đỡ, chạy về mua nhà ở đây.

Bà thở dài, nói tiếp:

-Sau 75, có còn ai biết ai ở đâu nữa. Đi cải tạo, chết, về quê, đi kinh tế mới, vượt biên, tan tác hết. Mấy địa chỉ, mấy ngôi nhà quen, mới mấy tuần trước mình còn lui tới, đột nhiên có những cái bảng đỏ tổ bố trước nhà, thành cơ quan, thành trụ sở gì gì đó, mà gia chủ thì đi đâu, ở đâu chẳng ai biết, có khi cũng chẳng dám biết. Phải vật lộn với hai một kí gạo trả công mỗi tháng, hai một kí gạo cho tất cả mọi chi tiêu sinh hoạt trong gia đình, ông ở trong trại ông không hiểu đâu. Không làm thì không thể mua được gạo. Suốt mấy năm trời, ai còn sức đâu mà đi tìm một cách vô vọng, một người mà ngay cả trước bảy lăm, người ta chỉ biết có đơn vị.

-Tôi có đòi hỏi gì đâu, bà nghĩ ở tù sướng lắm sao?

-Cùng lắm thì cũng là ở tù. Đi làm, rồi ăn, có đôi một chút cũng còn có miếng ăn, ở ngoài nhiều người muốn làm cũng chẳng có gì làm, chết đói, chết bệnh, chết lạnh, la lét xin ăn nhan nhản ngoài đường, lúc khác hăng cái đến chuyện đó, bây giờ tôi hỏi ông, ông có tin là con bé hiền lành nhút nhát tội nghiệp lắm không?

-Còn yếu đuối nữa, tôi nghĩ là phải có người hiểu cô ấy, an ủi cô.

-Làm ơn, ông thấy tôi chưa đủ khổ sao? Một gia đình thế ấy, con bé khoanh mình trong vỏ ốc mặc

tôi nhờ, bộ muốn làm khổ nhục kẻ?

-Làm ơn. Nói như phim Hồng Kông. Sao lại ở nơi này?

-Đi kinh tế mới, lén lút đi buôn chuyến, đỡ đỡ, chạy về mua nhà ở đây.

Bà thở dài, nói tiếp:

-Sau 75, có còn ai biết ai ở đâu nữa. Đi cải tạo, chết, về quê, đi kinh tế mới, vượt biên, tan tác hết. Mấy địa chỉ, mấy ngôi nhà quen, mới mấy tuần trước mình còn lui tới, đột nhiên có những cái bảng đỏ tổ bố trước nhà, thành cơ quan, thành trụ sở gì gì đó, mà gia chủ thì đi đâu, ở đâu chẳng ai biết, có khi cũng chẳng dám biết. Phải vật lộn với hai một kí gạo trả công mỗi tháng, hai một kí gạo cho tất cả mọi chi tiêu sinh hoạt trong gia đình, ông ở trong trại ông không hiểu đâu. Không làm thì không thể mua được gạo. Suốt mấy năm trời, ai còn sức đâu mà đi tìm một cách vô vọng, một người mà ngay cả trước bảy lăm, người ta chỉ biết có đơn vị.

-Tôi có đòi hỏi gì đâu, bà nghĩ ở tù sướng lắm sao?

-Cùng lắm thì cũng là ở tù. Đi làm, rồi ăn, có đôi một chút cũng còn có miếng ăn, ở ngoài nhiều người muốn làm cũng chẳng có gì làm, chết đói, chết bệnh, chết lạnh, la lét xin ăn nhan nhản ngoài đường, lúc khác hăng cái đến chuyện đó, bây giờ tôi hỏi ông, ông có tin là con bé hiền lành nhút nhát tội nghiệp lắm không?

-Còn yếu đuối nữa, tôi nghĩ là phải có người hiểu cô ấy, an ủi cô.

-Làm ơn, ông thấy tôi chưa đủ khổ sao? Một gia đình thế ấy, con bé khoanh mình trong vỏ ốc mặc

cảm, buồn chán.

-Tôi đã thấy nhỏ vui.

-Nhỏ vui hay ông vui? vui như con thỏ nhảy nhót trước ánh đèn của một gã thợ săn.

-Nói nghe ghê, ở đâu có mấy câu cải lương đó vậy?

-Học được từ nhật ký của một gã người yêu ba xạo.

-Dám dăng kiêu đó bảo nó không xạo.

-Chịu là xạo rồi phải không?

-Một bà quá, nhưng tôi chỉ nghĩ tôi sẽ giúp con thỏ tưới tấn yêu đời, trở lại với khu rừng cỏ xanh non bình yên.

-Trở lại hay loanh quanh chết lạc trong rừng? Tôi van ông, tôi đã biết cái rừng cỏ xanh non ấy rồi. Không cần biết mục đích, ý nghĩa gì hết, nếu nó đã có gì trong lòng, nó sẽ buồn một chút rồi thôi, hơn là nó cứ đi hoài không tới cái rừng cỏ xanh non mà nó nghĩ là nó đã thấy.

-Bà không nghĩ tôi tệ quá vậy chứ? nhất là khi bà lấy chồng tôi cũng còn bơ vơ mà, phải không?

-Hay quá nhỉ? Ông đừng làm điên tiết tôi lên, tại sao thì ông đã hiểu rồi, không phải ông đã hả hê lắm khi thấy con rối trong tay ông hoàn thành cái vai của nó? Ông đặt bàn tay lên vai bà, vỗ nhẹ, vừa tưới nước vừa châm dầu:

-Hạ hỏa đi, đừng hung dữ nữa, chúng ta đã không còn là mình của ngày xưa nữa, một thế giới khác, một hoàn cảnh khác, cứ trách nhau thì biết bao giờ mới hết chuyện để trách. Tóm lại bà muốn sao thì sao đi, đừng được ăn được nói đổ tội cho tôi, được không? Nếu chúng tay gặp lại nhau sớm ...

Bà gỡ bàn tay ông ra khỏi vai, nhưng cánh tay ông

cảm, buồn chán.

-Tôi đã thấy nhỏ vui.

-Nhỏ vui hay ông vui? vui như con thỏ nhảy nhót trước ánh đèn của một gã thợ săn.

-Nói nghe ghê, ở đâu có mấy câu cải lương đó vậy?

-Học được từ nhật ký của một gã người yêu ba xạo.

-Dám dăng kiêu đó bảo nó không xạo.

-Chịu là xạo rồi phải không?

-Một bà quá, nhưng tôi chỉ nghĩ tôi sẽ giúp con thỏ tưới tấn yêu đời, trở lại với khu rừng cỏ xanh non bình yên.

-Trở lại hay loanh quanh chết lạc trong rừng? Tôi van ông, tôi đã biết cái rừng cỏ xanh non ấy rồi. Không cần biết mục đích, ý nghĩa gì hết, nếu nó đã có gì trong lòng, nó sẽ buồn một chút rồi thôi, hơn là nó cứ đi hoài không tới cái rừng cỏ xanh non mà nó nghĩ là nó đã thấy.

-Bà không nghĩ tôi tệ quá vậy chứ? nhất là khi bà lấy chồng tôi cũng còn bơ vơ mà, phải không?

-Hay quá nhỉ? Ông đừng làm điên tiết tôi lên, tại sao thì ông đã hiểu rồi, không phải ông đã hả hê lắm khi thấy con rối trong tay ông hoàn thành cái vai của nó? Ông đặt bàn tay lên vai bà, vỗ nhẹ, vừa tưới nước vừa châm dầu:

-Hạ hỏa đi, đừng hung dữ nữa, chúng ta đã không còn là mình của ngày xưa nữa, một thế giới khác, một hoàn cảnh khác, cứ trách nhau thì biết bao giờ mới hết chuyện để trách. Tóm lại bà muốn sao thì sao đi, đừng được ăn được nói đổ tội cho tôi, được không? Nếu chúng tay gặp lại nhau sớm ...

Bà gỡ bàn tay ông ra khỏi vai, nhưng cánh tay ông

thì lại nằm yên trong hai bàn tay của bà, với mấy giọt nước mắt ngập ngừng trên má, bà nhỏ giọng:

-Em chết mất. Em muốn điên lên nữa quá, em mà hung dữ được với ông thì ông đâu có quay em như con quay thế này.

Ông bối rối hỏi một câu ngớ ngẩn:

-Bà định tìm tôi có việc gì không?

-Việc gì không nhớ nữa, có nhớ thì bây giờ cũng khác. Bây giờ thì chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nữa, đúng không?

Một chút im lặng và ông gật đầu.

Nước mắt bà trào ra giàn giụa, ôm chặt cánh tay ông đưa lên miệng cắn nhẹ.

-Đau không?

Ông lắc đầu, bà lại cắn mạnh hơn, thật mạnh. Ông ráng chịu:

-Nữa đi. Ăn thịt luôn cũng được.

-Em cũng muốn vậy. Ông ác quá. Ông còn ở đây bao lâu?

-Tôi không muốn ở lại đây nữa, lát nữa trở lại đài giải quyết mấy đồng bạc xong là tôi ra đón xe về.

-Con nhỏ có biết em với ông thế nào không?

-Tôi biết nhỏ là gì với bà đâu mà nói, còn bà đã bảo với nhỏ thế nào thì tôi không hiểu.

-Em chỉ nói là mẹ cần nói chuyện với chú, nó nghĩ là em sẽ phiền trách chuyện ông quen nó và yêu cầu ông nên xa nó.

-Bà nghĩ có hậu quả gì không?

-Em đã nói là nếu có gì trong lòng nó, nó sẽ buồn, sẽ oán trách em, rồi sẽ hiểu, và quên. Nhưng như vậy tốt hơn. Ông nhận là đã có gì rồi phải không?

thì lại nằm yên trong hai bàn tay của bà, với mấy giọt nước mắt ngập ngừng trên má, bà nhỏ giọng:

-Em chết mất. Em muốn điên lên nữa quá, em mà hung dữ được với ông thì ông đâu có quay em như con quay thế này.

Ông bối rối hỏi một câu ngớ ngẩn:

-Bà định tìm tôi có việc gì không?

-Việc gì không nhớ nữa, có nhớ thì bây giờ cũng khác. Bây giờ thì chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nữa, đúng không?

Một chút im lặng và ông gật đầu.

Nước mắt bà trào ra giàn giụa, ôm chặt cánh tay ông đưa lên miệng cắn nhẹ.

-Đau không?

Ông lắc đầu, bà lại cắn mạnh hơn, thật mạnh. Ông ráng chịu:

-Nữa đi. Ăn thịt luôn cũng được.

-Em cũng muốn vậy. Ông ác quá. Ông còn ở đây bao lâu?

-Tôi không muốn ở lại đây nữa, lát nữa trở lại đài giải quyết mấy đồng bạc xong là tôi ra đón xe về.

-Con nhỏ có biết em với ông thế nào không?

-Tôi biết nhỏ là gì với bà đâu mà nói, còn bà đã bảo với nhỏ thế nào thì tôi không hiểu.

-Em chỉ nói là mẹ cần nói chuyện với chú, nó nghĩ là em sẽ phiền trách chuyện ông quen nó và yêu cầu ông nên xa nó.

-Bà nghĩ có hậu quả gì không?

-Em đã nói là nếu có gì trong lòng nó, nó sẽ buồn, sẽ oán trách em, rồi sẽ hiểu, và quên. Nhưng như vậy tốt hơn. Ông nhận là đã có gì rồi phải không?

-Không.
-Ông đi đi
Nhưng hai tay của bà vẫn chưa rời cánh tay ông.

1988

-Không.
-Ông đi đi
Nhưng hai tay của bà vẫn chưa rời cánh tay ông.

1988

Thế Kỷ Nào

Chiếc xe khách Daklak- Đà Nẵng bắt chợt chết máy trườn vào lề, hơn bốn mươi hành khách uể oải bước xuống ngơ ngác làm quen với cảnh quan chung quanh. Bác tài và phụ xe sau khi xem xét máy móc báo với mọi người, thôi bà con tìm chỗ ngủ nghỉ qua đêm đi, khi nào chạy được thì chúng tôi gọi. Tôi bế con đang ngủ bước sang bên kia đường hỏi một bác gái đang ngồi trước cửa nhà:

-Bác ạ, xe bị hỏng máy, cháu có con nhỏ bác làm ơn cho cháu nghỉ nhờ đêm nay.

Bác đơn đã chào và dẫn tôi vào nhà, chỉ một chiếc giường trống:

-Cô cho cháu nằm tạm đây đi. Người đây bụi thế kia, tắm rửa rồi coi ăn uống chút gì. Xe Ban Mê hờ cô?

Tôi dạ, cảm thấy yên lòng trước sự nhiệt thành này.

Tôi tắm rửa, thay quần áo, bác dọn cơm lên:

-Nhà ăn rồi, còn gì dùng nấy lót dạ, nhà quê khó khăn. Lát nhớ đồ con bé dậy cho nó ăn gì chút rồi ngủ.

-Dạ.

Thế Kỷ Nào

Chiếc xe khách Daklak- Đà Nẵng bắt chợt chết máy trườn vào lề, hơn bốn mươi hành khách uể oải bước xuống ngơ ngác làm quen với cảnh quan chung quanh. Bác tài và phụ xe sau khi xem xét máy móc báo với mọi người, thôi bà con tìm chỗ ngủ nghỉ qua đêm đi, khi nào chạy được thì chúng tôi gọi. Tôi bế con đang ngủ bước sang bên kia đường hỏi một bác gái đang ngồi trước cửa nhà:

-Bác ạ, xe bị hỏng máy, cháu có con nhỏ bác làm ơn cho cháu nghỉ nhờ đêm nay.

Bác đơn đã chào và dẫn tôi vào nhà, chỉ một chiếc giường trống:

-Cô cho cháu nằm tạm đây đi. Người đây bụi thế kia, tắm rửa rồi coi ăn uống chút gì. Xe Ban Mê hờ cô?

Tôi dạ, cảm thấy yên lòng trước sự nhiệt thành này.

Tôi tắm rửa, thay quần áo, bác dọn cơm lên:

-Nhà ăn rồi, còn gì dùng nấy lót dạ, nhà quê khó khăn. Lát nhớ đồ con bé dậy cho nó ăn gì chút rồi ngủ.

-Dạ.

Một người thanh niên, dắt tay một bé gái từ ngoài bước vào, chào tôi, Bác gái giới thiệu tôi với anh ta:

-Xe nằm đường, mấy người khách nghỉ nhờ. Sớm giờ con đi đâu?

Tôi chào anh ta:

-Em là Uyên.

-Tôi là Duy.

Và tỉnh bơ như chủ nhà, tôi mời anh ta ăn cơm. Bác cũng nói thêm với anh “chưa ăn gì thì sẵn ăn luôn đi” và Bác lấy thêm thức ăn. Thấy bé gái tròn mắt nhìn người lạ, anh bảo bé:

-Chào cô đi con.

Con bé bước đến bên tôi vòng tay, bẽn lẽn cúi đầu:

-Cô ạ.

Tôi ôm bé, kéo sát vào người vuốt tóc bé:

-Con tên gì?

-Dạ, cháu tên Duy Thục

-Mấy tuổi?

-Dạ bốn tuổi.

Tôi nhìn anh:

-Cháu cùng tuổi với con gái em. Mẹo anh hả?

Anh ngồi vào bàn ăn. Duy Thục ngồi bên tôi và bắt đầu có vẻ muốn nũng nịu. Chúng tôi vừa ăn vừa nói chuyện, biết cũng là “phe ta” với nhau, anh là sĩ quan mới ra trại được mấy tháng, vợ anh chết bệnh từ ba năm trước để lại cho Bà nội trông hai cháu thơ, anh trai của Duy Thục bảy tuổi đang học nhóm bên nhà bạn. Tôi cũng “thật thà khai báo trích ngang” của mình, gia đình Bắc di cư, mười tám tuổi lấy chồng quan, một đại úy trưởng đồn quân cảnh tư pháp ở Ban Mê Thuật, đang còn nghỉ phép trắng mặt ở phía

Một người thanh niên, dắt tay một bé gái từ ngoài bước vào, chào tôi, Bác gái giới thiệu tôi với anh ta:

-Xe nằm đường, mấy người khách nghỉ nhờ. Sớm giờ con đi đâu?

Tôi chào anh ta:

-Em là Uyên.

-Tôi là Duy.

Và tỉnh bơ như chủ nhà, tôi mời anh ta ăn cơm. Bác cũng nói thêm với anh “chưa ăn gì thì sẵn ăn luôn đi” và Bác lấy thêm thức ăn. Thấy bé gái tròn mắt nhìn người lạ, anh bảo bé:

-Chào cô đi con.

Con bé bước đến bên tôi vòng tay, bẽn lẽn cúi đầu:

-Cô ạ.

Tôi ôm bé, kéo sát vào người vuốt tóc bé:

-Con tên gì?

-Dạ, cháu tên Duy Thục

-Mấy tuổi?

-Dạ bốn tuổi.

Tôi nhìn anh:

-Cháu cùng tuổi với con gái em. Mẹo anh hả?

Anh ngồi vào bàn ăn. Duy Thục ngồi bên tôi và bắt đầu có vẻ muốn nũng nịu. Chúng tôi vừa ăn vừa nói chuyện, biết cũng là “phe ta” với nhau, anh là sĩ quan mới ra trại được mấy tháng, vợ anh chết bệnh từ ba năm trước để lại cho Bà nội trông hai cháu thơ, anh trai của Duy Thục bảy tuổi đang học nhóm bên nhà bạn. Tôi cũng “thật thà khai báo trích ngang” của mình, gia đình Bắc di cư, mười tám tuổi lấy chồng quan, một đại úy trưởng đồn quân cảnh tư pháp ở Ban Mê Thuật, đang còn nghỉ phép trắng mặt ở phía

chồng thì Đà Nẵng di tản, anh ấy bị bắt và chết trong “trại cải tạo” năm 75, trước khi đưa con gái của anh ra đời. Không về lại Ban Mê được, đắp đôi qua ngày với một gánh chè, nuôi con, nuôi Bồ Mẹ chồng già.

-Sao không trở về Ban Mê sống?

-Thứ nhất là gia đình ở Ban Mê đi kinh tế mới, cũng thở chẳng ra hơi. Chỉ có thể thỉnh thoảng về thăm kiếm chút ít ngô đậu trái cây thôi. Thứ hai là lúc đầu lấy hộ khẩu Quảng Nam Đà Nẵng để gần gũi thăm nuôi ông ấy, sau kẹt, họ không cho chuyển khẩu. Thứ ba không đành bỏ ông bà già chồng già yếu.

-Ông Bà không con cái gì sao?

-Dạ có nhưng cũng chỉ đủ lo cho thân họ. Con cái của họ bảy, tám tuổi đã đi moi móc nhôm nhựa kiếm sống rồi. Tất nhiên nếu bắt họ lo thì họ cũng phải lo. Bữa ăn không đủ dài cho những câu chuyện trên trời dưới đất. Bác gái đã đi ngủ sau khi dọn lát nữa cu Tèo anh trai Duy Thục về nói nó lên gác ngủ giường chú, hình như chú nó cũng đang đi chơi đâu đó, và dặn anh trái chiếu ngủ trước cửa phòng, tức là dọn cái bàn ăn này đi. Tôi dọn bàn và rửa bát đĩa xong, tắm Duy Thục rồi đưa cháu vào nằm bên cạnh con gái tôi, nói chuyện con cò con cóc cho cháu ngủ. Đứng ra sau một ngày đường mỗi một tôi phải lăn kèn ra “bất tỉnh như sũ”, nhưng sao tôi lại không thấy buồn ngủ. Chiếc giường lạ, một chút hơi hướm lạ, ánh mắt xa xôi buồn buồn của anh, những ngày tháng bơ vơ lạc lõng của chúng ta. Tôi thấy buồn, chợt thấy căn phòng, chiếc giường và cả với anh, như quýt luyên, thân thuộc tự bao giờ. Ngay giờ phút này tôi thấy như đã có một sợi dây vô hình

chồng thì Đà Nẵng di tản, anh ấy bị bắt và chết trong “trại cải tạo” năm 75, trước khi đưa con gái của anh ra đời. Không về lại Ban Mê được, đắp đôi qua ngày với một gánh chè, nuôi con, nuôi Bồ Mẹ chồng già.

-Sao không trở về Ban Mê sống?

-Thứ nhất là gia đình ở Ban Mê đi kinh tế mới, cũng thở chẳng ra hơi. Chỉ có thể thỉnh thoảng về thăm kiếm chút ít ngô đậu trái cây thôi. Thứ hai là lúc đầu lấy hộ khẩu Quảng Nam Đà Nẵng để gần gũi thăm nuôi ông ấy, sau kẹt, họ không cho chuyển khẩu. Thứ ba không đành bỏ ông bà già chồng già yếu.

-Ông Bà không con cái gì sao?

-Dạ có nhưng cũng chỉ đủ lo cho thân họ. Con cái của họ bảy, tám tuổi đã đi moi móc nhôm nhựa kiếm sống rồi. Tất nhiên nếu bắt họ lo thì họ cũng phải lo. Bữa ăn không đủ dài cho những câu chuyện trên trời dưới đất. Bác gái đã đi ngủ sau khi dọn lát nữa cu Tèo anh trai Duy Thục về nói nó lên gác ngủ giường chú, hình như chú nó cũng đang đi chơi đâu đó, và dặn anh trái chiếu ngủ trước cửa phòng, tức là dọn cái bàn ăn này đi. Tôi dọn bàn và rửa bát đĩa xong, tắm Duy Thục rồi đưa cháu vào nằm bên cạnh con gái tôi, nói chuyện con cò con cóc cho cháu ngủ. Đứng ra sau một ngày đường mỗi một tôi phải lăn kèn ra “bất tỉnh như sũ”, nhưng sao tôi lại không thấy buồn ngủ. Chiếc giường lạ, một chút hơi hướm lạ, ánh mắt xa xôi buồn buồn của anh, những ngày tháng bơ vơ lạc lõng của chúng ta. Tôi thấy buồn, chợt thấy căn phòng, chiếc giường và cả với anh, như quýt luyên, thân thuộc tự bao giờ. Ngay giờ phút này tôi thấy như đã có một sợi dây vô hình

buộc những mảnh vụn đòi lại với nhau. Tôi mở cửa ra ngoài, bên ngọn đèn dầu anh đang nằm đọc sách. Tôi bỗng trở nên dạn dĩ:

-Làm bộ đọc sách hả?

-Sao biết hay vậy?

-Tại em cũng muốn có cuốn sách. Tèo về chưa anh?

Tôi ngồi xuống chiếu và anh cũng trở dậy:

-Về rồi. Ngủ trên gác. Sao không ngủ đi?

-Em sợ anh đọc sách tới sáng. Em dành mắt giường anh, phải không?

-Ngàn năm một thừa mà, dễ gì có cơ hội để nhường.

-Mồm miệng kinh quá. Không ấy anh vào ngủ với con đi, em nằm đây.

-Đọc sách hả? Em còn phải bốn trăm cây số đường nữa đây.

-Thì lên xe ngủ. Ngủ trên xe chóng đến nơi hơn. Anh mới cần ngủ, không lẽ mai nằm trên đám ruộng nước ngủ được. Vào ngủ đi.

-Có thật là em muốn anh vào ngủ?

Tôi lúng túng:

-Ồ, dạ, thì là ...vậy thôi em ngồi đây.

-Nhường tới nhường lui rồi không ai nằm giường hết. Chiếu chiếu này lãnh đủ.

-Sao gọi là lãnh đủ? Nó đau khổ hả? Em tưởng nó vui. Thôi em đi ngủ đây.

Anh lính quýnh:

-Ồ anh nói vui mà, tưởng mình văn vẻ, hoa lá cành một chút hóa ra trật đường rầy rồi. Có cho xin lỗi không?

-Đẹp.

-Cho anh xin địa chỉ viết thư đi.

buộc những mảnh vụn đòi lại với nhau. Tôi mở cửa ra ngoài, bên ngọn đèn dầu anh đang nằm đọc sách. Tôi bỗng trở nên dạn dĩ:

-Làm bộ đọc sách hả?

-Sao biết hay vậy?

-Tại em cũng muốn có cuốn sách. Tèo về chưa anh?

Tôi ngồi xuống chiếu và anh cũng trở dậy:

-Về rồi. Ngủ trên gác. Sao không ngủ đi?

-Em sợ anh đọc sách tới sáng. Em dành mắt giường anh, phải không?

-Ngàn năm một thừa mà, dễ gì có cơ hội để nhường.

-Mồm miệng kinh quá. Không ấy anh vào ngủ với con đi, em nằm đây.

-Đọc sách hả? Em còn phải bốn trăm cây số đường nữa đây.

-Thì lên xe ngủ. Ngủ trên xe chóng đến nơi hơn. Anh mới cần ngủ, không lẽ mai nằm trên đám ruộng nước ngủ được. Vào ngủ đi.

-Có thật là em muốn anh vào ngủ?

Tôi lúng túng:

-Ồ, dạ, thì là ...vậy thôi em ngồi đây.

-Nhường tới nhường lui rồi không ai nằm giường hết. Chiếu chiếu này lãnh đủ.

-Sao gọi là lãnh đủ? Nó đau khổ hả? Em tưởng nó vui. Thôi em đi ngủ đây.

Anh lính quýnh:

-Ồ anh nói vui mà, tưởng mình văn vẻ, hoa lá cành một chút hóa ra trật đường rầy rồi. Có cho xin lỗi không?

-Đẹp.

-Cho anh xin địa chỉ viết thư đi.

-Không được đâu anh, nhà quê nhiều chuyện lắm, và lại có khi thư gia đình viết cho em, chưa đến tay em thì người ta đã mở ra đọc toáng lên cả rồi, em chịu không nổi tiếng đồn tiếng quỵên của mấy tám nhà quê, với những ánh mắt dè bủ, những lời nói châm chọc của mấy cha nội mất nết, đã không tiếc lời trêu ghẹo em bao năm qua, chịu khó đi.

-Nghĩa là sao?

-Nghĩa là khi nào em đi Ban Mê nữa thì em lại ghé giành chiếc giường của anh.

-Anh muốn khác. Nhường nhau thăm quá.

Và anh đùa:

-Nếu không cần phải nhường nhau nữa có tốt hơn không? Ủ, mà cứ ngồi đây lát nữa mấy nhỏ khóc không biết con ai, hai mình ủa vào đụng nhau tùm lum, nguy hiểm.

Mười tám tuổi đã bị làm bà lớn, mười chín tuổi trở thành góa phụ ở một vùng quê mà đa số đàn ông nói năng vừa cộc cằn vừa tục tĩu, phần lớn thời gian chìm nổi trong nỗi chề, đôi vai chai lì như đôi bàn chân bôn ba đầu làng cuối xóm, cái nhẹ nhàng, ân cần ở anh mà tôi chưa từng gặp, cái êm đềm quỵên rũ của bóng đêm, tôi bỗng nhẹ dạ quên mất mình là ai, chỉ nóng bỏng một khao khát vô duyên được sà vào tay anh mà khóc, khóc cho hết những nhục nhằn, những cam chịu, những gồng gánh quá sớm trong cuộc đời. Nhưng không khóc được, nước mắt chỉ chực lưng lửng muốn trào ra, để môi vẫn gượng nhếch lên cười, nói lì:

-Nguy hiểm thì ở đâu không nguy hiểm được.

Anh rón rén cầm lấy bàn tay tôi, như không chờ anh

-Không được đâu anh, nhà quê nhiều chuyện lắm, và lại có khi thư gia đình viết cho em, chưa đến tay em thì người ta đã mở ra đọc toáng lên cả rồi, em chịu không nổi tiếng đồn tiếng quỵên của mấy tám nhà quê, với những ánh mắt dè bủ, những lời nói châm chọc của mấy cha nội mất nết, đã không tiếc lời trêu ghẹo em bao năm qua, chịu khó đi.

-Nghĩa là sao?

-Nghĩa là khi nào em đi Ban Mê nữa thì em lại ghé giành chiếc giường của anh.

-Anh muốn khác. Nhường nhau thăm quá.

Và anh đùa:

-Nếu không cần phải nhường nhau nữa có tốt hơn không? Ủ, mà cứ ngồi đây lát nữa mấy nhỏ khóc không biết con ai, hai mình ủa vào đụng nhau tùm lum, nguy hiểm.

Mười tám tuổi đã bị làm bà lớn, mười chín tuổi trở thành góa phụ ở một vùng quê mà đa số đàn ông nói năng vừa cộc cằn vừa tục tĩu, phần lớn thời gian chìm nổi trong nỗi chề, đôi vai chai lì như đôi bàn chân bôn ba đầu làng cuối xóm, cái nhẹ nhàng, ân cần ở anh mà tôi chưa từng gặp, cái êm đềm quỵên rũ của bóng đêm, tôi bỗng nhẹ dạ quên mất mình là ai, chỉ nóng bỏng một khao khát vô duyên được sà vào tay anh mà khóc, khóc cho hết những nhục nhằn, những cam chịu, những gồng gánh quá sớm trong cuộc đời. Nhưng không khóc được, nước mắt chỉ chực lưng lửng muốn trào ra, để môi vẫn gượng nhếch lên cười, nói lì:

-Nguy hiểm thì ở đâu không nguy hiểm được.

Anh rón rén cầm lấy bàn tay tôi, như không chờ anh

kéo, tôi đã muốn dựa hẳn vào người anh. Tôi muốn nằm xuống. Tôi muốn môi anh gắn lên môi tôi, nuốt cho hết những ngọt mặn mà tôi đã dành giùm, nhưng chỉ là muốn, làm sao anh biết tôi đang nghĩ gì, không biết có phải là cũng may hay không. Có tiếng bác gái từ phòng nhà trên gọi tôi, như gọi tên con gái, có lẽ biết ý anh con trai đã tình, và muốn nhắc nhở Má còn thức đây:

-Uyên sao không ngủ đi con? Thức rồi ngủ quên, xe nó bỏ bây giờ.

Tôi giật mình, “dạ” và riu riu đứng dậy, bàn tay rất ngoan trong bàn tay nóng bỏng của anh chừng như không muốn rời, và anh, cũng chừng như muốn níu cả người tôi ngã xuống.

Khuya, tôi dậy, bế con ra phía sau cho nó đi vệ sinh thì gặp bác gái đang cho bầy lợn ăn, Bác nói con cứ ngủ đi, lát nhà xe có gọi, bác đánh thức cho. Tôi dạ mà biết là tôi sẽ trở vào nằm thôi, không thể ngủ được nữa, mà như xe nó có quên mình thì cũng đã trở thành chuyện nhỏ. Anh đã tắt đèn ngủ say, đến gần sáng tiếng xe nổ máy và tiếng người lao xao gọi nhau bên ngoài, tôi bật dậy bế con chào bác, vờ như gọi anh vào giường ngủ, nói nhỏ:

-Em đi anh nhé, nếu mong thì em sẽ về.

Tôi thấy nghèn nghẹn. Rồi sẽ gặp lại phải không anh? Nụ hôn trông mong vẫn còn lơ lửng trong giọt nước mắt không cần che đậy của tôi đang lăn vội xuống tay anh.

oOo

kéo, tôi đã muốn dựa hẳn vào người anh. Tôi muốn nằm xuống. Tôi muốn môi anh gắn lên môi tôi, nuốt cho hết những ngọt mặn mà tôi đã dành giùm, nhưng chỉ là muốn, làm sao anh biết tôi đang nghĩ gì, không biết có phải là cũng may hay không. Có tiếng bác gái từ phòng nhà trên gọi tôi, như gọi tên con gái, có lẽ biết ý anh con trai đã tình, và muốn nhắc nhở Má còn thức đây:

-Uyên sao không ngủ đi con? Thức rồi ngủ quên, xe nó bỏ bây giờ.

Tôi giật mình, “dạ” và riu riu đứng dậy, bàn tay rất ngoan trong bàn tay nóng bỏng của anh chừng như không muốn rời, và anh, cũng chừng như muốn níu cả người tôi ngã xuống.

Khuya, tôi dậy, bế con ra phía sau cho nó đi vệ sinh thì gặp bác gái đang cho bầy lợn ăn, Bác nói con cứ ngủ đi, lát nhà xe có gọi, bác đánh thức cho. Tôi dạ mà biết là tôi sẽ trở vào nằm thôi, không thể ngủ được nữa, mà như xe nó có quên mình thì cũng đã trở thành chuyện nhỏ. Anh đã tắt đèn ngủ say, đến gần sáng tiếng xe nổ máy và tiếng người lao xao gọi nhau bên ngoài, tôi bật dậy bế con chào bác, vờ như gọi anh vào giường ngủ, nói nhỏ:

-Em đi anh nhé, nếu mong thì em sẽ về.

Tôi thấy nghèn nghẹn. Rồi sẽ gặp lại phải không anh? Nụ hôn trông mong vẫn còn lơ lửng trong giọt nước mắt không cần che đậy của tôi đang lăn vội xuống tay anh.

oOo

Hai năm sau tôi lại về Ban Mê Thuộc, ghé thăm anh. Bé Duy Thục đã đi học, vẫn còn nhớ tôi, hai anh em bé lại sống dưới sự nuôi dưỡng chăm sóc của nội, còn anh thì lại bị “tái tập trung” vì biến động ở biên giới phía Bắc. Bố anh bị “ta diệt”, anh lại là sĩ quan, có ra trại thì cũng chỉ là con cá lờ đờ trong chậu thay vì ngắc ngư trên thớt, có gì thì sẽ là ưu tiên một cho vào bếp. Tôi ở lại nhà anh mấy ngày, muốn đi thăm anh nhưng bác nói giấy phép thăm nuôi xin khó khăn lắm. Mấy đêm tôi nằm nơi chiếc giường của anh, không còn phải nhường nhịn, không còn để cho cuốn sách trở trăn, không còn có gì để lý sự, bóng gió. Em lại tủi thân, em không tin chút hy vọng nhỏ nhoi của em cứ mãi như chiếc giường chờ đợi, cứ mãi tìm một bên gối xa xôi, cứ mãi là những giòng nước mắt lác điếu trong đêm vắng. Duy Thục ngủ say, thỉnh thoảng tôi khẽ hôn bé như muốn tìm một chút anh còn sót lại.

Anh thì không sao biết được ngày về, mà về thì cũng chỉ là thay đổi cái hàng rào kẽm gai của cái trại tập trung bằng “lệnh quản chế” của nhà tù mệnh mông ngoài đời, như sợi thòng lọng tròng vào cổ người. Tôi muốn được nghe anh nói chuyện, muốn nghe anh khen tôi đẹp, nghe một lời anh yêu em, một câu trách yêu đầy lo lắng, em gầy quá, không chịu giữ gìn sức khỏe cho anh... Tôi thì chỉ thấy còn là một người đàn bà trẻ trung, đồng dạng còn là con người với anh, ngoài ra với chung quanh chỉ là một cái xác đón đau, cỗi cằn, nghèo nàn, biết đi đứng. Còn đi đứng để phải gánh cái gánh chè nặng thêm những năm sau, con đi học phải gánh thêm nhiều khoản

Hai năm sau tôi lại về Ban Mê Thuộc, ghé thăm anh. Bé Duy Thục đã đi học, vẫn còn nhớ tôi, hai anh em bé lại sống dưới sự nuôi dưỡng chăm sóc của nội, còn anh thì lại bị “tái tập trung” vì biến động ở biên giới phía Bắc. Bố anh bị “ta diệt”, anh lại là sĩ quan, có ra trại thì cũng chỉ là con cá lờ đờ trong chậu thay vì ngắc ngư trên thớt, có gì thì sẽ là ưu tiên một cho vào bếp. Tôi ở lại nhà anh mấy ngày, muốn đi thăm anh nhưng bác nói giấy phép thăm nuôi xin khó khăn lắm. Mấy đêm tôi nằm nơi chiếc giường của anh, không còn phải nhường nhịn, không còn để cho cuốn sách trở trăn, không còn có gì để lý sự, bóng gió. Em lại tủi thân, em không tin chút hy vọng nhỏ nhoi của em cứ mãi như chiếc giường chờ đợi, cứ mãi tìm một bên gối xa xôi, cứ mãi là những giòng nước mắt lác điếu trong đêm vắng. Duy Thục ngủ say, thỉnh thoảng tôi khẽ hôn bé như muốn tìm một chút anh còn sót lại.

Anh thì không sao biết được ngày về, mà về thì cũng chỉ là thay đổi cái hàng rào kẽm gai của cái trại tập trung bằng “lệnh quản chế” của nhà tù mệnh mông ngoài đời, như sợi thòng lọng tròng vào cổ người. Tôi muốn được nghe anh nói chuyện, muốn nghe anh khen tôi đẹp, nghe một lời anh yêu em, một câu trách yêu đầy lo lắng, em gầy quá, không chịu giữ gìn sức khỏe cho anh... Tôi thì chỉ thấy còn là một người đàn bà trẻ trung, đồng dạng còn là con người với anh, ngoài ra với chung quanh chỉ là một cái xác đón đau, cỗi cằn, nghèo nàn, biết đi đứng. Còn đi đứng để phải gánh cái gánh chè nặng thêm những năm sau, con đi học phải gánh thêm nhiều khoản

ngoài kế hoạch, gánh thêm cái con tai biến mạch máu não của bố chồng đã gần tám mươi tuổi, nằm một chỗ mấy năm trời và mẹ chồng thì bệnh già cứ viếng tới viếng lui. Nhiều người nói ác, nợ nần gì mà phải khổ thế. Cuộc sống mỗi ngày một bó siết tôi với giá cả leo thang, thậm chí tôi không còn được cái cơ hội nào về Ban Mê thăm Bố Mẹ. Tôi có còn cơ hội gặp lại anh không? Chỉ một thoáng ước mơ thôi đã thấy mong manh. Yêu và lấy nhau như một bài toán 1 cộng 1 dễ ợt vậy mà... hạnh phúc không bắt phải mua bằng tiền, cũng phải được đồng tiền cho phép. Còn anh, trong đày đọa nhục nhằn kia, tình yêu nếu có, và nếu anh biết được, cũng chỉ là một thứ xa xỉ phẩm, một giấc mơ tột nguyên tội nghiệp. Chuyến xe nằm đường hôm ấy chỉ là một định mệnh oái oăm. Nếu anh quên em thì cũng không phải là một điều để trách. Nhưng mà, cho em không quên anh. Có thể người khác không tin ở tiếng sét nhưng mà không có một lý giải nào khác hơn cho nỗi khắc khoải của em, họa chăng như con chim sớm ở trong lồng chột được trở lại rừng thấy thiên đường xanh ngát giữa những lá cành héo úa, thấy như mình đã gặp được cái tổ ấm của mình.

[]

Tôi đang sống ở thế kỷ nào đây? Những bước chân xiêu vẹo như những chuyến xe đi hoài không tới bến. Cái thế kỷ nào mà mấy trăm cây số thôi còn khó hơn cả lên mặt trăng, mà một cái thư cũng không dám viết. Hai năm, năm năm, mười mấy năm, mọi

ngoài kế hoạch, gánh thêm cái con tai biến mạch máu não của bố chồng đã gần tám mươi tuổi, nằm một chỗ mấy năm trời và mẹ chồng thì bệnh già cứ viếng tới viếng lui. Nhiều người nói ác, nợ nần gì mà phải khổ thế. Cuộc sống mỗi ngày một bó siết tôi với giá cả leo thang, thậm chí tôi không còn được cái cơ hội nào về Ban Mê thăm Bố Mẹ. Tôi có còn cơ hội gặp lại anh không? Chỉ một thoáng ước mơ thôi đã thấy mong manh. Yêu và lấy nhau như một bài toán 1 cộng 1 dễ ợt vậy mà... hạnh phúc không bắt phải mua bằng tiền, cũng phải được đồng tiền cho phép. Còn anh, trong đày đọa nhục nhằn kia, tình yêu nếu có, và nếu anh biết được, cũng chỉ là một thứ xa xỉ phẩm, một giấc mơ tột nguyên tội nghiệp. Chuyến xe nằm đường hôm ấy chỉ là một định mệnh oái oăm. Nếu anh quên em thì cũng không phải là một điều để trách. Nhưng mà, cho em không quên anh. Có thể người khác không tin ở tiếng sét nhưng mà không có một lý giải nào khác hơn cho nỗi khắc khoải của em, họa chăng như con chim sớm ở trong lồng chột được trở lại rừng thấy thiên đường xanh ngát giữa những lá cành héo úa, thấy như mình đã gặp được cái tổ ấm của mình.

[]

Tôi đang sống ở thế kỷ nào đây? Những bước chân xiêu vẹo như những chuyến xe đi hoài không tới bến. Cái thế kỷ nào mà mấy trăm cây số thôi còn khó hơn cả lên mặt trăng, mà một cái thư cũng không dám viết. Hai năm, năm năm, mười mấy năm, mọi

thứ chung quanh tôi vẫn vậy, vẫn gánh chè kẹo kệt đi về, vẫn đôi chân không dám mỏi, yên phận ngược xuôi.

Khác chút, kẻ có quyền giàu cứ giàu hơn và người nghèo cứ phải nghèo hơn. Khác chút là khi bố mẹ chồng tôi mất, để lại tôi cái tuổi ba mươi đầm thắm, ngọt ngào đầy thắm thía, xót xa trong cái thế giới không anh mà tôi nghĩ lúc nào anh cũng đang đợi tôi đâu đây.

Nhưng mà, một lần ghé thăm anh, trước khi mẹ con tôi chuẩn bị đi Mỹ theo tiêu chuẩn chồng chết trong trại, thì không ai biết gia đình anh ở đâu – dĩ nhiên rồi, ngôi nhà anh lớn thế, đẹp thế, ở cái mặt tiền thuận lợi thế, thì tránh thế nào được chuyện phải xảy ra - hàng xóm nói, gia đình anh kinh tế mới đã lâu lắm rồi. Và giống như là không muốn nhìn lại cái ốc đảo thân yêu giữa mênh mông sa mạc máu lệ hận thù, nên không thấy ai trong gia đình anh quay về thăm chốn cũ. Khổ nỗi anh nào biết em ở đâu, phải không? Và chắc gì anh biết em vẫn nhớ mong anh, vẫn mong ước một ngày...

Anh cũng đã “học” hơn ba năm, anh có được đi không?

1994

thứ chung quanh tôi vẫn vậy, vẫn gánh chè kẹo kệt đi về, vẫn đôi chân không dám mỏi, yên phận ngược xuôi.

Khác chút, kẻ có quyền giàu cứ giàu hơn và người nghèo cứ phải nghèo hơn. Khác chút là khi bố mẹ chồng tôi mất, để lại tôi cái tuổi ba mươi đầm thắm, ngọt ngào đầy thắm thía, xót xa trong cái thế giới không anh mà tôi nghĩ lúc nào anh cũng đang đợi tôi đâu đây.

Nhưng mà, một lần ghé thăm anh, trước khi mẹ con tôi chuẩn bị đi Mỹ theo tiêu chuẩn chồng chết trong trại, thì không ai biết gia đình anh ở đâu – dĩ nhiên rồi, ngôi nhà anh lớn thế, đẹp thế, ở cái mặt tiền thuận lợi thế, thì tránh thế nào được chuyện phải xảy ra - hàng xóm nói, gia đình anh kinh tế mới đã lâu lắm rồi. Và giống như là không muốn nhìn lại cái ốc đảo thân yêu giữa mênh mông sa mạc máu lệ hận thù, nên không thấy ai trong gia đình anh quay về thăm chốn cũ. Khổ nỗi anh nào biết em ở đâu, phải không? Và chắc gì anh biết em vẫn nhớ mong anh, vẫn mong ước một ngày...

Anh cũng đã “học” hơn ba năm, anh có được đi không?

1994

Vỡ Tổ

Bà Kim buông cái điện thoại xuống bàn ăn, thờ thẫn, ông Kim cũng ngừng đĩa hỏi:

-Gì vậy em?

Ngập ngừng một chút, không phải vì muốn dấu chồng, nhưng cơn choáng váng vẫn còn quay bà cơ hồ ngồi còn không muốn vững, bà lắc lắc cái đầu, như là để khai thông cho mấy mạch máu chạy đều lên não, rồi trả lời ông:

-Thằng Ca nó nói thằng Tí đi với nó, đảng nào nếu Hoài dọn về thì Hoài cũng đã có đủ nệm giường cho bố mẹ vợ nó rồi, nên Ca muốn xin bộ nệm trong phòng mình cho Tí nằm. Em hỏi, vậy mai một bố mẹ về lấy gì ngủ.

Hai vợ chồng thờ dài nhìn nhau, giữa cái không khí u uất nặng nề bao quanh bữa ăn. Họ đang đứng trước bờ vực của phá sản, với cái tài sản lớn nhất của họ là sự đùm bọc nhau suốt gần ba mươi năm qua, mà bà đã cố chịu chất từ Việt Nam sang Mỹ, cho bấy chim con vẫn còn được chen chúc nhau trong cùng một cái tổ, mặc dù bà biết, mỗi ngày cái tổ một thêm chật

Vỡ Tổ

Bà Kim buông cái điện thoại xuống bàn ăn, thờ thẫn, ông Kim cũng ngừng đĩa hỏi:

-Gì vậy em?

Ngập ngừng một chút, không phải vì muốn dấu chồng, nhưng cơn choáng váng vẫn còn quay bà cơ hồ ngồi còn không muốn vững, bà lắc lắc cái đầu, như là để khai thông cho mấy mạch máu chạy đều lên não, rồi trả lời ông:

-Thằng Ca nó nói thằng Tí đi với nó, đảng nào nếu Hoài dọn về thì Hoài cũng đã có đủ nệm giường cho bố mẹ vợ nó rồi, nên Ca muốn xin bộ nệm trong phòng mình cho Tí nằm. Em hỏi, vậy mai một bố mẹ về lấy gì ngủ.

Hai vợ chồng thờ dài nhìn nhau, giữa cái không khí u uất nặng nề bao quanh bữa ăn. Họ đang đứng trước bờ vực của phá sản, với cái tài sản lớn nhất của họ là sự đùm bọc nhau suốt gần ba mươi năm qua, mà bà đã cố chịu chất từ Việt Nam sang Mỹ, cho bấy chim con vẫn còn được chen chúc nhau trong cùng một cái tổ, mặc dù bà biết, mỗi ngày cái tổ một thêm chật

hẹp mà lại bót đi ầm ập.

Ca là đứa con trai lớn sau một người chị cả trong số sáu người con của bà, mười bốn năm trước đã cùng bà sang Mỹ theo chương trình HO của của bố dượng, trong đó, chỉ có Út Thục là con chung của ông bà Kim. Vợ chồng Ca cũng đã hơn năm năm co cụm ở một trong bốn phòng nhỏ của căn nhà đó, kể cả sau đó ba đứa con lần lượt ra đời. Vợ Ca là Út cũng xinh xắn của một đại gia ít con cùng quê, bạn thân của ông Kim, mà hôn sự được tác hợp bởi hai anh sui cùng sự háo hức nhau của hai trẻ. Chả là “khi xưa ta bé” ấy, khi còn ở Việt Nam, nàng rất khâm phục một anh Ca tài hoa, học giỏi, hai anh em Ca và Hoài có huy chương quốc gia về bộ môn võ thuật, đứng đầu hàng hoàng, không ăn chơi, không rượu chè, café thuốc lá, là mẫu mực để nhiều phụ huynh nêu ra mà hướng dẫn con mình. Thì cũng là khen, nhưng có người nói nhờ bố khéo dạy, có người lại không thích đề cao ông bố dượng võ sư kia, nói là phúc nhà, gặp con cái nó ngoan. Còn Ca thì từ khi nàng mới lúp búp hơn mười tuổi, đã nhìn nàng như một thiên thần mà Ca nghĩ chung quanh nàng có một lớp hào quang sang cả, ngăn từ bước chân đến ánh mắt trần tục của chàng. Mà thật, dù là hai ông bố có thân nhau đấy nhưng cái khoảng cách giàu nghèo vẫn là một bức tường cao đến nỗi chàng có phi thân giỏi như Thần Điêu Đại Hiệp thì cũng chỉ phi đến chân tường là hết trớn. Và nếu gia đình chàng không đi Mỹ, thì e bức tường kia cũng không có lý do gì phải thấp xuống cho cái cơ hội gõ cửa của chàng.

Lúc chưa về nhà này, ông bà Kim và năm đứa con

hẹp mà lại bót đi ầm ập.

Ca là đứa con trai lớn sau một người chị cả trong số sáu người con của bà, mười bốn năm trước đã cùng bà sang Mỹ theo chương trình HO của của bố dượng, trong đó, chỉ có Út Thục là con chung của ông bà Kim. Vợ chồng Ca cũng đã hơn năm năm co cụm ở một trong bốn phòng nhỏ của căn nhà đó, kể cả sau đó ba đứa con lần lượt ra đời. Vợ Ca là Út cũng xinh xắn của một đại gia ít con cùng quê, bạn thân của ông Kim, mà hôn sự được tác hợp bởi hai anh sui cùng sự háo hức nhau của hai trẻ. Chả là “khi xưa ta bé” ấy, khi còn ở Việt Nam, nàng rất khâm phục một anh Ca tài hoa, học giỏi, hai anh em Ca và Hoài có huy chương quốc gia về bộ môn võ thuật, đứng đầu hàng hoàng, không ăn chơi, không rượu chè, café thuốc lá, là mẫu mực để nhiều phụ huynh nêu ra mà hướng dẫn con mình. Thì cũng là khen, nhưng có người nói nhờ bố khéo dạy, có người lại không thích đề cao ông bố dượng võ sư kia, nói là phúc nhà, gặp con cái nó ngoan. Còn Ca thì từ khi nàng mới lúp búp hơn mười tuổi, đã nhìn nàng như một thiên thần mà Ca nghĩ chung quanh nàng có một lớp hào quang sang cả, ngăn từ bước chân đến ánh mắt trần tục của chàng. Mà thật, dù là hai ông bố có thân nhau đấy nhưng cái khoảng cách giàu nghèo vẫn là một bức tường cao đến nỗi chàng có phi thân giỏi như Thần Điêu Đại Hiệp thì cũng chỉ phi đến chân tường là hết trớn. Và nếu gia đình chàng không đi Mỹ, thì e bức tường kia cũng không có lý do gì phải thấp xuống cho cái cơ hội gõ cửa của chàng.

Lúc chưa về nhà này, ông bà Kim và năm đứa con

sống ở một căn chung cư thuê hai phòng, ba đứa con trai Ca 23 tuổi, Hoài 21 tuổi và Phương anh 16 tuổi ở chung một phòng và vợ chồng ông bà với hai gái út, Phương em 15 tuổi và Út Thực 7 tuổi ở một phòng. Họ nếm nhau mà sống suốt năm năm trời. Năm năm, cũng không ít những lúc đồng tiền đã làm chén bát trong sóng phải khua, nhất là ông thấy mình là người thiệt thòi nhất, mà đáng ra mọi người phải thấy “cái công” dưỡng dục, cưu mang của ông phải xứng đáng hơn, phải được bù đắp nhiều hơn cho những nhu cầu của thân nhân, bạn bè quê nhà. Ông không hề biết gì đến tiền bạc, lương nhiều ít gì ông đưa hết cho bà và không để ý gì đến chuyện thiếu đủ, miễn là khi cần bà và mấy đứa con phải có, nhưng mà ông muốn họ phải có bằng tấm lòng, bằng sự quan tâm hỏi han, tự nguyện lo hộ ông những chuyện ơn nghĩa chứ không phải đợi ông hỏi tới. Mà ông càng không hỏi thì càng nghi kỵ tiền bạc đi đâu, tại sao ông đưa mọi người qua đây để rồi ai cũng có những nhu cầu riêng tư mà không lý gì tới ông, ông đâm ra lòng bùng, lúng búng, gắt gỏng mà không thốt nên lời, và bấy con riêng của vợ như mỗi lúc một giãn dần cái gắn bó tình thân vừa cha con vừa thầy trò, vừa sùng kính vừa thương yêu như ngày nào. Chúng trở nên Mỹ hơn, ông muốn há miệng nói điều gì, chúng quay phắt vào phòng dập cửa lại là xong. Có lần ông lén vợ ghi mấy câu nơi học bàn chỗ làm chung của ông bà “đánh sầm cửa lại là xong, là hai thế giới một trong một ngoài”. Dù vậy, ngoài mặt mọi người vẫn thấy ông bà vui vẻ như không hề có gì. Tình trạng bằng mặt không bằng

sống ở một căn chung cư thuê hai phòng, ba đứa con trai Ca 23 tuổi, Hoài 21 tuổi và Phương anh 16 tuổi ở chung một phòng và vợ chồng ông bà với hai gái út, Phương em 15 tuổi và Út Thực 7 tuổi ở một phòng. Họ nếm nhau mà sống suốt năm năm trời. Năm năm, cũng không ít những lúc đồng tiền đã làm chén bát trong sóng phải khua, nhất là ông thấy mình là người thiệt thòi nhất, mà đáng ra mọi người phải thấy “cái công” dưỡng dục, cưu mang của ông phải xứng đáng hơn, phải được bù đắp nhiều hơn cho những nhu cầu của thân nhân, bạn bè quê nhà. Ông không hề biết gì đến tiền bạc, lương nhiều ít gì ông đưa hết cho bà và không để ý gì đến chuyện thiếu đủ, miễn là khi cần bà và mấy đứa con phải có, nhưng mà ông muốn họ phải có bằng tấm lòng, bằng sự quan tâm hỏi han, tự nguyện lo hộ ông những chuyện ơn nghĩa chứ không phải đợi ông hỏi tới. Mà ông càng không hỏi thì càng nghi kỵ tiền bạc đi đâu, tại sao ông đưa mọi người qua đây để rồi ai cũng có những nhu cầu riêng tư mà không lý gì tới ông, ông đâm ra lòng bùng, lúng búng, gắt gỏng mà không thốt nên lời, và bấy con riêng của vợ như mỗi lúc một giãn dần cái gắn bó tình thân vừa cha con vừa thầy trò, vừa sùng kính vừa thương yêu như ngày nào. Chúng trở nên Mỹ hơn, ông muốn há miệng nói điều gì, chúng quay phắt vào phòng dập cửa lại là xong. Có lần ông lén vợ ghi mấy câu nơi học bàn chỗ làm chung của ông bà “đánh sầm cửa lại là xong, là hai thế giới một trong một ngoài”. Dù vậy, ngoài mặt mọi người vẫn thấy ông bà vui vẻ như không hề có gì. Tình trạng bằng mặt không bằng

lòng ấy dịu đi khi mọi ơn nghĩa ở quê nhà có phần lắng xuống, Ca và Hoài lấy vợ, và họ quyết định thắt lưng buộc bụng hùn nhau mua trả góp một căn nhà bốn phòng, sau sửa thêm cái garage làm phòng ở nữa là năm.

Năm 2000 giá nhà đã khá cao, nên tiền trả hàng tháng gấp ba lần tiền thuê chung cư, là một con số quá nặng so với đồng lương công nhân thối thòm của họ. Lúc đó, thay vì nghỉ làm để đi học, Ca phải bớt giờ học, khuya khuya dậy đi bỏ báo cùng với hai đứa em để phụ tiền nhà. Ca cũng đã từng vụng vụng tìm một con đường ngắn, đã bỏ nhà theo bạn bè đi Missouri làm ở một hãng thịt, hy vọng đồng lương cao hơn giúp nó yên tâm học hành hơn, nhưng kết quả không như ý lại quay về Cali, nên việc đi bỏ báo đã làm Ca bức bối không ít, “Mẹ làm con vỡ kế hoạch” dù là thực tế, việc kiếm tiền của Ca không hoàn toàn đóng góp đầy đủ, mà Hoài, em kế Ca đã rất nhiều tháng phải trả thay. Nhưng cái vẻ mặt đại ca khó chịu của ông anh, và sự cam chịu cố hữu của Hoài rồi mọi việc cũng qua đi, Hoài không thắc mắc và mọi người cũng không dám ý kiến. Rồi thì Ca cũng lấy được tấm bằng kỹ sư điện, bảo lãnh vợ qua, có thêm con cái, có việc làm ổn định, lương hơn 80 ngàn một năm và hình như cái khoảng cách tình cảm với gia đình bắt đầu nói rộng ra, Ca có vẻ kiêu kỳ, tự đắc, nhiều lúc ông bố dượng nhắc khéo “may mà nhà mình đi Mỹ con cái mới có cơ hội phát triển...”, Ca cao giọng, mà ông có cảm giác nó trách ông tại sao đem nó qua Mỹ “cậu nói vậy chứ bạn bè con ở Việt Nam toàn tỷ phú, có đứa tháng kiếm hơn ba

lòng ấy dịu đi khi mọi ơn nghĩa ở quê nhà có phần lắng xuống, Ca và Hoài lấy vợ, và họ quyết định thắt lưng buộc bụng hùn nhau mua trả góp một căn nhà bốn phòng, sau sửa thêm cái garage làm phòng ở nữa là năm.

Năm 2000 giá nhà đã khá cao, nên tiền trả hàng tháng gấp ba lần tiền thuê chung cư, là một con số quá nặng so với đồng lương công nhân thối thòm của họ. Lúc đó, thay vì nghỉ làm để đi học, Ca phải bớt giờ học, khuya khuya dậy đi bỏ báo cùng với hai đứa em để phụ tiền nhà. Ca cũng đã từng vụng vụng tìm một con đường ngắn, đã bỏ nhà theo bạn bè đi Missouri làm ở một hãng thịt, hy vọng đồng lương cao hơn giúp nó yên tâm học hành hơn, nhưng kết quả không như ý lại quay về Cali, nên việc đi bỏ báo đã làm Ca bức bối không ít, “Mẹ làm con vỡ kế hoạch” dù là thực tế, việc kiếm tiền của Ca không hoàn toàn đóng góp đầy đủ, mà Hoài, em kế Ca đã rất nhiều tháng phải trả thay. Nhưng cái vẻ mặt đại ca khó chịu của ông anh, và sự cam chịu cố hữu của Hoài rồi mọi việc cũng qua đi, Hoài không thắc mắc và mọi người cũng không dám ý kiến. Rồi thì Ca cũng lấy được tấm bằng kỹ sư điện, bảo lãnh vợ qua, có thêm con cái, có việc làm ổn định, lương hơn 80 ngàn một năm và hình như cái khoảng cách tình cảm với gia đình bắt đầu nói rộng ra, Ca có vẻ kiêu kỳ, tự đắc, nhiều lúc ông bố dượng nhắc khéo “may mà nhà mình đi Mỹ con cái mới có cơ hội phát triển...”, Ca cao giọng, mà ông có cảm giác nó trách ông tại sao đem nó qua Mỹ “cậu nói vậy chứ bạn bè con ở Việt Nam toàn tỷ phú, có đứa tháng kiếm hơn ba

ngàn đô”. Ông ngán ngẩm nghĩ thầm, mấy đứa đó là ai và có bao nhiêu đứa được như vậy? Có phải nó tỷ phú thì con cũng tỷ phú không? Có biết bao nhiêu bác sĩ, kỹ sư đã có cơ sở vững vàng ở Việt Nam vẫn bỏ hết để qua Mỹ, có biết bao nhiêu du sinh tốt nghiệp rồi, vẫn đã chấp nhận chịu mất tiền thế chân, chịu cho chính quyền phạt gia đình họ, tìm mọi cách ở lại, chúng nó còn nói, nếu phải mất tiền tỷ để ở lại chúng cũng chịu.

Được cái là vợ Ca, lúc đầu bà Kim ái ngại sẽ mang thói tiêu thụ nhà giàu đồng đánh, lại rất ngoan hiền, đảm đương quán xuyến nhà cửa cơm nước cả gia đình. Ông Kim gọi phone cho anh sui “cám ơn mày đã cho tao một cô con dâu tuyệt vời, dọn dẹp, cơm nước gì cũng giỏi hết”, anh bạn cười hề hề, “phước nhà mày thôi, cam trồng ở Việt Nam chua, đem hạt qua Mỹ trồng lại cho quả ngọt, thủy thổ đó mà”. Ngược lại thì vợ Hoài, từ một quen biết đơn sơ, lỏng lẻo, thì lại không ngoan như con của những gia đình nhà nghèo khác. Được làm vợ Hoài, qua Mỹ chỉ vì cái lý do duy nhất: nghèo. Ông bà Kim đã từng nghèo mạt rệp nên gặp lúc con nó muốn lấy vợ gấp - để trốn chạy một nỗi tủi buồn - nghĩ ra được một quen biết, thì ông bà khuyến khích ngay, coi như làm một việc thiện, giúp đỡ được, cho không phải là một người mà là, một gia đình, nhưng cô dâu này thì lại chẳng tội tình gì phải lo cho ai, tất cả chỉ tìm cách xỏ mũi thẳng chồng hiền lành, phải nhất nhin, tom góp gánh thêm một cái gánh nâng cấp một gia đình đông con khốn khó bên nhà thành một gia đình Việt kiều. Em trong nhà, nhất là mấy mụ o nhon mồm bắt

ngàn đô”. Ông ngán ngẩm nghĩ thầm, mấy đứa đó là ai và có bao nhiêu đứa được như vậy? Có phải nó tỷ phú thì con cũng tỷ phú không? Có biết bao nhiêu bác sĩ, kỹ sư đã có cơ sở vững vàng ở Việt Nam vẫn bỏ hết để qua Mỹ, có biết bao nhiêu du sinh tốt nghiệp rồi, vẫn đã chấp nhận chịu mất tiền thế chân, chịu cho chính quyền phạt gia đình họ, tìm mọi cách ở lại, chúng nó còn nói, nếu phải mất tiền tỷ để ở lại chúng cũng chịu.

Được cái là vợ Ca, lúc đầu bà Kim ái ngại sẽ mang thói tiêu thụ nhà giàu đồng đánh, lại rất ngoan hiền, đảm đương quán xuyến nhà cửa cơm nước cả gia đình. Ông Kim gọi phone cho anh sui “cám ơn mày đã cho tao một cô con dâu tuyệt vời, dọn dẹp, cơm nước gì cũng giỏi hết”, anh bạn cười hề hề, “phước nhà mày thôi, cam trồng ở Việt Nam chua, đem hạt qua Mỹ trồng lại cho quả ngọt, thủy thổ đó mà”. Ngược lại thì vợ Hoài, từ một quen biết đơn sơ, lỏng lẻo, thì lại không ngoan như con của những gia đình nhà nghèo khác. Được làm vợ Hoài, qua Mỹ chỉ vì cái lý do duy nhất: nghèo. Ông bà Kim đã từng nghèo mạt rệp nên gặp lúc con nó muốn lấy vợ gấp - để trốn chạy một nỗi tủi buồn - nghĩ ra được một quen biết, thì ông bà khuyến khích ngay, coi như làm một việc thiện, giúp đỡ được, cho không phải là một người mà là, một gia đình, nhưng cô dâu này thì lại chẳng tội tình gì phải lo cho ai, tất cả chỉ tìm cách xỏ mũi thẳng chồng hiền lành, phải nhất nhin, tom góp gánh thêm một cái gánh nâng cấp một gia đình đông con khốn khó bên nhà thành một gia đình Việt kiều. Em trong nhà, nhất là mấy mụ o nhon mồm bắt

mãn bà chị dâu nhưng bà Kim thông cảm, ít ra nó cũng là đứa con có hiếu. Có lúc bà thể hiện tình cảm của bà “Mẹ thương con lắm, Bố Mẹ cũng đã từng nghèo nên Mẹ rất hiếu. Nếu Mẹ có ít thương chị Ba hơn con thì cũng không phải là thiếu công bằng, vì nhà chỉ giàu, chỉ được nuông chiều, muốn gì có nấy, không phải lớn lên trong sự thiếu thốn, thèm khát...” Đó là cái lòng thật của bà, nhưng đã bị hiểu là bà khinh gia đình cô nghèo. Rồi thì cô gọi về quê, gọi về gia đình khóc lóc, nói hành nói tỏi gia đình chồng đến nỗi ở quê, một phần ganh tỵ cái vé số ăn theo đi Mỹ của mẹ con bà, một phần cũng thích thấy gia đình người khác, nhất là những gia đình mà họ nghĩ khá hơn họ, phải sụp đổ, đã một đồn mười, mười đồn trăm, người nói bà đã bỏ ông theo Mỹ đen, người thì chê bai xem ông bà là mất gốc, tiểu nhân đặc chí, mới nghèo đó bây giờ có vài đồng đô la sinh trời đất, là một bà mẹ chồng độc ác, khinh người. Ông nói với bà “em lộn rồi, nhà đông con có lẽ dạy dỗ không chu đáo, với lại nó đâu được học hành gì đâu mà nó hiếu em nói gì, cho ăn gì cũng bắt tri kỷ vị thôi”.

Kinh tế khủng hoảng, hăng không đủ hàng làm nên chỉ còn duy trì cho công nhân ngồi ngày tám tiếng, lương hai vợ chồng trừ đi tiền bảo hiểm y tế, tiền để dành 401k, tháng lãnh ra còn không tới hai ngàn, hai ngàn cho đủ thứ trên đời, tiền nhà, tiền xe, xăng nhớt, bảo hiểm xe, bảo hiểm nhân thọ, ăn mặc và đôi khi còn nhân nghĩa, quán xá nữa. Thâm thùng, mỗi ngày một thêm nặng nề, mỗi ngày một thêm cạn kiệt. Như ngồi trên đồng lửa đã cháy sém đến đít, bà

mãn bà chị dâu nhưng bà Kim thông cảm, ít ra nó cũng là đứa con có hiếu. Có lúc bà thể hiện tình cảm của bà “Mẹ thương con lắm, Bố Mẹ cũng đã từng nghèo nên Mẹ rất hiếu. Nếu Mẹ có ít thương chị Ba hơn con thì cũng không phải là thiếu công bằng, vì nhà chỉ giàu, chỉ được nuông chiều, muốn gì có nấy, không phải lớn lên trong sự thiếu thốn, thèm khát...” Đó là cái lòng thật của bà, nhưng đã bị hiểu là bà khinh gia đình cô nghèo. Rồi thì cô gọi về quê, gọi về gia đình khóc lóc, nói hành nói tỏi gia đình chồng đến nỗi ở quê, một phần ganh tỵ cái vé số ăn theo đi Mỹ của mẹ con bà, một phần cũng thích thấy gia đình người khác, nhất là những gia đình mà họ nghĩ khá hơn họ, phải sụp đổ, đã một đồn mười, mười đồn trăm, người nói bà đã bỏ ông theo Mỹ đen, người thì chê bai xem ông bà là mất gốc, tiểu nhân đặc chí, mới nghèo đó bây giờ có vài đồng đô la sinh trời đất, là một bà mẹ chồng độc ác, khinh người. Ông nói với bà “em lộn rồi, nhà đông con có lẽ dạy dỗ không chu đáo, với lại nó đâu được học hành gì đâu mà nó hiếu em nói gì, cho ăn gì cũng bắt tri kỷ vị thôi”.

Kinh tế khủng hoảng, hăng không đủ hàng làm nên chỉ còn duy trì cho công nhân ngồi ngày tám tiếng, lương hai vợ chồng trừ đi tiền bảo hiểm y tế, tiền để dành 401k, tháng lãnh ra còn không tới hai ngàn, hai ngàn cho đủ thứ trên đời, tiền nhà, tiền xe, xăng nhớt, bảo hiểm xe, bảo hiểm nhân thọ, ăn mặc và đôi khi còn nhân nghĩa, quán xá nữa. Thâm thùng, mỗi ngày một thêm nặng nề, mỗi ngày một thêm cạn kiệt. Như ngồi trên đồng lửa đã cháy sém đến đít, bà

gọi hỏi thăm Thanh, chị cả của Ca và Hoài mới được bà bảo lãnh qua gần một năm, đang đi làm nails cho tiệm của một chú em họ gần của ông ở Florida, rồi quyết định bỏ việc, và lần đầu tiên trong hơn hai mươi năm, xa chồng, theo con đi làm nails, một công việc mà bà hoàn toàn không thích, dù là bà đã có bằng hành nghề từ lâu. Buổi tối trước ngày chia tay, vợ chồng nằm ôm nhau khóc, biết là ông không hề để ý gì đến tiền bạc thiếu đủ, bà tính cho ông thấy cái khoảng cách chênh lệch của hai khoản thu chi, ông nhận ra, đó là một quyết định chẳng đáng dừng. Thế là bà lên đường, bỏ lại hắt hiu ngày ngày đi về phòng không chiếc bóng cho tới mấy tháng sau, nhận thấy khoản thu nhập của bà không tẻ, có thể đến hơn tiền lương làm hăng của cả hai vợ chồng, bà muốn ông sang ở với bà cho đỡ buồn nhớ và đỡ vất vả, và ông lại bỏ việc đi Florida theo vợ. Thằng Tý con Thanh tiếp quản căn phòng ông bà ngoại thay vì ở phòng khách như lâu nay. Mấy anh em trong nhà phải gánh thêm khoản tiền nhà mà ông bà cùng góp trả hằng tháng. Ngỡ tốt hơn, hóa ra thấy vậy mà không phải vậy, bớt đi ông bà trong nhà nghĩa là chất lên vai con cái thêm một trọng lượng không nhỏ cái gánh chi phí vốn đã quá sức, chuyển cái phần đóng góp chi phí sang chi trả cho các sinh hoạt ở Florida, trong khi ông thì không thể có việc làm mới cũng như cả ông bà mất hẳn bảo hiểm y tế.

Cái garage sửa làm phòng ngủ của Hoài kia đã trở thành cái lô cốt kiên cố của cô vợ. Đi làm, đi đâu thì thôi, còn về thì chỉ ra ngoài lúc tắm rửa, vệ sinh. Đứa con gái ba tuổi của cô cũng bị nhốt cứng trong

gọi hỏi thăm Thanh, chị cả của Ca và Hoài mới được bà bảo lãnh qua gần một năm, đang đi làm nails cho tiệm của một chú em họ gần của ông ở Florida, rồi quyết định bỏ việc, và lần đầu tiên trong hơn hai mươi năm, xa chồng, theo con đi làm nails, một công việc mà bà hoàn toàn không thích, dù là bà đã có bằng hành nghề từ lâu. Buổi tối trước ngày chia tay, vợ chồng nằm ôm nhau khóc, biết là ông không hề để ý gì đến tiền bạc thiếu đủ, bà tính cho ông thấy cái khoảng cách chênh lệch của hai khoản thu chi, ông nhận ra, đó là một quyết định chẳng đáng dừng. Thế là bà lên đường, bỏ lại hắt hiu ngày ngày đi về phòng không chiếc bóng cho tới mấy tháng sau, nhận thấy khoản thu nhập của bà không tẻ, có thể đến hơn tiền lương làm hăng của cả hai vợ chồng, bà muốn ông sang ở với bà cho đỡ buồn nhớ và đỡ vất vả, và ông lại bỏ việc đi Florida theo vợ. Thằng Tý con Thanh tiếp quản căn phòng ông bà ngoại thay vì ở phòng khách như lâu nay. Mấy anh em trong nhà phải gánh thêm khoản tiền nhà mà ông bà cùng góp trả hằng tháng. Ngỡ tốt hơn, hóa ra thấy vậy mà không phải vậy, bớt đi ông bà trong nhà nghĩa là chất lên vai con cái thêm một trọng lượng không nhỏ cái gánh chi phí vốn đã quá sức, chuyển cái phần đóng góp chi phí sang chi trả cho các sinh hoạt ở Florida, trong khi ông thì không thể có việc làm mới cũng như cả ông bà mất hẳn bảo hiểm y tế.

Cái garage sửa làm phòng ngủ của Hoài kia đã trở thành cái lô cốt kiên cố của cô vợ. Đi làm, đi đâu thì thôi, còn về thì chỉ ra ngoài lúc tắm rửa, vệ sinh. Đứa con gái ba tuổi của cô cũng bị nhốt cứng trong

phòng đến nỗi mỗi lần mở cửa là bé tông ra ngoài gào khóc, nhưng chỉ để lãnh một trận đòn kiêu Việt Nam. Có đau, có khóc thì cứ trong phòng mà khóc.

Rồi vợ Hoài cũng đậu được vào quốc tịch Mỹ, đã bảo lãnh được cha mẹ cô qua, và trước hơn ai hết, Hoài cùng vợ dọn ra khỏi cái garage, thuê một căn chung cư hai phòng ở chung với cha mẹ vợ, bỏ lại một khoản không nhỏ phần tiền tháng của ngôi nhà.

Phuong em lâu nay thuê phòng ở ngoài với bạn nay dọn về garage, cùng với cô em Út, gánh thay phần tiền nhà của Hoài, nhưng đó là con số quá sức đối với hai đứa con gái út chỉ đi làm bán thời gian và vẫn còn đi học. Ca đã nhiều lần ta thán với Mẹ, nhà chật chội con cái không có chỗ chơi, lại phải trả tiền cao, ý Ca là đã muốn dọn đi từ lâu.

Giá nhà năm 2000 mua gần bốn trăm rưỡi ngàn, trả góp ba mươi năm, cả tiền lời là phải trả hơn một triệu, năm 2004, 2005 nhà lên khoảng hơn sáu trăm ngàn, đến 2008 chỉ còn trên dưới ba trăm ngàn, Ca cho rằng nhiều người nói giá trị căn nhà không đáng để mỗi tháng phải trả hai ngàn rưỡi đô trong hai mươi hai năm nữa, nghĩa là Ca muốn đề nghị mẹ bỏ nhà cho ngân hàng nó làm gì làm. Nhưng mẹ Ca nghĩ tới mấy đứa em Ca tan đàn xẻ nghé, vợ chồng có về Cali lại không biết ở đâu, nên năn nỉ con cố gắng bịn tới đâu hay tới đó, để phải không ít lần khổ tâm nghe Ca căn nhắc tới căn nhắc lui, tại sao con phải trả tiền nhiều, mà lại chen chúc trong một không gian chật hẹp, con cái không có chỗ chơi...

Rồi chuyện phải đến đã đến, vợ Ca bảo lãnh được

phòng đến nỗi mỗi lần mở cửa là bé tông ra ngoài gào khóc, nhưng chỉ để lãnh một trận đòn kiêu Việt Nam. Có đau, có khóc thì cứ trong phòng mà khóc.

Rồi vợ Hoài cũng đậu được vào quốc tịch Mỹ, đã bảo lãnh được cha mẹ cô qua, và trước hơn ai hết, Hoài cùng vợ dọn ra khỏi cái garage, thuê một căn chung cư hai phòng ở chung với cha mẹ vợ, bỏ lại một khoản không nhỏ phần tiền tháng của ngôi nhà.

Phuong em lâu nay thuê phòng ở ngoài với bạn nay dọn về garage, cùng với cô em Út, gánh thay phần tiền nhà của Hoài, nhưng đó là con số quá sức đối với hai đứa con gái út chỉ đi làm bán thời gian và vẫn còn đi học. Ca đã nhiều lần ta thán với Mẹ, nhà chật chội con cái không có chỗ chơi, lại phải trả tiền cao, ý Ca là đã muốn dọn đi từ lâu.

Giá nhà năm 2000 mua gần bốn trăm rưỡi ngàn, trả góp ba mươi năm, cả tiền lời là phải trả hơn một triệu, năm 2004, 2005 nhà lên khoảng hơn sáu trăm ngàn, đến 2008 chỉ còn trên dưới ba trăm ngàn, Ca cho rằng nhiều người nói giá trị căn nhà không đáng để mỗi tháng phải trả hai ngàn rưỡi đô trong hai mươi hai năm nữa, nghĩa là Ca muốn đề nghị mẹ bỏ nhà cho ngân hàng nó làm gì làm. Nhưng mẹ Ca nghĩ tới mấy đứa em Ca tan đàn xẻ nghé, vợ chồng có về Cali lại không biết ở đâu, nên năn nỉ con cố gắng bịn tới đâu hay tới đó, để phải không ít lần khổ tâm nghe Ca căn nhắc tới căn nhắc lui, tại sao con phải trả tiền nhiều, mà lại chen chúc trong một không gian chật hẹp, con cái không có chỗ chơi...

Rồi chuyện phải đến đã đến, vợ Ca bảo lãnh được

cha mẹ và sắp qua, Ca đã kiếm thuê được chỗ mới và đang dọn đi, Ca muốn đem theo Tý để định nhờ chị Thanh nó phụ cho nó tiền nhà mỗi tháng.

Hai ông bà ngồi thừ ra, bao nhiêu điều lo lắng ập tới cùng lúc, giấy tờ, đồ đạc nặng nề trong nhà ra sao, đứa nào lo nếu mỗi đứa đều sẽ kiếm thuê riêng một căn phòng nào đó, nhất là mấy cái bàn, ghế, tủ, áo quần, sách báo giá trị và rất nặng nề, không tính là cả ngàn cây kiểng, bonsai bị quên nước chết đã hơn một nửa.

Cái nguy cơ bỏ nhà mà bà Kim và Hoài đứng tên, cho nhà bank kéo đã mấp mé bên bờ vực thẳm, khó tránh một cơn gió bất chợt nào đó sẽ xô tới, hoặc tự nó sẽ buông tay thả mình rơi xuống khi mà sự chịu đựng đã quá mỗi mê, rồi ròi.

-Chắc anh phải về để gom góp giấy tờ và sắp xếp gửi mấy cái đồ đạc.

-Đề tự mấy nó lo đi. Gì cũng mất còn sá gì mấy cái lẻ tẻ đó. Em định nói con gọi cho Hoài xem nó tính sao, liệu nó có đem gia đình nó về ở được không, phòng Ca và phòng mình là hai phòng cũng như chỗ nó thuê.

-Có điều vợ nó ra khỏi nhà thì đã như chim sổ lồng, phải quay lại để tiếp tục đóng phim ở tù thì khó quá. Lại còn thêm cha mẹ nó nữa, đâu ai muốn va chạm, chung đụng với người lạ. Độc lập tự do hạnh phúc mà.

-Nhưng độc lập thì nó cũng phải có cái giá của độc lập, có rẻ đâu.

-Mắc rẻ gì thì cũng đã có thằng chồng nó lo. Miễn sao nó thoải mái mỗi ngày theo chồng vào hăng

cha mẹ và sắp qua, Ca đã kiếm thuê được chỗ mới và đang dọn đi, Ca muốn đem theo Tý để định nhờ chị Thanh nó phụ cho nó tiền nhà mỗi tháng.

Hai ông bà ngồi thừ ra, bao nhiêu điều lo lắng ập tới cùng lúc, giấy tờ, đồ đạc nặng nề trong nhà ra sao, đứa nào lo nếu mỗi đứa đều sẽ kiếm thuê riêng một căn phòng nào đó, nhất là mấy cái bàn, ghế, tủ, áo quần, sách báo giá trị và rất nặng nề, không tính là cả ngàn cây kiểng, bonsai bị quên nước chết đã hơn một nửa.

Cái nguy cơ bỏ nhà mà bà Kim và Hoài đứng tên, cho nhà bank kéo đã mấp mé bên bờ vực thẳm, khó tránh một cơn gió bất chợt nào đó sẽ xô tới, hoặc tự nó sẽ buông tay thả mình rơi xuống khi mà sự chịu đựng đã quá mỗi mê, rồi ròi.

-Chắc anh phải về để gom góp giấy tờ và sắp xếp gửi mấy cái đồ đạc.

-Đề tự mấy nó lo đi. Gì cũng mất còn sá gì mấy cái lẻ tẻ đó. Em định nói con gọi cho Hoài xem nó tính sao, liệu nó có đem gia đình nó về ở được không, phòng Ca và phòng mình là hai phòng cũng như chỗ nó thuê.

-Có điều vợ nó ra khỏi nhà thì đã như chim sổ lồng, phải quay lại để tiếp tục đóng phim ở tù thì khó quá. Lại còn thêm cha mẹ nó nữa, đâu ai muốn va chạm, chung đụng với người lạ. Độc lập tự do hạnh phúc mà.

-Nhưng độc lập thì nó cũng phải có cái giá của độc lập, có rẻ đâu.

-Mắc rẻ gì thì cũng đã có thằng chồng nó lo. Miễn sao nó thoải mái mỗi ngày theo chồng vào hăng

kiếm đủ tiền cho cha mẹ nó, gọi là trả tiền giữ trẻ, thế thôi, tất nhiên nó cũng không muốn chồng nó nhớ tới việc cha mẹ nó phải trả tiền nhà.

-Thế Ca nói với em sao.

-Nó là anh lớn, mà nói một cách vô trách nhiệm, “bảo thằng Hoài về trả thuế má đi, nó đứng tên thì nó lo. Con chỉ biết dọn ra còn ai làm gì thì làm”.

-Sao nó không nói mẹ đứng tên thì mẹ về mẹ lo đi.

-Chắc ý nó cũng muốn nói vậy, đứa nào bây giờ cũng chỉ còn lo cho vợ và nhà vợ thôi. Em nói, vậy mai mốt bố mẹ về ở đâu, có về nó cũng không cần biết .

Chạm phải chỗ đau, ông lặng người. Ngày xưa mang chúng theo, ông đã gặp không ít những phản ứng, thắc mắc của dư luận, máu mủ gì, liên quan gì tới tội của ông mà phải gánh gồng. Ông nói, chắc như đình đóng cột, mấy người mở to mắt mà xem, đó chính là những đứa con sẽ lo lắng chăm sóc cho tôi hơn ai hết. Ông nhớ lại hai năm trước về thăm Việt Nam, đám môn sinh cũ đến thăm, đứa nào cũng đã có vợ con đùm đê, nhiều đứa đã trở nên đại gia, vẫn cúi đầu chào thưa cung kính. Nếu đám học trò này cũng ở Mỹ thì sao? Có phải nước Mỹ muốn Mỹ hóa con người hay tự người lai căng muốn hóa cho ra Mỹ? Và có phải người Mỹ là thế không? Ông thường nghe bà kể chuyện khách hàng của Bà, cũng có những người là bác sĩ, kỹ sư người Mỹ, nhà neo đơn phải gửi cha mẹ trong nhà dưỡng lão, hoặc thuê người chăm sóc, ngoài giờ làm việc hầu như đến bảy, tám mươi phần trăm thời gian rảnh là họ dành để gần gũi cha mẹ già. Không ít những người con đã

kiếm đủ tiền cho cha mẹ nó, gọi là trả tiền giữ trẻ, thế thôi, tất nhiên nó cũng không muốn chồng nó nhớ tới việc cha mẹ nó phải trả tiền nhà.

-Thế Ca nói với em sao.

-Nó là anh lớn, mà nói một cách vô trách nhiệm, “bảo thằng Hoài về trả thuế má đi, nó đứng tên thì nó lo. Con chỉ biết dọn ra còn ai làm gì thì làm”.

-Sao nó không nói mẹ đứng tên thì mẹ về mẹ lo đi.

-Chắc ý nó cũng muốn nói vậy, đứa nào bây giờ cũng chỉ còn lo cho vợ và nhà vợ thôi. Em nói, vậy mai mốt bố mẹ về ở đâu, có về nó cũng không cần biết .

Chạm phải chỗ đau, ông lặng người. Ngày xưa mang chúng theo, ông đã gặp không ít những phản ứng, thắc mắc của dư luận, máu mủ gì, liên quan gì tới tội của ông mà phải gánh gồng. Ông nói, chắc như đình đóng cột, mấy người mở to mắt mà xem, đó chính là những đứa con sẽ lo lắng chăm sóc cho tôi hơn ai hết. Ông nhớ lại hai năm trước về thăm Việt Nam, đám môn sinh cũ đến thăm, đứa nào cũng đã có vợ con đùm đê, nhiều đứa đã trở nên đại gia, vẫn cúi đầu chào thưa cung kính. Nếu đám học trò này cũng ở Mỹ thì sao? Có phải nước Mỹ muốn Mỹ hóa con người hay tự người lai căng muốn hóa cho ra Mỹ? Và có phải người Mỹ là thế không? Ông thường nghe bà kể chuyện khách hàng của Bà, cũng có những người là bác sĩ, kỹ sư người Mỹ, nhà neo đơn phải gửi cha mẹ trong nhà dưỡng lão, hoặc thuê người chăm sóc, ngoài giờ làm việc hầu như đến bảy, tám mươi phần trăm thời gian rảnh là họ dành để gần gũi cha mẹ già. Không ít những người con đã

năm, sáu mươi tuổi chở mẹ mình đến tiệm làm nails hằng tháng, có khi hằng tuần, mà không phải chỉ có con gái mới làm như vậy. Ông nói, giọng vừa buồn cười, vừa mỉa mai, trách móc:

-Cuối cùng gần mười lăm năm ở Mỹ, đến già không có được cái giường để ngủ. May là anh đã làm đủ bốn mươi tam cá nguyệt để mai một có được lương hưu, hơn nữa Mỹ nó cũng không bỏ người già chết đói, nếu không thật là đau đớn quá. Hay là em gọi thử Hoài và Phương anh xem chúng có ý kiến gì không?

3/2009

năm, sáu mươi tuổi chở mẹ mình đến tiệm làm nails hằng tháng, có khi hằng tuần, mà không phải chỉ có con gái mới làm như vậy. Ông nói, giọng vừa buồn cười, vừa mỉa mai, trách móc:

-Cuối cùng gần mười lăm năm ở Mỹ, đến già không có được cái giường để ngủ. May là anh đã làm đủ bốn mươi tam cá nguyệt để mai một có được lương hưu, hơn nữa Mỹ nó cũng không bỏ người già chết đói, nếu không thật là đau đớn quá. Hay là em gọi thử Hoài và Phương anh xem chúng có ý kiến gì không?

3/2009

Thiền Tăng Và Tôi

Rồi cũng qua những ngày đợi mong. Nghe Chu Văn phỏng vấn có kết quả, tôi là một trong những người vui mừng nhất. Ông ta là người bạn thân của tôi qua nhiều thời kỳ, giai đoạn của xã hội: từ lúc còn là học sinh trung học, vào quân trường, cùng tù tội, cùng có với nhau cái sở thích đọc sách, chơi bonsai, cùng qua lại mật thiết với nhau và cùng kết làm sui gia với nhau sau khi gia đình tôi định cư ở Mỹ và ông sui đã được con gái bảo lãnh sang.

Vì vợ chồng tôi có công việc ở Florida nên không thể về đón mừng Chu Văn được, tôi tới tấp gọi điện thoại hàn huyên, vui mừng đến không giữ kẽ, nói hời hợt, kể vội kể vãng những chuyện khó nói của những lúc gọi điện thoại về Việt Nam cũng như những lần gặp mặt khi tôi về thăm quê. Hai năm trở lại đây Chu Văn đột nhiên từ bỏ ăn nhậu, đàn dúm, gái ghẹo, trở thành một cư sĩ miệt mài nghiên cứu kinh sách Phật Giáo, mặc áo nâu, ngồi thiền, ăn chay trường theo phương pháp Oshawa, nên nói chuyện với nhau cũng có chút lẩn tránh, bỡ ngỡ, buồn cười,

Thiền Tăng Và Tôi

Rồi cũng qua những ngày đợi mong. Nghe Chu Văn phỏng vấn có kết quả, tôi là một trong những người vui mừng nhất. Ông ta là người bạn thân của tôi qua nhiều thời kỳ, giai đoạn của xã hội: từ lúc còn là học sinh trung học, vào quân trường, cùng tù tội, cùng có với nhau cái sở thích đọc sách, chơi bonsai, cùng qua lại mật thiết với nhau và cùng kết làm sui gia với nhau sau khi gia đình tôi định cư ở Mỹ và ông sui đã được con gái bảo lãnh sang.

Vì vợ chồng tôi có công việc ở Florida nên không thể về đón mừng Chu Văn được, tôi tới tấp gọi điện thoại hàn huyên, vui mừng đến không giữ kẽ, nói hời hợt, kể vội kể vãng những chuyện khó nói của những lúc gọi điện thoại về Việt Nam cũng như những lần gặp mặt khi tôi về thăm quê. Hai năm trở lại đây Chu Văn đột nhiên từ bỏ ăn nhậu, đàn dúm, gái ghẹo, trở thành một cư sĩ miệt mài nghiên cứu kinh sách Phật Giáo, mặc áo nâu, ngồi thiền, ăn chay trường theo phương pháp Oshawa, nên nói chuyện với nhau cũng có chút lẩn tránh, bỡ ngỡ, buồn cười,

quên thì tao mày, nhớ ra thì tui ông. Tôi nghĩ vui, chắc cũng tới lúc lục thân bắt nhận rồi.

Ngày đầu tiên, tôi biết Chu Văn rất bận vì khách khứa tới lui thăm viếng liên miên, nên tôi đợi ngày hôm sau, lúc tối, để chúng tôi nói chuyện được nhiều. Tôi xem Chu Văn là một thức giả nên tôi tôn trọng, rất tôn trọng những việc ông làm. Dù là không mấy thích thú với con đường tu tập, không nghĩ có một ngày nào tôi sẽ theo bước Chu Văn, nhưng tôi muốn ông vui, tôi hỏi han về ăn chay, về pháp môn ông đang theo. Ông cho biết là ông tu theo nhiều pháp môn, thiền tông, mật tông đều có và đọc kinh của một thiền sư tên tuổi dịch. Tôi bày tỏ thái độ không ưa thích vị sư đó, qua những chuyện sư về Việt Nam phô trương thanh thế như những kẻ thế tục cầu danh, qua một lần tôi nghe sư thuyết pháp trên đài phát thanh, đã hả hê nhắc đến cái chết của anh em Cụ Ngô Đình Diệm, sự sụp đổ của gia đình nhà Ngô, cái chết của Ngô Đình Lệ Thủy là một ví dụ của báo ứng, trả giá cho những sự kiện áp bức giết hại các văn thân của thế hệ cha anh cụ Ngô, đến lời tuyên bố về sự kiện 911 ở Mỹ, là “người Mỹ phải trả giá cho những sự tàn ác của họ, cho những gì họ đã gây ra cho nhân loại”, sư cho đó là hậu quả tất yếu của những kẻ gieo nhân. Lời giảng giống như những lời sỉ vả, nguyên rửa, trả thù những người khuất mặt mà tôi xem là không mấy quân tử, không mấy sạch sẽ từ miệng một thiền sư không biết tăm tiếng hay tai tiếng.

-Những điều mày nói thì tao cũng có đọc trên mạng, nhưng mà đúng sai thì đó là con người của ông, tao

quên thì tao mày, nhớ ra thì tui ông. Tôi nghĩ vui, chắc cũng tới lúc lục thân bắt nhận rồi.

Ngày đầu tiên, tôi biết Chu Văn rất bận vì khách khứa tới lui thăm viếng liên miên, nên tôi đợi ngày hôm sau, lúc tối, để chúng tôi nói chuyện được nhiều. Tôi xem Chu Văn là một thức giả nên tôi tôn trọng, rất tôn trọng những việc ông làm. Dù là không mấy thích thú với con đường tu tập, không nghĩ có một ngày nào tôi sẽ theo bước Chu Văn, nhưng tôi muốn ông vui, tôi hỏi han về ăn chay, về pháp môn ông đang theo. Ông cho biết là ông tu theo nhiều pháp môn, thiền tông, mật tông đều có và đọc kinh của một thiền sư tên tuổi dịch. Tôi bày tỏ thái độ không ưa thích vị sư đó, qua những chuyện sư về Việt Nam phô trương thanh thế như những kẻ thế tục cầu danh, qua một lần tôi nghe sư thuyết pháp trên đài phát thanh, đã hả hê nhắc đến cái chết của anh em Cụ Ngô Đình Diệm, sự sụp đổ của gia đình nhà Ngô, cái chết của Ngô Đình Lệ Thủy là một ví dụ của báo ứng, trả giá cho những sự kiện áp bức giết hại các văn thân của thế hệ cha anh cụ Ngô, đến lời tuyên bố về sự kiện 911 ở Mỹ, là “người Mỹ phải trả giá cho những sự tàn ác của họ, cho những gì họ đã gây ra cho nhân loại”, sư cho đó là hậu quả tất yếu của những kẻ gieo nhân. Lời giảng giống như những lời sỉ vả, nguyên rửa, trả thù những người khuất mặt mà tôi xem là không mấy quân tử, không mấy sạch sẽ từ miệng một thiền sư không biết tăm tiếng hay tai tiếng.

-Những điều mày nói thì tao cũng có đọc trên mạng, nhưng mà đúng sai thì đó là con người của ông, tao

không để ý. Tao tu cho tao mà.

-Thôi bỏ chuyện đó đi, không biết mày thích nghi được Mỹ không. Hằng ngày ai cũng đi làm, mày sẽ ở nhà một mình.

-Chắc là tao sẽ thích hơn ở Việt Nam. Mấy năm nay tao không còn cái nhu cầu phải ra ngoài, cũng như không cần thiết phải gặp ai.

-Tao muốn giới thiệu mày một người nói chuyện cho vui. Thằng rề tao đó, nó nói hôm nay nó có đến thăm mày.

-Ồ tao gặp nó rồi.

-Nó có nhiều kinh lắm. Qua Mỹ mười tuổi nhưng nó nói tiếng Việt rất rành, nó cũng rất thích nghe mày nói về Đạo, về Thiền. Có điều cái quan niệm của nó lại không thiên về tâm linh, mặc dù nó không phủ nhận thuyết luân hồi mà theo nó đó là hệ quả của những phản ứng lý hóa, khoa học. Nó nói có một thế lực ngoài hành tinh điều khiển loài người, mà cái thế lực đó úp úp mở mở cho loài người biết là ở đâu đó có họ. Họ nhốt loài người ở trái đất này để làm việc cho họ, giống như trái đất là một trại cải tạo được rào quanh bằng một lớp khí quyển. Họ cũng cho thấy họ có mặt trên trái đất này phải là hằng năm bảy chục ngàn năm về trước, qua những di tích văn minh sót lại.

-Như Kim Tự Tháp chứ gì?

-Ừ, Kim Tự Tháp là một. Nhiều, nhiều khác, ví dụ bức tường đá ở Peru mà mỗi tảng đá cả mấy chục tấn lèn vào nhau không phải bằng hồ vữa mà bằng mộng khít rín nhau, cho tới nay khoa học vẫn chưa có gì cưa cắt, đục chạm nổi, như thành phố bị vùi dưới

không để ý. Tao tu cho tao mà.

-Thôi bỏ chuyện đó đi, không biết mày thích nghi được Mỹ không. Hằng ngày ai cũng đi làm, mày sẽ ở nhà một mình.

-Chắc là tao sẽ thích hơn ở Việt Nam. Mấy năm nay tao không còn cái nhu cầu phải ra ngoài, cũng như không cần thiết phải gặp ai.

-Tao muốn giới thiệu mày một người nói chuyện cho vui. Thằng rề tao đó, nó nói hôm nay nó có đến thăm mày.

-Ồ tao gặp nó rồi.

-Nó có nhiều kinh lắm. Qua Mỹ mười tuổi nhưng nó nói tiếng Việt rất rành, nó cũng rất thích nghe mày nói về Đạo, về Thiền. Có điều cái quan niệm của nó lại không thiên về tâm linh, mặc dù nó không phủ nhận thuyết luân hồi mà theo nó đó là hệ quả của những phản ứng lý hóa, khoa học. Nó nói có một thế lực ngoài hành tinh điều khiển loài người, mà cái thế lực đó úp úp mở mở cho loài người biết là ở đâu đó có họ. Họ nhốt loài người ở trái đất này để làm việc cho họ, giống như trái đất là một trại cải tạo được rào quanh bằng một lớp khí quyển. Họ cũng cho thấy họ có mặt trên trái đất này phải là hằng năm bảy chục ngàn năm về trước, qua những di tích văn minh sót lại.

-Như Kim Tự Tháp chứ gì?

-Ừ, Kim Tự Tháp là một. Nhiều, nhiều khác, ví dụ bức tường đá ở Peru mà mỗi tảng đá cả mấy chục tấn lèn vào nhau không phải bằng hồ vữa mà bằng mộng khít rín nhau, cho tới nay khoa học vẫn chưa có gì cưa cắt, đục chạm nổi, như thành phố bị vùi dưới

nước ở Nhật mà hình chụp cho thấy có những khối đá hàng mấy cây số được cắt phẳng phiu như người ta đúc một cục gạch nhỏ. Nó có hằng ngàn trang tài liệu về cái thể lực vô hình đó, từ đĩa bay, đến những lợi ích cho nhân loại dùng miễn phí như những nhà máy điện hay xe chạy không cần nhiên liệu, những hậu quả đối với những phát minh trái với ý của thể lực chủ nhân ông kia. Dĩ nhiên, họ cũng đã có cái lịch để cho loài người lúc nào được hưởng đến cái phương tiện văn minh nào, thông qua trí tuệ của một bác học nào, mà theo Da Vinci Code thì tất cả đã có công thức từ trước. Nghĩa là loài người cứ ngoan ngoãn làm việc đi, sẽ lần lượt được hưởng những tiện nghi văn minh theo ý họ. Ví dụ computer được phát minh ở thế kỷ 20, thật ra đã có nhiều bằng chứng cho thấy là đã xuất hiện trước đây nhiều ngàn năm. Mà có đọc kinh Vệ Đà của Ấn Độ không?

-Sao?

-Mày có thì giờ không? Tao hơi sa đà chút, khi loài người thông minh quá, tự khám phá ra những công trình quá giới hạn, tức là thách thức tới cái quyền uy tối thượng của họ, lúc đó họ sẽ ra tay trừng phạt loài người, ồ, xin lỗi, tao chỉ là con vẹt thôi, trở lại chuyện Kinh Vệ Đà, trong đó có nhắc đến cuộc chiến tranh giữa các vì sao cách đây mười lăm, hai chục ngàn năm, mà di tích còn sót lại là một chiến trường ở Ấn Độ, đã xóa sổ nhân loại để làm lại một thể hệ con người mới, mà theo Kinh Thánh là Chúa tạo ra loài người ngoan ngoãn hơn. Và từng thời kỳ họ sẽ phái những sứ giả như Tất Đạt Đa, Jesus đến trái đất để nhắc nhở loài người biết nhớ tới cái đời

nước ở Nhật mà hình chụp cho thấy có những khối đá hàng mấy cây số được cắt phẳng phiu như người ta đúc một cục gạch nhỏ. Nó có hằng ngàn trang tài liệu về cái thể lực vô hình đó, từ đĩa bay, đến những lợi ích cho nhân loại dùng miễn phí như những nhà máy điện hay xe chạy không cần nhiên liệu, những hậu quả đối với những phát minh trái với ý của thể lực chủ nhân ông kia. Dĩ nhiên, họ cũng đã có cái lịch để cho loài người lúc nào được hưởng đến cái phương tiện văn minh nào, thông qua trí tuệ của một bác học nào, mà theo Da Vinci Code thì tất cả đã có công thức từ trước. Nghĩa là loài người cứ ngoan ngoãn làm việc đi, sẽ lần lượt được hưởng những tiện nghi văn minh theo ý họ. Ví dụ computer được phát minh ở thế kỷ 20, thật ra đã có nhiều bằng chứng cho thấy là đã xuất hiện trước đây nhiều ngàn năm. Mà có đọc kinh Vệ Đà của Ấn Độ không?

-Sao?

-Mày có thì giờ không? Tao hơi sa đà chút, khi loài người thông minh quá, tự khám phá ra những công trình quá giới hạn, tức là thách thức tới cái quyền uy tối thượng của họ, lúc đó họ sẽ ra tay trừng phạt loài người, ồ, xin lỗi, tao chỉ là con vẹt thôi, trở lại chuyện Kinh Vệ Đà, trong đó có nhắc đến cuộc chiến tranh giữa các vì sao cách đây mười lăm, hai chục ngàn năm, mà di tích còn sót lại là một chiến trường ở Ấn Độ, đã xóa sổ nhân loại để làm lại một thể hệ con người mới, mà theo Kinh Thánh là Chúa tạo ra loài người ngoan ngoãn hơn. Và từng thời kỳ họ sẽ phái những sứ giả như Tất Đạt Đa, Jesus đến trái đất để nhắc nhở loài người biết nhớ tới cái đời

sống của thế giới bí ẩn kia...

Chu Văn cắt ngang:

-Mà thằng đó nó làm gì?

-Ai?

-Thằng rề ông.

-Thì phải làm gì mới nói chuyện với mày được sao?

-Tui muốn nói là nó làm được gì với những cái kiến thức ấy?

-Nó chỉ làm công nhân bình thường thôi. Quan niệm của nó là không muốn phục vụ cho lợi ích của bọn thống trị, tức là bọn ở thế giới khác điều khiển hành tinh này. Sống nhẹ nhàng, không nô lệ quá với vật chất, văn minh, không cần ăn uống cầu kỳ, mặc sang, đẹp, đi xe mắc tiền. Nghĩa là vừa đủ.

-Nó có kiếp sau không?

-Tao có nghe nó giải thích theo những hệ quả vật lý, nhưng tao không hiểu. Tao có nói với nó, mai một bác Chu Văn qua, hy vọng con có một người để học hỏi và những điều con cần nói sẽ có người nghe và hiểu.

-Tui nói ông nghe điều này: Đức Bồ Đề Đạt Ma, tổ sư Thiền, khi Ngài đem Thiền Tông vào Trung Quốc chỉ có một mình Ngài, và Ngài cũng đã không dùng ngôn ngữ để diễn đạt đạo lý của Ngài, có thể coi như Ngài không biết cách nói sao cho người ta hiểu. Vua bây giờ là Lương Võ Đế, sùng Đạo Phật theo kiểu Trung Quốc, cho mời Ngài vào thuyết pháp nhưng cuối cùng Ngài đã không thể nào khai ngộ cho vua được, nghĩa là Ngài thất bại trong việc thông qua một vị vua để mở ra một con đường cho hậu thế. Thế là Ngài buồn quá, trở về Thiếu Thất Sơn ngồi quay

sống của thế giới bí ẩn kia...

Chu Văn cắt ngang:

-Mà thằng đó nó làm gì?

-Ai?

-Thằng rề ông.

-Thì phải làm gì mới nói chuyện với mày được sao?

-Tui muốn nói là nó làm được gì với những cái kiến thức ấy?

-Nó chỉ làm công nhân bình thường thôi. Quan niệm của nó là không muốn phục vụ cho lợi ích của bọn thống trị, tức là bọn ở thế giới khác điều khiển hành tinh này. Sống nhẹ nhàng, không nô lệ quá với vật chất, văn minh, không cần ăn uống cầu kỳ, mặc sang, đẹp, đi xe mắc tiền. Nghĩa là vừa đủ.

-Nó có kiếp sau không?

-Tao có nghe nó giải thích theo những hệ quả vật lý, nhưng tao không hiểu. Tao có nói với nó, mai một bác Chu Văn qua, hy vọng con có một người để học hỏi và những điều con cần nói sẽ có người nghe và hiểu.

-Tui nói ông nghe điều này: Đức Bồ Đề Đạt Ma, tổ sư Thiền, khi Ngài đem Thiền Tông vào Trung Quốc chỉ có một mình Ngài, và Ngài cũng đã không dùng ngôn ngữ để diễn đạt đạo lý của Ngài, có thể coi như Ngài không biết cách nói sao cho người ta hiểu. Vua bây giờ là Lương Võ Đế, sùng Đạo Phật theo kiểu Trung Quốc, cho mời Ngài vào thuyết pháp nhưng cuối cùng Ngài đã không thể nào khai ngộ cho vua được, nghĩa là Ngài thất bại trong việc thông qua một vị vua để mở ra một con đường cho hậu thế. Thế là Ngài buồn quá, trở về Thiếu Thất Sơn ngồi quay

mặt vào vách đá chín năm gọi là diện bích. Cho nên, tui tu là tu cho tui, tui rất sợ những người kiêu như thằng rể ông.

Im lặng. Có cảm giác như không còn tăm hơi nào trong chiếc điện thoại tôi đang nói, tôi “a-lô, a-lô” cũng không nghe trả lời, không lẽ bên kia đã cúp điện thoại? Hay là hết pin? Chắc hết pin, tôi đã không thấy trong giọng của Chu Văn có gì tức giận. Hôm sau gọi về thăm Má tôi, đã hơn tám mươi tuổi, Má đang ở nhà của một thằng con tôi, dự bữa cúng tuần ba tháng mười ngày cho Mẹ vợ nó, tức là một bà sui khác của tôi, nghe nói Chu Văn cũng có đến và vừa mới về. Không biết có phải Má tôi hiểu lầm ý Chu Văn hay không mà đã “nạo” tôi một trận không thương tiếc:

-Con không tu thì con để người ta tu, nó nói con tội lỗi đầy đầu không lo tu sớm còn theo phá nó.

-Dạ, chắc nó đùa thôi má.

-Đùa gì, má thấy nó giận con đấy.

-Trời đất, con có nói gì đâu. Mà con cũng không tin nó giận con. Có thể Má hiểu sai ý nó rồi.

Và tôi đánh trống lảng hỏi thăm sức khỏe má tôi. Tôi nghĩ thầm, không biết tao có nên gọi về mày nữa không. Thiên tăng, tao có còn là bạn mày hay không?

03/09

mặt vào vách đá chín năm gọi là diện bích. Cho nên, tui tu là tu cho tui, tui rất sợ những người kiêu như thằng rể ông.

Im lặng. Có cảm giác như không còn tăm hơi nào trong chiếc điện thoại tôi đang nói, tôi “a-lô, a-lô” cũng không nghe trả lời, không lẽ bên kia đã cúp điện thoại? Hay là hết pin? Chắc hết pin, tôi đã không thấy trong giọng của Chu Văn có gì tức giận. Hôm sau gọi về thăm Má tôi, đã hơn tám mươi tuổi, Má đang ở nhà của một thằng con tôi, dự bữa cúng tuần ba tháng mười ngày cho Mẹ vợ nó, tức là một bà sui khác của tôi, nghe nói Chu Văn cũng có đến và vừa mới về. Không biết có phải Má tôi hiểu lầm ý Chu Văn hay không mà đã “nạo” tôi một trận không thương tiếc:

-Con không tu thì con để người ta tu, nó nói con tội lỗi đầy đầu không lo tu sớm còn theo phá nó.

-Dạ, chắc nó đùa thôi má.

-Đùa gì, má thấy nó giận con đấy.

-Trời đất, con có nói gì đâu. Mà con cũng không tin nó giận con. Có thể Má hiểu sai ý nó rồi.

Và tôi đánh trống lảng hỏi thăm sức khỏe má tôi. Tôi nghĩ thầm, không biết tao có nên gọi về mày nữa không. Thiên tăng, tao có còn là bạn mày hay không?

03/09

Buổi Chiều Đang Hết

-Bà nội vào cấp cứu hồi nửa đêm, ba biết không? Bà nội uống thuốc trợ tim thấy không đỡ, bà uống thêm, bị quá độ, thở không được...

-Bây giờ sao rồi con?

-Dạ, bác sĩ nói ổn định rồi, có thể tối nay về.

Cú điện thoại ngắn vẫn còn làm ông Hai choáng váng. Mẹ ông đã tám mươi tuổi và cách đây mới năm hôm, khi ông đến chào bà để đi thi bà vẫn rất khỏe, trước đó một ngày vẫn còn ngồi chơi bài tứ sắc cả ngày.

Bà sống với cô con gái út, chăm mấy đứa cháu ngoại cho vui tuổi già dù cũng có đôi khi mấy cháu nghịch quá làm bà ngoại mệt.

Ông Hai ở cách chỗ mẹ ông ở gần bảy giờ bay, nếu kê luôn cả thời gian chờ chuyển máy bay nữa thì cũng phải chín tiếng. Năm ngày qua ông chưa gọi về thăm hỏi mẹ, không như lần trước ở đây hơn chín tháng, cứ một vài hôm ông lại gọi một lần, lần nào mẹ con cũng nán ná lưu luyến kéo dài cuộc điện

Buổi Chiều Đang Hết

-Bà nội vào cấp cứu hồi nửa đêm, ba biết không? Bà nội uống thuốc trợ tim thấy không đỡ, bà uống thêm, bị quá độ, thở không được...

-Bây giờ sao rồi con?

-Dạ, bác sĩ nói ổn định rồi, có thể tối nay về.

Cú điện thoại ngắn vẫn còn làm ông Hai choáng váng. Mẹ ông đã tám mươi tuổi và cách đây mới năm hôm, khi ông đến chào bà để đi thi bà vẫn rất khỏe, trước đó một ngày vẫn còn ngồi chơi bài tứ sắc cả ngày.

Bà sống với cô con gái út, chăm mấy đứa cháu ngoại cho vui tuổi già dù cũng có đôi khi mấy cháu nghịch quá làm bà ngoại mệt.

Ông Hai ở cách chỗ mẹ ông ở gần bảy giờ bay, nếu kê luôn cả thời gian chờ chuyển máy bay nữa thì cũng phải chín tiếng. Năm ngày qua ông chưa gọi về thăm hỏi mẹ, không như lần trước ở đây hơn chín tháng, cứ một vài hôm ông lại gọi một lần, lần nào mẹ con cũng nán ná lưu luyến kéo dài cuộc điện

đàm. “Má bận gì nghỉ đi”, “Đâu có, Má mới cho mấy nhỏ uống sữa xong, có làm gì đâu...ây, đừng phá bà ngoại, để bà ngoại nói chuyện, này, coi chừng...”, “Dạ vậy thôi, má chơi với mấy đứa nó đi”, “Không sao, để coi nó phá đến cỡ nào...”...

Ông nhớ mẹ ông quá, dự trù trở về San Jose lần đó, chính yếu là thăm mẹ. Ông tự hứa, sẽ mỗi ngày ghé đến ngồi chơi với mẹ cho đến ngày ông đi. Ông canh cánh bên lòng nhìn nải chuối chín vàng trên trên cây kia mỗi ngày một chín nẫu, và những cơn gió không hện thì lại cũng rất bất ngờ. Gặp mẹ, ông vừa xót xa với sự già cỗi, gầy guộc của mẹ, mới chín tháng đã xuống quá nhanh, cũng vừa vui mừng khi nghe giọng nói mẹ còn chắc chắn, ấm áp bên chiếc điện thoại đang nói với đứa em trai út ở quê nhà. “Ồ, anh Hai con mới về đây, con nói chuyện với anh con chút” và mẹ ông trao ông nói cho ông.

-Em khỏe không? Nay làm ăn ra sao?

-Dạ em khỏe.

-Lúc này gà bán được không?

-Dạ em nuôi đá chơi vui thôi chứ đâu buồn bán gì.

-Sao nghe nói lúc này gà đá bán đi Trung Quốc mạnh lắm?

-Mấy đứa nó đi gà Trung Quốc chở em đâu có đi.

-Không phải là cung cấp cho người ta đi sao?

-Dạ không.

-Vậy không lẽ em nuôi chơi hoài, sao nghe nói mấy thằng Bắc nó mua đi?

-Dạ, có mấy thằng Hà Nội nhưng mà thân quá đâu có chặt chém gì nó được.

Bất chợt ông Hai nổi điên lên:

đàm. “Má bận gì nghỉ đi”, “Đâu có, Má mới cho mấy nhỏ uống sữa xong, có làm gì đâu...ây, đừng phá bà ngoại, để bà ngoại nói chuyện, này, coi chừng...”, “Dạ vậy thôi, má chơi với mấy đứa nó đi”, “Không sao, để coi nó phá đến cỡ nào...”...

Ông nhớ mẹ ông quá, dự trù trở về San Jose lần đó, chính yếu là thăm mẹ. Ông tự hứa, sẽ mỗi ngày ghé đến ngồi chơi với mẹ cho đến ngày ông đi. Ông canh cánh bên lòng nhìn nải chuối chín vàng trên trên cây kia mỗi ngày một chín nẫu, và những cơn gió không hện thì lại cũng rất bất ngờ. Gặp mẹ, ông vừa xót xa với sự già cỗi, gầy guộc của mẹ, mới chín tháng đã xuống quá nhanh, cũng vừa vui mừng khi nghe giọng nói mẹ còn chắc chắn, ấm áp bên chiếc điện thoại đang nói với đứa em trai út ở quê nhà. “Ồ, anh Hai con mới về đây, con nói chuyện với anh con chút” và mẹ ông trao ông nói cho ông.

-Em khỏe không? Nay làm ăn ra sao?

-Dạ em khỏe.

-Lúc này gà bán được không?

-Dạ em nuôi đá chơi vui thôi chứ đâu buồn bán gì.

-Sao nghe nói lúc này gà đá bán đi Trung Quốc mạnh lắm?

-Mấy đứa nó đi gà Trung Quốc chở em đâu có đi.

-Không phải là cung cấp cho người ta đi sao?

-Dạ không.

-Vậy không lẽ em nuôi chơi hoài, sao nghe nói mấy thằng Bắc nó mua đi?

-Dạ, có mấy thằng Hà Nội nhưng mà thân quá đâu có chặt chém gì nó được.

Bất chợt ông Hai nổi điên lên:

-Thân gì mấy thằng điếm đó. Em cũng phải sống chứ! Không lẽ cứ chơi, ngó chừng má hoài.

-Má cho gì em mà anh nói vậy?

Bên kia cúp máy. Ông Hai thần thờ, ngồi ủ rũ. Một thoáng hồi hận, áy náy liếc nhìn mẹ. Bà mẹ bứt rứt đi qua đi lại:

-Anh em cả năm trời, con thăm hỏi nó được mấy lần. Con đã cho gì nó? Mỡ miệng ra là như dao đâm họng.

-Nó thiếu cái gì? Vì sao má phải ở đây để nay than khổ mai than khổ, chỉ vì mấy đồng trợ cấp thôi. Tại sao mà má phải sống khổ vậy? Tuổi má người ta nghỉ ngơi, còn má phải chắt chiu lo lắng...

-Mày muốn tao đừng ở đây nữa... Mày muốn tao chết... mày lấy dao đâm họng tao đi.

-Má nói hung dữ làm gì, nãy giờ con có xúc phạm gì má đâu. Con nghe nó nói nó “chỉ chơi thôi”, lại làm đầy tớ cho mấy thằng Hà nội con nổi điên lên, la em chút mà má làm như đụng nhằm trái tim má.

Mẹ ông nằm dài ra sofa vật vã, khóc lóc, càng lúc càng gào to:

-Có đói cũng là Mỹ, có no cũng là Việt Nam. Mày là thằng anh cả, không lo gì được cho em thì cũng nói năng sao cho có tình cảm. Mày thù gì nó? Tao khổ sao mày cũng thấy mà, tao có tiền có bạc gì đâu, thì cũng dành giùm đó, lo cửa lo nhà, lo mồ lo mả, còn chút ít gì thì giúp đỡ bà con chòm xóm...

-Chớ con có nói gì, thấy má ngày càng già yếu, con sốt ruột thôi. Má có tiền bạc thì con cũng chẳng đụng tới. Nhưng mà để đó thì cũng ảm tui, lo cho nó sống là đủ rồi cần gì phải nhà to cửa rộng làm chi.

-Thân gì mấy thằng điếm đó. Em cũng phải sống chứ! Không lẽ cứ chơi, ngó chừng má hoài.

-Má cho gì em mà anh nói vậy?

Bên kia cúp máy. Ông Hai thần thờ, ngồi ủ rũ. Một thoáng hồi hận, áy náy liếc nhìn mẹ. Bà mẹ bứt rứt đi qua đi lại:

-Anh em cả năm trời, con thăm hỏi nó được mấy lần. Con đã cho gì nó? Mỡ miệng ra là như dao đâm họng.

-Nó thiếu cái gì? Vì sao má phải ở đây để nay than khổ mai than khổ, chỉ vì mấy đồng trợ cấp thôi. Tại sao mà má phải sống khổ vậy? Tuổi má người ta nghỉ ngơi, còn má phải chắt chiu lo lắng...

-Mày muốn tao đừng ở đây nữa... Mày muốn tao chết... mày lấy dao đâm họng tao đi.

-Má nói hung dữ làm gì, nãy giờ con có xúc phạm gì má đâu. Con nghe nó nói nó “chỉ chơi thôi”, lại làm đầy tớ cho mấy thằng Hà nội con nổi điên lên, la em chút mà má làm như đụng nhằm trái tim má.

Mẹ ông nằm dài ra sofa vật vã, khóc lóc, càng lúc càng gào to:

-Có đói cũng là Mỹ, có no cũng là Việt Nam. Mày là thằng anh cả, không lo gì được cho em thì cũng nói năng sao cho có tình cảm. Mày thù gì nó? Tao khổ sao mày cũng thấy mà, tao có tiền có bạc gì đâu, thì cũng dành giùm đó, lo cửa lo nhà, lo mồ lo mả, còn chút ít gì thì giúp đỡ bà con chòm xóm...

-Chớ con có nói gì, thấy má ngày càng già yếu, con sốt ruột thôi. Má có tiền bạc thì con cũng chẳng đụng tới. Nhưng mà để đó thì cũng ảm tui, lo cho nó sống là đủ rồi cần gì phải nhà to cửa rộng làm chi.

-Tao hiểu rồi, mày ganh cái nhà với nó chứ gì, tao cũng làm tốt cho anh em mày, cất cái nhà chỉ có hai phòng, nữa đưa nào đi về có chỗ chui ra chui vô...

-Thì tại nó muốn hai phòng thôi, cái nhà to nhất ở đó, không phải để chơi nổi sao, người ta cũng Việt kiều tùm lum đó, có ai như mình. Nó được bảo lãnh rồi, trước sau gì cũng đi mà, nhà cửa...

-Đi thi bán, của cải cũng còn đầy. Sao mày không lo làm sao cho thằng em qua mau mau, lỡ Tàu nó lấy hết không có đất chạy.

-Có gì thì má cho con xin lỗi, ý con cũng chỉ là muốn em nó biết làm ăn thôi, không lẽ má sống đời.

-Thì mày muốn tao chết mà. Thôi đủ rồi, từ nay đừng nói mẹ con gì nữa. Tao chết mày cũng đừng tới bên tao, đừng để tang gì hết. Mày lo cho vợ con mày đi.

Ông im lặng. Ông biết mẹ ông đã bắt đầu nã đạn vào cái chỗ chịu đựng không đáy, không bao giờ phản ứng, sẵn sàng chứa tất cả mọi uất ức oan uổng, mà bà mẹ chồng, lúc nào có dịp là cũng không quên trút xuống đầu vợ ông. Vâng, im lặng, không im lặng thì sẽ bao nhiêu mảnh đạn văng tứ tung.

Vợ chồng đưa em gái đi làm về, mọi người trong nhà đều im bật. Ông ra về, mang theo một nỗi buồn vô hạn. Minh sai rồi? Quỷ ma gì nhập mà mình lại nóng nảy thế? Tại sao mình lại không biết nói năng vậy là làm buồn má? Một tháng rưỡi dự tính về bên mẹ đã không còn thấy hào hứng gì nữa.

[]

-Tao hiểu rồi, mày ganh cái nhà với nó chứ gì, tao cũng làm tốt cho anh em mày, cất cái nhà chỉ có hai phòng, nữa đưa nào đi về có chỗ chui ra chui vô...

-Thì tại nó muốn hai phòng thôi, cái nhà to nhất ở đó, không phải để chơi nổi sao, người ta cũng Việt kiều tùm lum đó, có ai như mình. Nó được bảo lãnh rồi, trước sau gì cũng đi mà, nhà cửa...

-Đi thi bán, của cải cũng còn đầy. Sao mày không lo làm sao cho thằng em qua mau mau, lỡ Tàu nó lấy hết không có đất chạy.

-Có gì thì má cho con xin lỗi, ý con cũng chỉ là muốn em nó biết làm ăn thôi, không lẽ má sống đời.

-Thì mày muốn tao chết mà. Thôi đủ rồi, từ nay đừng nói mẹ con gì nữa. Tao chết mày cũng đừng tới bên tao, đừng để tang gì hết. Mày lo cho vợ con mày đi.

Ông im lặng. Ông biết mẹ ông đã bắt đầu nã đạn vào cái chỗ chịu đựng không đáy, không bao giờ phản ứng, sẵn sàng chứa tất cả mọi uất ức oan uổng, mà bà mẹ chồng, lúc nào có dịp là cũng không quên trút xuống đầu vợ ông. Vâng, im lặng, không im lặng thì sẽ bao nhiêu mảnh đạn văng tứ tung.

Vợ chồng đưa em gái đi làm về, mọi người trong nhà đều im bật. Ông ra về, mang theo một nỗi buồn vô hạn. Minh sai rồi? Quỷ ma gì nhập mà mình lại nóng nảy thế? Tại sao mình lại không biết nói năng vậy là làm buồn má? Một tháng rưỡi dự tính về bên mẹ đã không còn thấy hào hứng gì nữa.

[]

Mẹ ông cũng buồn. Thằng con cãi bướng nhưng không phải bà không thấy cái vẻ ân hận của nó. Nó đã sáu mươi tuổi, sáu mươi năm đủ để nó hiểu mẹ nó đã vất vả ra sao, và trong bảy con, bà quan tâm đến đứa nào hơn hết, đơn giản vì nó được ra đời sớm nhất và những tai ương quá nhiều trong đời nó đã làm bà từng phải mất nhiều nước mắt nhất. Bà bỏ bữa ăn tối, đóng cửa phòng nằm khóc. Bảy con chín đứa, bốn đứa ở Việt Nam chết một còn ba, năm đứa ở Mỹ, tất cả đều ở quanh quẩn bên bà, chỉ có mỗi mình nó cùng vợ làm ăn xa, họa hoằn cả năm mới về một lần. Những lúc buồn, những khi trái gió trở trời, bà nhớ nó biết bao nhiêu. Qua điện thoại, chỉ nghe được giọng nói, bà mong nó ngồi trước mặt bà, bà vuốt đầu nó như thừa nó còn bé dại, bà muốn nấu cho nó một món cá kho mặn, hay chưng cho nó một chén mắm cá thu, mà nó thường nói đó là cái hương vị ấu thơ theo nó cả đời không quên. Chuyện có đáng nỗ lớn như vậy không? Sao mình không la nó một chút, rồi nhẹ nhàng giải thích, rồi mẹ con vui vẻ ngồi vào bàn ăn. Nó nói “con có xúc phạm gì má đâu”, tại sao mình lại cứ ép nó? Bà buồn, chỉ vì mong muốn anh em chúng nó thương nhau. Mà nào phải chúng nó đã không thương nhau? Nó phải hiểu là má nó cũng không quen nhin, có gì tuôn ào ào cho hết, rồi thôi. Nếu không phải rồi thôi, trong cuộc đời, chín đứa con, có biết bao nhiêu điều không vui để nhớ? Sao nó không quay lại? Sao nó không bắt chợt mở cửa phòng, cầm tay nói “má cho con xin lỗi, con lỡ lời?”. Sao nó không gọi điện thoại? Bà nhớ lại những lần nó gọi điện thoại về, bà kể nó nghe những

Mẹ ông cũng buồn. Thằng con cãi bướng nhưng không phải bà không thấy cái vẻ ân hận của nó. Nó đã sáu mươi tuổi, sáu mươi năm đủ để nó hiểu mẹ nó đã vất vả ra sao, và trong bảy con, bà quan tâm đến đứa nào hơn hết, đơn giản vì nó được ra đời sớm nhất và những tai ương quá nhiều trong đời nó đã làm bà từng phải mất nhiều nước mắt nhất. Bà bỏ bữa ăn tối, đóng cửa phòng nằm khóc. Bảy con chín đứa, bốn đứa ở Việt Nam chết một còn ba, năm đứa ở Mỹ, tất cả đều ở quanh quẩn bên bà, chỉ có mỗi mình nó cùng vợ làm ăn xa, họa hoằn cả năm mới về một lần. Những lúc buồn, những khi trái gió trở trời, bà nhớ nó biết bao nhiêu. Qua điện thoại, chỉ nghe được giọng nói, bà mong nó ngồi trước mặt bà, bà vuốt đầu nó như thừa nó còn bé dại, bà muốn nấu cho nó một món cá kho mặn, hay chưng cho nó một chén mắm cá thu, mà nó thường nói đó là cái hương vị ấu thơ theo nó cả đời không quên. Chuyện có đáng nỗ lớn như vậy không? Sao mình không la nó một chút, rồi nhẹ nhàng giải thích, rồi mẹ con vui vẻ ngồi vào bàn ăn. Nó nói “con có xúc phạm gì má đâu”, tại sao mình lại cứ ép nó? Bà buồn, chỉ vì mong muốn anh em chúng nó thương nhau. Mà nào phải chúng nó đã không thương nhau? Nó phải hiểu là má nó cũng không quen nhin, có gì tuôn ào ào cho hết, rồi thôi. Nếu không phải rồi thôi, trong cuộc đời, chín đứa con, có biết bao nhiêu điều không vui để nhớ? Sao nó không quay lại? Sao nó không bắt chợt mở cửa phòng, cầm tay nói “má cho con xin lỗi, con lỡ lời?”. Sao nó không gọi điện thoại? Bà nhớ lại những lần nó gọi điện thoại về, bà kể nó nghe những

chuyện cuộc đời, từ tuổi ấu thơ cô cút của bà, đến những ngày tháng tất tả ngược xuôi giữa trùng điệp đạn bom, kiếm từng miếng cơm manh áo cho cả gia đình. Không phải kể lể, nhưng bà muốn nhắc tới lòng thương con của người mẹ, những khi bà nằm vật vã ngoài đường giữa những lần đạn giao tranh trên đường tìm cách đi thăm nó bị thương ở đơn vị rất xa quê nhà, hay những ngày đêm băng đèo lội suối, đói khát muối mòng nuôi con tù tội trên thăm thẳm rừng cao nước độc. Má hiểu con, cũng như gia đình mình, đã quá đau khổ bởi những gì đám người bên kia gây ra, nhưng em con cũng phải sống, quá khứ cho dù vẫn cứ nhói buốt trong lòng, thì vẫn cứ phải ôm vết thương mà sống. Hà Nội, dân Miền Bắc, cũng không ít người đã từng cầu mong cho Miền Nam ra giải phóng họ, thậm chí nhiều người còn mong cho B52 cứ thả bom xuống ngay đầu họ, miễn sao đánh sập được bọn lãnh đạo vong thân như con đã kể má nghe, lúc con ra Hà Nội làm hộ chiếu để đi Mỹ, người ta đã tâm sự với con, thì họ cũng phải hơn năm mươi năm giả điếc nín thở qua sông, cũng như con, trước khi được đi Mỹ, gần hai mươi năm con cũng phải mang mặt nạ mà sống. Má thật không muốn trách con nữa. Má không muốn thấy con buồn nữa. Con là con của má mà, má nóng nảy thì má biết con cũng nóng nảy. Gan má to thì má cũng biết gan con to. Nhưng chắc chắn một điều, lúc này, má biết con cũng thao thức như má, má biết, cả hai mẹ con đều đang không vui về gì.

[]

chuyện cuộc đời, từ tuổi ấu thơ cô cút của bà, đến những ngày tháng tất tả ngược xuôi giữa trùng điệp đạn bom, kiếm từng miếng cơm manh áo cho cả gia đình. Không phải kể lể, nhưng bà muốn nhắc tới lòng thương con của người mẹ, những khi bà nằm vật vã ngoài đường giữa những lần đạn giao tranh trên đường tìm cách đi thăm nó bị thương ở đơn vị rất xa quê nhà, hay những ngày đêm băng đèo lội suối, đói khát muối mòng nuôi con tù tội trên thăm thẳm rừng cao nước độc. Má hiểu con, cũng như gia đình mình, đã quá đau khổ bởi những gì đám người bên kia gây ra, nhưng em con cũng phải sống, quá khứ cho dù vẫn cứ nhói buốt trong lòng, thì vẫn cứ phải ôm vết thương mà sống. Hà Nội, dân Miền Bắc, cũng không ít người đã từng cầu mong cho Miền Nam ra giải phóng họ, thậm chí nhiều người còn mong cho B52 cứ thả bom xuống ngay đầu họ, miễn sao đánh sập được bọn lãnh đạo vong thân như con đã kể má nghe, lúc con ra Hà Nội làm hộ chiếu để đi Mỹ, người ta đã tâm sự với con, thì họ cũng phải hơn năm mươi năm giả điếc nín thở qua sông, cũng như con, trước khi được đi Mỹ, gần hai mươi năm con cũng phải mang mặt nạ mà sống. Má thật không muốn trách con nữa. Má không muốn thấy con buồn nữa. Con là con của má mà, má nóng nảy thì má biết con cũng nóng nảy. Gan má to thì má cũng biết gan con to. Nhưng chắc chắn một điều, lúc này, má biết con cũng thao thức như má, má biết, cả hai mẹ con đều đang không vui về gì.

[]

Ông Hai không ngủ suốt mấy đêm liền. Ông muốn ngồi trước mặt má ông, dưới một không khí nhẹ nhàng, êm ái, nhưng ông sợ, ông sợ thấy mặt ông, má lại buồn, lại nổi cơn thịnh nộ. Ông càng thăm thía hơn mỗi khi ông nhớ má ông, lái xe ngang nhà má mà không dám vào.

Thật ra, một việc cũng không kém phần quan trọng trong chuyện về Cali lần này là ông muốn đến bác sĩ gia đình cũ của ông, để khám bệnh. Không còn bảo hiểm sức khỏe từ hơn ba năm nay, từ khi ông tự nghỉ hăng, nên bệnh đau gì ông cũng phải về với người bác sĩ quen với bệnh tình ông ở đây. Mấy tháng nay, cơn đau dạ dày chuyển biến khác thường quá, mà lại cũng hành hạ ông dữ dội quá. Những cơn đau đóng cục trong bụng, lồng ngực như vừa ra từng mảnh, đi bộ hay làm gì nhẹ một chút, chừng hai, ba phút là mệt và đau đến muốn lăn quay ra. Nhiều bạn bè, luôn cả vợ ông, người ít muốn xa chồng nhất, thúc hối ông đi khám bệnh. Ngặt nỗi, chỗ ông ở, toàn bác sĩ Mỹ, những gì họ phân tích, hướng dẫn trong phòng khám, ông không hiểu hết được, và nếu phải nhập viện, ông lại không phải là cư dân địa phương, lại không có trợ phí y tế, chắc chắn viện phí sẽ không biết gia tài đâu chịu nổi trong hoàn cảnh ông thì thất nghiệp, bà vợ thì làm không đủ trang trải các sinh hoạt hằng tháng trong thời buổi suy thoái, tiền bạc rớt giá này. Có gì thì cũng coi như được dịp về thăm mẹ. Trừ phi nằm một chỗ chờ sống chờ chết, còn thì đau đớn mấy ông cũng chịu nổi, không muốn làm phiền ai.

Ông Hai không ngủ suốt mấy đêm liền. Ông muốn ngồi trước mặt má ông, dưới một không khí nhẹ nhàng, êm ái, nhưng ông sợ, ông sợ thấy mặt ông, má lại buồn, lại nổi cơn thịnh nộ. Ông càng thăm thía hơn mỗi khi ông nhớ má ông, lái xe ngang nhà má mà không dám vào.

Thật ra, một việc cũng không kém phần quan trọng trong chuyện về Cali lần này là ông muốn đến bác sĩ gia đình cũ của ông, để khám bệnh. Không còn bảo hiểm sức khỏe từ hơn ba năm nay, từ khi ông tự nghỉ hăng, nên bệnh đau gì ông cũng phải về với người bác sĩ quen với bệnh tình ông ở đây. Mấy tháng nay, cơn đau dạ dày chuyển biến khác thường quá, mà lại cũng hành hạ ông dữ dội quá. Những cơn đau đóng cục trong bụng, lồng ngực như vừa ra từng mảnh, đi bộ hay làm gì nhẹ một chút, chừng hai, ba phút là mệt và đau đến muốn lăn quay ra. Nhiều bạn bè, luôn cả vợ ông, người ít muốn xa chồng nhất, thúc hối ông đi khám bệnh. Ngặt nỗi, chỗ ông ở, toàn bác sĩ Mỹ, những gì họ phân tích, hướng dẫn trong phòng khám, ông không hiểu hết được, và nếu phải nhập viện, ông lại không phải là cư dân địa phương, lại không có trợ phí y tế, chắc chắn viện phí sẽ không biết gia tài đâu chịu nổi trong hoàn cảnh ông thì thất nghiệp, bà vợ thì làm không đủ trang trải các sinh hoạt hằng tháng trong thời buổi suy thoái, tiền bạc rớt giá này. Có gì thì cũng coi như được dịp về thăm mẹ. Trừ phi nằm một chỗ chờ sống chờ chết, còn thì đau đớn mấy ông cũng chịu nổi, không muốn làm phiền ai.

Và việc đầu tiên sau khi đặt chân xuống phi trường là đến gặp mẹ, sau chín tháng chỉ nghe giọng nói chứ không thấy được người. Chín tháng, lâu nhất trong cuộc đời hai mẹ con. Những ngày tháng quân trường và những năm dài chiến đấu, hoặc trong thời kỳ tù tội đọa đày, ông không về phép thì mẹ cũng tìm thăm. Mình đâu có dễ nổi nóng như vậy, mà cũng đâu phải là người không biết uốn lưỡi dẫn đo lời nói. Giận mất khôn, khi “chiến đấu” ai cũng muốn mình là người thắng, nói gì được cho người kia thua mà lại chẳng sẵn sàng. Mình thắng thì sao? Mẹ mình thua thì sao? Có gì, được gì ở phía sau cuộc tranh cãi ấy? Con xin lỗi má. Nếu bây giờ con gọi điện thoại nói một lời xin lỗi liệu má có nghe không? Con không còn thiết tha gì nữa hết. Con có ý định làm gì ở đây con cũng không muốn nhớ tới. Má không nói từ con thì tự con cũng muốn đừng ai biết gì đến con nữa. Con lại đi. Ở thành phố xa lạ đó, con có nằm xuống thì cũng là điều con mong. Trong hắt hiu, cô độc, lặng lẽ kia, hy vọng, nếu điều đó xảy ra, sẽ như một sự tạ tội cùng má, cùng anh em, nếu anh em cũng thấy ông anh có lỗi.

Ông lấy vé máy bay. Ngày đi, ông đến chào mẹ. Ông tự nhủ, nếu má nắm tay con níu lại, con sẽ bỏ chuyến bay.

-Thưa má, con đi.

Mẹ ông không nhìn ông, mặt cúi thấp, nước mắt bà trào ra, hai vai rung lên. Ông lùi ra khỏi phòng bà mẹ, chợt nghĩ, đó không phải là những giọt nước mắt ăn năn. Má có đúng, ít nhất, con nghĩ má cũng đã ăn năn với những lời quá đáng giáng xuống đầu con.

Và việc đầu tiên sau khi đặt chân xuống phi trường là đến gặp mẹ, sau chín tháng chỉ nghe giọng nói chứ không thấy được người. Chín tháng, lâu nhất trong cuộc đời hai mẹ con. Những ngày tháng quân trường và những năm dài chiến đấu, hoặc trong thời kỳ tù tội đọa đày, ông không về phép thì mẹ cũng tìm thăm. Mình đâu có dễ nổi nóng như vậy, mà cũng đâu phải là người không biết uốn lưỡi dẫn đo lời nói. Giận mất khôn, khi “chiến đấu” ai cũng muốn mình là người thắng, nói gì được cho người kia thua mà lại chẳng sẵn sàng. Mình thắng thì sao? Mẹ mình thua thì sao? Có gì, được gì ở phía sau cuộc tranh cãi ấy? Con xin lỗi má. Nếu bây giờ con gọi điện thoại nói một lời xin lỗi liệu má có nghe không? Con không còn thiết tha gì nữa hết. Con có ý định làm gì ở đây con cũng không muốn nhớ tới. Má không nói từ con thì tự con cũng muốn đừng ai biết gì đến con nữa. Con lại đi. Ở thành phố xa lạ đó, con có nằm xuống thì cũng là điều con mong. Trong hắt hiu, cô độc, lặng lẽ kia, hy vọng, nếu điều đó xảy ra, sẽ như một sự tạ tội cùng má, cùng anh em, nếu anh em cũng thấy ông anh có lỗi.

Ông lấy vé máy bay. Ngày đi, ông đến chào mẹ. Ông tự nhủ, nếu má nắm tay con níu lại, con sẽ bỏ chuyến bay.

-Thưa má, con đi.

Mẹ ông không nhìn ông, mặt cúi thấp, nước mắt bà trào ra, hai vai rung lên. Ông lùi ra khỏi phòng bà mẹ, chợt nghĩ, đó không phải là những giọt nước mắt ăn năn. Má có đúng, ít nhất, con nghĩ má cũng đã ăn năn với những lời quá đáng giáng xuống đầu con.

Mà, con tội tình gì? Sự im lặng của mẹ ông không phải là điều ông mong đợi, thốt nhiên ông lại nổi nóng:

-Sao má không chịu nghe, con chỉ dạy em thôi, nào có xúc phạm gì đến má đâu mà má cứ làm như là trời sập?

Và ông bước ra khỏi nhà.

[]

Không phải, không phải đâu, con của má. Má không còn nhớ gì đến chuyện ấy. Chỉ là má quá xúc động khi thấy con bất ngờ đến. Và má lại càng không hề nghĩ là con lại bỏ má mà đi. Con ương ngạnh quá, chỉ cần mấy lời an ủi (giả tạo cũng được) thôi, khó khăn gì đâu, má cũng đã chuẩn bị những lời ngọt ngào với con, không hề than oán, không muốn nhắc nhở, không phải tha thứ. Má không muốn con nói con có lỗi, cũng không muốn con nhớ gì tới lỗi phải.

Nhưng lần này, con mới thật sự sai. Lần này, má mới thật sự giận con. Con lạnh lùng ác độc bỏ má ngồi khóc một mình, còn ra vẻ để cho mọi người thấy như “bà điên cứ khóc đi...”, hầu kiếm tìm một sự ủng hộ của anh em cho “cái đúng” của con. Ủ, con cứ đi đi. Không phải con đã từng nói với má, phía trước của má đã chiều, ngày không còn là mệnh mông, mà đã là hữu hạn?

[]

Năm ngày. Ông Hai xôn xang, khắc khoải nhớ mẹ.

Mà, con tội tình gì? Sự im lặng của mẹ ông không phải là điều ông mong đợi, thốt nhiên ông lại nổi nóng:

-Sao má không chịu nghe, con chỉ dạy em thôi, nào có xúc phạm gì đến má đâu mà má cứ làm như là trời sập?

Và ông bước ra khỏi nhà.

[]

Không phải, không phải đâu, con của má. Má không còn nhớ gì đến chuyện ấy. Chỉ là má quá xúc động khi thấy con bất ngờ đến. Và má lại càng không hề nghĩ là con lại bỏ má mà đi. Con ương ngạnh quá, chỉ cần mấy lời an ủi (giả tạo cũng được) thôi, khó khăn gì đâu, má cũng đã chuẩn bị những lời ngọt ngào với con, không hề than oán, không muốn nhắc nhở, không phải tha thứ. Má không muốn con nói con có lỗi, cũng không muốn con nhớ gì tới lỗi phải.

Nhưng lần này, con mới thật sự sai. Lần này, má mới thật sự giận con. Con lạnh lùng ác độc bỏ má ngồi khóc một mình, còn ra vẻ để cho mọi người thấy như “bà điên cứ khóc đi...”, hầu kiếm tìm một sự ủng hộ của anh em cho “cái đúng” của con. Ủ, con cứ đi đi. Không phải con đã từng nói với má, phía trước của má đã chiều, ngày không còn là mệnh mông, mà đã là hữu hạn?

[]

Năm ngày. Ông Hai xôn xang, khắc khoải nhớ mẹ.

Chuyện mẹ bệnh thường thì cũng không có gì lạ, bởi vì tuổi già bệnh cũng siêng đến, có điều thường thì chỉ là qua loa, đặc biệt ông biết mẹ ông rất sợ phải vào bệnh viện. Dù gì thì ông vẫn rất lo lắng nhìn ngày tháng cứ vun vút băng qua đôi vai gầy guộc, loã xõa mấy cọng tóc bạc phơ, như những sợi mây rực lên cuối trời của một buổi chiều đang xuống.

Ngồi đứng không yên, ông gọi về đứa em gái út, hỏi chi tiết.

-4 giờ chiều hôm qua, thấy má mệt, em chở má đi dạo cho thoải mái, ghé một tiệm cơm tấm, đĩa cơm bung ra chưa kịp ăn thì má ôm đầu muốn gục xuống bàn, em chở má về nhà nghỉ ngơi. Em nói đưa má đi bệnh viện má nhất định không chịu. Càng nghỉ ngơi má càng vật vã không thở nổi, có vẻ như đứt hơi tới nơi. Nửa đêm, má chỉ còn thều thào gọi tên em từng chập. Lúc này em sợ quá, không cần đợi ý kiến má nữa, đưa thẳng má vào phòng cấp cứu, ở đây sau khi được xét nghiệm, người ta súc ruột, chuyển nước, giải độc cho má, họ cho em biết, má uống thuốc nhiều quá. Theo như má “khai” với bác sĩ, cứ thấy mệt tim là má uống thuốc “trợ tim” và càng “trợ” thì tim càng phải chạy quá sức, có nguy cơ đứng nếu không kịp thời đưa đi cấp cứu. Người ta nói với em là có thể tối nay hay mai má sẽ về.

Tôi thở phào. Lại gọi cho cô em thứ tư. Cô em nói:

-Mới có người quen đến thăm má ở bệnh viện, gọi cho em nói Má đã phải chuyển phòng vào khu chăm sóc đặc biệt ICU. Lúc này em ở bệnh viện thì má còn nằm trên lầu mà. Bác sĩ nói nhiều lắm là mai má về mà.

Chuyện mẹ bệnh thường thì cũng không có gì lạ, bởi vì tuổi già bệnh cũng siêng đến, có điều thường thì chỉ là qua loa, đặc biệt ông biết mẹ ông rất sợ phải vào bệnh viện. Dù gì thì ông vẫn rất lo lắng nhìn ngày tháng cứ vun vút băng qua đôi vai gầy guộc, loã xõa mấy cọng tóc bạc phơ, như những sợi mây rực lên cuối trời của một buổi chiều đang xuống.

Ngồi đứng không yên, ông gọi về đứa em gái út, hỏi chi tiết.

-4 giờ chiều hôm qua, thấy má mệt, em chở má đi dạo cho thoải mái, ghé một tiệm cơm tấm, đĩa cơm bung ra chưa kịp ăn thì má ôm đầu muốn gục xuống bàn, em chở má về nhà nghỉ ngơi. Em nói đưa má đi bệnh viện má nhất định không chịu. Càng nghỉ ngơi má càng vật vã không thở nổi, có vẻ như đứt hơi tới nơi. Nửa đêm, má chỉ còn thều thào gọi tên em từng chập. Lúc này em sợ quá, không cần đợi ý kiến má nữa, đưa thẳng má vào phòng cấp cứu, ở đây sau khi được xét nghiệm, người ta súc ruột, chuyển nước, giải độc cho má, họ cho em biết, má uống thuốc nhiều quá. Theo như má “khai” với bác sĩ, cứ thấy mệt tim là má uống thuốc “trợ tim” và càng “trợ” thì tim càng phải chạy quá sức, có nguy cơ đứng nếu không kịp thời đưa đi cấp cứu. Người ta nói với em là có thể tối nay hay mai má sẽ về.

Tôi thở phào. Lại gọi cho cô em thứ tư. Cô em nói:

-Mới có người quen đến thăm má ở bệnh viện, gọi cho em nói Má đã phải chuyển phòng vào khu chăm sóc đặc biệt ICU. Lúc này em ở bệnh viện thì má còn nằm trên lầu mà. Bác sĩ nói nhiều lắm là mai má về mà.

-Vậy lúc này em thấy má có khỏe không?

-Dạ khỏe, nói chuyện vui vẻ mà, má kể với bác sĩ má uống hết tám lần thuốc trợ tim, hễ cứ thấy mệt là má “trợ” cho nó khỏe, mà thuốc đó chỉ được uống mỗi ngày một viên. Chưa nói là còn mấy loại thuốc loãng máu, mỡ trong máu, huyết áp cao nữa. Nhưng mà tối qua đến giờ cũng hơn mười hai tiếng đồng hồ. Bác sĩ gia đình vào nói má đã ổn định mà.

-Chắc mấy cái thằng “chú sĩ” này thấy Medi Cal ngon ăn chứ gì, em chạy xuống bệnh viện coi có gì em gọi gấp cho anh.

Ông gọi cho đứa con gái, con ông cũng mới từ chỗ bệnh viện về. Nghe nói, cô hốt hoảng:

-Ba nói nghe sợ, con tới bệnh viện ngay, phòng đó con đã hai lần thăm hai người, không ai sống được hết.

Vợ ông tức tốc lên mạng mua vé máy bay. May quá, ngày mai còn nhiều ghế trống. Bà lấy hai vé.

Lát sau đứa em út gọi lại:

-Anh Hai ơi, chính xác là má nằm phòng ICU, bác sĩ nói cần theo dõi gì đó, nhưng em cũng chưa vào gặp được má, người ta chỉ mở cửa cho vào thăm mỗi lần hai người.

Ông bối rối gọi tiếp cho cô em thứ tư.

-Dạ, em cũng xuống đó mới về. Má không dễ như mình nghĩ đâu, anh Hai. Bác sĩ nói tim má muốn chạy thì chạy, muốn đứng thì đứng, mình mảy má đây, ổng tùm lum. Hồi này tim má bị ngừng sáu giây, họ nói tình trạng đó nếu ở nhà rất dễ đi luôn.

-Mấy đứa em có trong đó không?

-Mấy đứa tới đủ hết, bây giờ hai thằng chạy đi nghĩa

-Vậy lúc này em thấy má có khỏe không?

-Dạ khỏe, nói chuyện vui vẻ mà, má kể với bác sĩ má uống hết tám lần thuốc trợ tim, hễ cứ thấy mệt là má “trợ” cho nó khỏe, mà thuốc đó chỉ được uống mỗi ngày một viên. Chưa nói là còn mấy loại thuốc loãng máu, mỡ trong máu, huyết áp cao nữa. Nhưng mà tối qua đến giờ cũng hơn mười hai tiếng đồng hồ. Bác sĩ gia đình vào nói má đã ổn định mà.

-Chắc mấy cái thằng “chú sĩ” này thấy Medi Cal ngon ăn chứ gì, em chạy xuống bệnh viện coi có gì em gọi gấp cho anh.

Ông gọi cho đứa con gái, con ông cũng mới từ chỗ bệnh viện về. Nghe nói, cô hốt hoảng:

-Ba nói nghe sợ, con tới bệnh viện ngay, phòng đó con đã hai lần thăm hai người, không ai sống được hết.

Vợ ông tức tốc lên mạng mua vé máy bay. May quá, ngày mai còn nhiều ghế trống. Bà lấy hai vé.

Lát sau đứa em út gọi lại:

-Anh Hai ơi, chính xác là má nằm phòng ICU, bác sĩ nói cần theo dõi gì đó, nhưng em cũng chưa vào gặp được má, người ta chỉ mở cửa cho vào thăm mỗi lần hai người.

Ông bối rối gọi tiếp cho cô em thứ tư.

-Dạ, em cũng xuống đó mới về. Má không dễ như mình nghĩ đâu, anh Hai. Bác sĩ nói tim má muốn chạy thì chạy, muốn đứng thì đứng, mình mảy má đây, ổng tùm lum. Hồi này tim má bị ngừng sáu giây, họ nói tình trạng đó nếu ở nhà rất dễ đi luôn.

-Mấy đứa em có trong đó không?

-Mấy đứa tới đủ hết, bây giờ hai thằng chạy đi nghĩa

trang lo đất rồi.

-Trời, chớ em thấy má sao mà đến nỗi vậy?

-Dạ em không biết.

Ông vội vã bấm số gọi thằng con:

-Con có biết nội đang nằm phòng ICU không?

-Dạ, con đang ở bên giường nội đây.

-Nội có nói chuyện được không?

-Dạ, ba nói chuyện với nội.

...

-Má ơi,

Ông bệu bạo khóc.

-Má đây.

-Mai vợ chồng con về.

-Thôi đi. Mới qua mà về làm gì tốn kém. Ít bữa má khỏe nói chuyện nhiều, ở đây người ta không cho nói điện thoại.

-Má thấy sao má?

-Không sao đâu, má khỏe mà.

-Dạ. Má nghỉ ngơi.

Khi con trai ông ra ngoài, nó gọi cho ông:

-Lúc này bác sĩ bệnh viện có đưa bác sĩ tim đến, họ nói nếu bệnh nhân và gia đình đồng ý, họ sẽ gắn trong lồng ngực bà nội một miếng chip, gọi là máy trợ tim. Máy sẽ giúp cho nhịp tim tăng lên mỗi khi tim đứng hay chạy chậm. Lúc này máy theo dõi tim trong phòng, báo tim nội đứng, làm năm, sáu y tá bác sĩ hốt hoảng chạy vào làm hô hấp cho nội.

-Mô có nguy hiểm không con?

-Dạ, họ nói tỷ lệ an toàn trăm phần trăm. Máy đó cả trăm ngàn đô, họ chỉ rạch dưới vai một chút, để đặt cái máy nhỏ, mỏng, cỡ bằng nửa cái thẻ căn cước,

trang lo đất rồi.

-Trời, chớ em thấy má sao mà đến nỗi vậy?

-Dạ em không biết.

Ông vội vã bấm số gọi thằng con:

-Con có biết nội đang nằm phòng ICU không?

-Dạ, con đang ở bên giường nội đây.

-Nội có nói chuyện được không?

-Dạ, ba nói chuyện với nội.

...

-Má ơi,

Ông bệu bạo khóc.

-Má đây.

-Mai vợ chồng con về.

-Thôi đi. Mới qua mà về làm gì tốn kém. Ít bữa má khỏe nói chuyện nhiều, ở đây người ta không cho nói điện thoại.

-Má thấy sao má?

-Không sao đâu, má khỏe mà.

-Dạ. Má nghỉ ngơi.

Khi con trai ông ra ngoài, nó gọi cho ông:

-Lúc này bác sĩ bệnh viện có đưa bác sĩ tim đến, họ nói nếu bệnh nhân và gia đình đồng ý, họ sẽ gắn trong lồng ngực bà nội một miếng chip, gọi là máy trợ tim. Máy sẽ giúp cho nhịp tim tăng lên mỗi khi tim đứng hay chạy chậm. Lúc này máy theo dõi tim trong phòng, báo tim nội đứng, làm năm, sáu y tá bác sĩ hốt hoảng chạy vào làm hô hấp cho nội.

-Mô có nguy hiểm không con?

-Dạ, họ nói tỷ lệ an toàn trăm phần trăm. Máy đó cả trăm ngàn đô, họ chỉ rạch dưới vai một chút, để đặt cái máy nhỏ, mỏng, cỡ bằng nửa cái thẻ căn cước,

luồn hai sợi dây điện tiếp giáp với vách tim, thể thôi, không có đụng gì tới tim hết.

-Nghe ba về, nội có nói gì không?

-Nội nói về chi, mà thấy nội vui lắm, mấy người vào thăm, nội khoe...

Con sẽ về bên má, trước khi chiều muốn hết.

9/ 2009

luồn hai sợi dây điện tiếp giáp với vách tim, thể thôi, không có đụng gì tới tim hết.

-Nghe ba về, nội có nói gì không?

-Nội nói về chi, mà thấy nội vui lắm, mấy người vào thăm, nội khoe...

Con sẽ về bên má, trước khi chiều muốn hết.

9/ 2009

Vượt Ngục

Nó nằm thêm thiếp đây. Gia đình của nó thì đông khỏi tính luôn. Lọt được vào phòng để nhìn mặt nó, chứ chắc không phải gọi là thăm (mà gọi là thăm, là viếng, có đúng không nhỉ?), cũng phải kể là một chiến thắng. Ừ, chứ còn gì nữa, cả một hàng dài rồng rắn bên ngoài...

Nó bất động, mắt nhắm nghiền, tay chân đầu cổ băng bó tùm lum, tôi đã đến ngay từ đầu cuộc cấp cứu, để phải lên ruột từng hồi với những tin tức từ bác sĩ, y tá bệnh viện, dù thấy họ thật hồi hã đó, mà sao mọi người vẫn thấy thời gian không nhúc nhích, trước những là thử máu, chụp X quang, gia đình ký giấy tờ, cả tiếng đồng hồ trong phòng phẫu thuật, rồi giữ mây tiếng trong phòng hồi sức trước khi đẩy nó ra cái phòng ICU khốn khổ này, cái phòng mà trước giờ tôi đi thăm người nào thì người đó đều không còn bao giờ gặp lại tôi nữa. Tôi nhìn nó, sao mà không nhìn tao, mà chỉ nằm nghỉ ngơi thôi nghe, đừng chơi đại, nín thinh rồi đi luôn. Ngoài kia mọi người chờ tao ra, để họ thay nhau vào, vì bệnh viện

Vượt Ngục

Nó nằm thêm thiếp đây. Gia đình của nó thì đông khỏi tính luôn. Lọt được vào phòng để nhìn mặt nó, chứ chắc không phải gọi là thăm (mà gọi là thăm, là viếng, có đúng không nhỉ?), cũng phải kể là một chiến thắng. Ừ, chứ còn gì nữa, cả một hàng dài rồng rắn bên ngoài...

Nó bất động, mắt nhắm nghiền, tay chân đầu cổ băng bó tùm lum, tôi đã đến ngay từ đầu cuộc cấp cứu, để phải lên ruột từng hồi với những tin tức từ bác sĩ, y tá bệnh viện, dù thấy họ thật hồi hã đó, mà sao mọi người vẫn thấy thời gian không nhúc nhích, trước những là thử máu, chụp X quang, gia đình ký giấy tờ, cả tiếng đồng hồ trong phòng phẫu thuật, rồi giữ mây tiếng trong phòng hồi sức trước khi đẩy nó ra cái phòng ICU khốn khổ này, cái phòng mà trước giờ tôi đi thăm người nào thì người đó đều không còn bao giờ gặp lại tôi nữa. Tôi nhìn nó, sao mà không nhìn tao, mà chỉ nằm nghỉ ngơi thôi nghe, đừng chơi đại, nín thinh rồi đi luôn. Ngoài kia mọi người chờ tao ra, để họ thay nhau vào, vì bệnh viện

quy định mỗi lượt thăm chỉ được một người. Mặc kệ, tao biết mày chỉ cần tao đứng đây, mày chỉ nghe tiếng từ tim tao rót thẳng vào trái tim mày. “Sao mày nằm đấy hoài?” “Tao buồn ngủ” “Sao buồn ngủ?” “Tại sáng mày gọi tao sớm quá”

-Có gì không mày?

-Tao muốn hỏi mày cuối tuần có gì vui không?

-Gì là gì?

-Gì ai biết.

Tiếng cười ngái ngủ của nó:

-May cho mày sáng nay tao dậy sớm.

-Ở đâu mà dậy sớm?

-Làm ơn, ông nghĩ tui ở đâu?

-Biết thì tui hỏi làm gì?

-Đang ngủ, bỗng dưng thèm café quá, dậy pha đồ bình trà, nhưng hóp một miếng thì lại càng nhớ café, nhớ không ngủ được, nằm đấy. Mày đang làm gì?

-Đang mở cửa ra ngoài hút điếu thuốc, hay ông tới tui uống café?

-Bên ngoài sương mù quá, lạnh nữa. Mày gọi tao có gì?

Tôi nói:

-Nhờ thằng con mày bỏ giùm cho tao hai chục đồng điện thoại gọi Việt Nam, tao cần gọi gấp.

-Nó bỏ báo mới về lăn ra ngủ, bây giờ mà gọi nó dậy tội quá. Mày chạy ra tiệm nước, tiệm đồ nước nào cũng có, nói nói bỏ vô điện thoại mày luôn.

-Được hả? Ông không chỉ làm sao tui biết. Ông đang làm gì?

-Đọc báo trên internet.

quy định mỗi lượt thăm chỉ được một người. Mặc kệ, tao biết mày chỉ cần tao đứng đây, mày chỉ nghe tiếng từ tim tao rót thẳng vào trái tim mày. “Sao mày nằm đấy hoài?” “Tao buồn ngủ” “Sao buồn ngủ?” “Tại sáng mày gọi tao sớm quá”

-Có gì không mày?

-Tao muốn hỏi mày cuối tuần có gì vui không?

-Gì là gì?

-Gì ai biết.

Tiếng cười ngái ngủ của nó:

-May cho mày sáng nay tao dậy sớm.

-Ở đâu mà dậy sớm?

-Làm ơn, ông nghĩ tui ở đâu?

-Biết thì tui hỏi làm gì?

-Đang ngủ, bỗng dưng thèm café quá, dậy pha đồ bình trà, nhưng hóp một miếng thì lại càng nhớ café, nhớ không ngủ được, nằm đấy. Mày đang làm gì?

-Đang mở cửa ra ngoài hút điếu thuốc, hay ông tới tui uống café?

-Bên ngoài sương mù quá, lạnh nữa. Mày gọi tao có gì?

Tôi nói:

-Nhờ thằng con mày bỏ giùm cho tao hai chục đồng điện thoại gọi Việt Nam, tao cần gọi gấp.

-Nó bỏ báo mới về lăn ra ngủ, bây giờ mà gọi nó dậy tội quá. Mày chạy ra tiệm nước, tiệm đồ nước nào cũng có, nói nói bỏ vô điện thoại mày luôn.

-Được hả? Ông không chỉ làm sao tui biết. Ông đang làm gì?

-Đọc báo trên internet.

-Có gì lạ?

-Lạ gì ông cũng biết mà.

-Thì có cái tui biết mà ông không biết, cũng có cái tui không biết mà ông biết. Như mấy cái bài ông bắt cho tui, tui rất thích.

-Thì cũng có người không thích, ý người ta là phải thế này, phải thế kia...

-Cái đó là lỗi ở ông, tui không dám nói là nhận thức người ta có giới hạn, tui cũng không dám nói là trình độ ông hay tui hơn người ta, nhưng trước hết là ông không biết nhắm sức, ông bắt người ta mang nặng quá, thì ông phải mang bớt chứ sao.

-Mang gì?

-Mang cái lỗi của ông.

-Không hiểu.

Tôi cười khoái chí, nói tiếp:

-Là đã hiểu rồi. À, mà mấy cái hình Bồ Đề Đạt Ma ở đâu ông gửi tui vậy?

-Ông không thấy quen sao?

-Ông thì tui quen rồi, nhưng mấy cái hình đó... chưa quen.

-Ở trong mấy cái slide chuyển động ông gửi tui, A-la-hán gì đó.

-Ồ, sao ông lấy ra được hay vậy?

-Xin ông.

Nói xong nó cười khi khi trong điện thoại. Mấy cái hình vẽ Bồ đề Đạt Ma rất sống động, nó biết tôi thích, gửi, không ghi thêm một chữ. Lặng thinh. Bồ Đề Đạt Ma nhìn tôi, tôi cũng nhìn Ngài, im lặng, và nó, nó cũng không lời.

-Mày xạo, ông có nói ông cho không?

-Có gì lạ?

-Lạ gì ông cũng biết mà.

-Thì có cái tui biết mà ông không biết, cũng có cái tui không biết mà ông biết. Như mấy cái bài ông bắt cho tui, tui rất thích.

-Thì cũng có người không thích, ý người ta là phải thế này, phải thế kia...

-Cái đó là lỗi ở ông, tui không dám nói là nhận thức người ta có giới hạn, tui cũng không dám nói là trình độ ông hay tui hơn người ta, nhưng trước hết là ông không biết nhắm sức, ông bắt người ta mang nặng quá, thì ông phải mang bớt chứ sao.

-Mang gì?

-Mang cái lỗi của ông.

-Không hiểu.

Tôi cười khoái chí, nói tiếp:

-Là đã hiểu rồi. À, mà mấy cái hình Bồ Đề Đạt Ma ở đâu ông gửi tui vậy?

-Ông không thấy quen sao?

-Ông thì tui quen rồi, nhưng mấy cái hình đó... chưa quen.

-Ở trong mấy cái slide chuyển động ông gửi tui, A-la-hán gì đó.

-Ồ, sao ông lấy ra được hay vậy?

-Xin ông.

Nói xong nó cười khi khi trong điện thoại. Mấy cái hình vẽ Bồ đề Đạt Ma rất sống động, nó biết tôi thích, gửi, không ghi thêm một chữ. Lặng thinh. Bồ Đề Đạt Ma nhìn tôi, tôi cũng nhìn Ngài, im lặng, và nó, nó cũng không lời.

-Mày xạo, ông có nói ông cho không?

-Ông không cho mày nhưng ông cho tao.

-Vậy sao tao có?

-Cái đó là duyên.

Tôi lại cười ha hả, nó dùng chữ của tôi, nó bập bẹ nói tiếng nhà Phật, vậy là nó cũng có chút duyên rồi.

Nó tiếp:

-Coi như tao có chút công với mày.

-Cái gì?

-Công, công đức.

-Ồ, tao tưởng mày nói là tâm. Chữ tâm hay hơn.

-Ừ tâm, cảm ơn mày, tao học được chữ tâm.

-Tao có chữ tâm, nhưng không phải có chữ là có lòng thực.

-Không hiểu.

-Lại không hiểu. Mày lên tao đi uống cà phê đi.

-Tao không có tiền mà. Bà xã tao phát cho tao cái thẻ nhà bank, bà nói ăn uống gì thẻ cũng trả được, nhưng không lẽ năm mười đồng cũng trả thẻ, người ta đâu nhận.

-Vậy là ông phải sống, phải ăn, phải uống trong bàn tay Phật tử, không thoát đâu được.

-Thì không làm gì, khỏi đụng tới Phật tử.

-Ông biết tin bà xã ông chưa?

-Tin gì?

-Thôi gặp rồi nói.

Nó có vẻ lo lắng:

-Nói đại đi, làm chi cái trò ú tim ấy, tui bị lớn tim mà.

-Nghe thằng con ông nói, là Mẹ nói hè này về Việt Nam.

-Hình như tao cũng có nghe, hôm qua bà gọi tao

-Ông không cho mày nhưng ông cho tao.

-Vậy sao tao có?

-Cái đó là duyên.

Tôi lại cười ha hả, nó dùng chữ của tôi, nó bập bẹ nói tiếng nhà Phật, vậy là nó cũng có chút duyên rồi.

Nó tiếp:

-Coi như tao có chút công với mày.

-Cái gì?

-Công, công đức.

-Ồ, tao tưởng mày nói là tâm. Chữ tâm hay hơn.

-Ừ tâm, cảm ơn mày, tao học được chữ tâm.

-Tao có chữ tâm, nhưng không phải có chữ là có lòng thực.

-Không hiểu.

-Lại không hiểu. Mày lên tao đi uống cà phê đi.

-Tao không có tiền mà. Bà xã tao phát cho tao cái thẻ nhà bank, bà nói ăn uống gì thẻ cũng trả được, nhưng không lẽ năm mười đồng cũng trả thẻ, người ta đâu nhận.

-Vậy là ông phải sống, phải ăn, phải uống trong bàn tay Phật tử, không thoát đâu được.

-Thì không làm gì, khỏi đụng tới Phật tử.

-Ông biết tin bà xã ông chưa?

-Tin gì?

-Thôi gặp rồi nói.

Nó có vẻ lo lắng:

-Nói đại đi, làm chi cái trò ú tim ấy, tui bị lớn tim mà.

-Nghe thằng con ông nói, là Mẹ nói hè này về Việt Nam.

-Hình như tao cũng có nghe, hôm qua bà gọi tao

“Nghe con nói anh muốn về Việt Nam?”, tao như trên trời rớt xuống “Anh đâu biết gì đâu”. “Vậy sao nó nói là anh nói?” “Chắc nó cũng muốn về, nó mượn anh để xin phép vợ nó, nhưng nó cũng biết có một trăm ông bố cũng không qua một lời của mẹ, nên nó nhờ em chống lưng cho chắc ăn”

-Sao bà nói bà đi?

-Tao không biết, bà rất ngọt ngào, âu yếm nói, anh muốn thì anh đi chứ có sao đâu. Tao nói “Chớ có sao! Có điều em không đi thì anh cũng không đi” “Sao vậy?” Tao đùa “Ngại lắm”. Vậy là từng cái giọng dịu dàng, nhỏ nhẹ đột ngột rơi là tả: “Anh sợ? Anh biết sợ em? con nó nói, anh bảo là mẹ làm mà mình đi chơi thật là không công bằng, tội cho mẹ, em tưởng là như vậy thiệt”

-Không lâu lâu véo một cái, thôi một quả thì đâu phải là bà xã mày. Kiểu là vậy, sao ông nói nếu có kiếp sau, và nếu cho ông chọn, thì ông lại xin được tiếp tục làm tù nhân của bà?

-Đồng ý. Tao có muốn vượt ngục đâu. Tao yêu bà mà, tao đâu nghĩ tao sẽ đi chơi một mình, nhưng mà đó là bằng cái lòng của tao, còn chặn đầu chặn đuôi, cảm tức tao bằng mấy cái phù chú kim cô đó thì có Tề Thiên Đại Thánh cũng thà nằm chết rục trong Ngũ Hành Sơn.

-Vậy mày có hiểu hai chữ vô úy không?

-Hiểu, phải biết sợ vợ.

-Vậy thôi, có đi uống cà phê không?

-Không biết.

“Nghe con nói anh muốn về Việt Nam?”, tao như trên trời rớt xuống “Anh đâu biết gì đâu”. “Vậy sao nó nói là anh nói?” “Chắc nó cũng muốn về, nó mượn anh để xin phép vợ nó, nhưng nó cũng biết có một trăm ông bố cũng không qua một lời của mẹ, nên nó nhờ em chống lưng cho chắc ăn”

-Sao bà nói bà đi?

-Tao không biết, bà rất ngọt ngào, âu yếm nói, anh muốn thì anh đi chứ có sao đâu. Tao nói “Chớ có sao! Có điều em không đi thì anh cũng không đi” “Sao vậy?” Tao đùa “Ngại lắm”. Vậy là từng cái giọng dịu dàng, nhỏ nhẹ đột ngột rơi là tả: “Anh sợ? Anh biết sợ em? con nó nói, anh bảo là mẹ làm mà mình đi chơi thật là không công bằng, tội cho mẹ, em tưởng là như vậy thiệt”

-Không lâu lâu véo một cái, thôi một quả thì đâu phải là bà xã mày. Kiểu là vậy, sao ông nói nếu có kiếp sau, và nếu cho ông chọn, thì ông lại xin được tiếp tục làm tù nhân của bà?

-Đồng ý. Tao có muốn vượt ngục đâu. Tao yêu bà mà, tao đâu nghĩ tao sẽ đi chơi một mình, nhưng mà đó là bằng cái lòng của tao, còn chặn đầu chặn đuôi, cảm tức tao bằng mấy cái phù chú kim cô đó thì có Tề Thiên Đại Thánh cũng thà nằm chết rục trong Ngũ Hành Sơn.

-Vậy mày có hiểu hai chữ vô úy không?

-Hiểu, phải biết sợ vợ.

-Vậy thôi, có đi uống cà phê không?

-Không biết.

Rồi thì điều gì khiến làm cho mây phóng như bay trong cái cõi vô úy đó? Mây có thấy năm ngọn Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ nhẹ bổng lên, bênh bồng trôi theo cái giấc mộng ngắn ngủi phù sinh này? Tất cả là chuyện phiếm mã, buổi sáng mù sương, rồi nắng lên, tách trà chưa cạn đã nguội, ly café định uống đã khởi pha, chưa kịp về Việt Nam đã gặp quê hương lồng lộng. Tao đang nghe mây, nói đi. Ừ, vô úy không phải là không biết sợ, Ngũ Hành Sơn là Ngũ Hành Sơn, Ta là Ta, Kim Cô là Kim Cô, không ai liên quan với ai trong cái thế giới Đại Ngã, Tiểu Ngã kia. Nhưng khi tao, khi mây chấp nhận bước vào cái trăm năm nhỏ bé này, nghĩa là tao, và mây đã xin được sợ. Sợ gì? Tao biết mây nói đùa, không phải biết sợ vợ, mây chỉ nói nựng thôi, mà sợ cái bóng trong veo phía sau lưng mình, là sợ cái lớn hơn ngoài trăm năm hữu hạn, sợ sự trở lại với chính mình. Tao không muốn mây đi luôn, mà tao vẫn chưa hiểu hết những buổi sáng dậy sớm, nhớ quá một ly café, thêm quá một tách trà, muốn nói gì mà không nói gì, tán hươu tán nai những câu chuyện không đầu đuôi, những câu hỏi lửng lơ mà hình như mây không muốn có được một câu trả lời.

Rồi thì điều gì? Rồi hãy cứ là tại sao đi! Như tại sao mây nói mà như không nói, như tại sao không ai nói mây đang diện bích không ngồi, mà đang nằm ngửa mặt lên trời nhắm mắt trước một bức tường mềm mại như nhung, vô cùng như ngôn ngữ, chữ nghĩa. Và, mây đang chẳng lo âu gì cả trước bao nhiêu người thân đang ngồi trên đồng lửa.

Rồi thì điều gì khiến làm cho mây phóng như bay trong cái cõi vô úy đó? Mây có thấy năm ngọn Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ nhẹ bổng lên, bênh bồng trôi theo cái giấc mộng ngắn ngủi phù sinh này? Tất cả là chuyện phiếm mã, buổi sáng mù sương, rồi nắng lên, tách trà chưa cạn đã nguội, ly café định uống đã khởi pha, chưa kịp về Việt Nam đã gặp quê hương lồng lộng. Tao đang nghe mây, nói đi. Ừ, vô úy không phải là không biết sợ, Ngũ Hành Sơn là Ngũ Hành Sơn, Ta là Ta, Kim Cô là Kim Cô, không ai liên quan với ai trong cái thế giới Đại Ngã, Tiểu Ngã kia. Nhưng khi tao, khi mây chấp nhận bước vào cái trăm năm nhỏ bé này, nghĩa là tao, và mây đã xin được sợ. Sợ gì? Tao biết mây nói đùa, không phải biết sợ vợ, mây chỉ nói nựng thôi, mà sợ cái bóng trong veo phía sau lưng mình, là sợ cái lớn hơn ngoài trăm năm hữu hạn, sợ sự trở lại với chính mình. Tao không muốn mây đi luôn, mà tao vẫn chưa hiểu hết những buổi sáng dậy sớm, nhớ quá một ly café, thêm quá một tách trà, muốn nói gì mà không nói gì, tán hươu tán nai những câu chuyện không đầu đuôi, những câu hỏi lửng lơ mà hình như mây không muốn có được một câu trả lời.

Rồi thì điều gì? Rồi hãy cứ là tại sao đi! Như tại sao mây nói mà như không nói, như tại sao không ai nói mây đang diện bích không ngồi, mà đang nằm ngửa mặt lên trời nhắm mắt trước một bức tường mềm mại như nhung, vô cùng như ngôn ngữ, chữ nghĩa. Và, mây đang chẳng lo âu gì cả trước bao nhiêu người thân đang ngồi trên đồng lửa.

Tôi nhìn từng nhịp tim đập thờ ơ trên máy đo tim, lắng nghe từng hơi thở khinh bạc. Từ rất xa, tôi nghe tiếng nó cười:

-Tao tới rồi.

-Thấy gì?

-Sương mù.

-Phía trước?

-Sương mù.

-Phía sau?

-Sương mù.

Tôi đặt tay lên gò má nó:

-Đừng xạo nghe.

-Gì xạo.

-Tao không muốn mày tới bây giờ.

-Bây giờ là giờ nào?

-Bây giờ là không phải hôm qua hay ngày mai.

-Ai hồng biết!

-Vợ mày đang về.

-Về, đi, đi, về. Vòng tròn. Cũng thế thôi.

-Mọi người đang khắc khoải ngóng mày.

-Thôi đủ, tao ân xá cho mọi người. Miễn phải canh gác nữa. Mày trở về đi.

2009

Tôi nhìn từng nhịp tim đập thờ ơ trên máy đo tim, lắng nghe từng hơi thở khinh bạc. Từ rất xa, tôi nghe tiếng nó cười:

-Tao tới rồi.

-Thấy gì?

-Sương mù.

-Phía trước?

-Sương mù.

-Phía sau?

-Sương mù.

Tôi đặt tay lên gò má nó:

-Đừng xạo nghe.

-Gì xạo.

-Tao không muốn mày tới bây giờ.

-Bây giờ là giờ nào?

-Bây giờ là không phải hôm qua hay ngày mai.

-Ai hồng biết!

-Vợ mày đang về.

-Về, đi, đi, về. Vòng tròn. Cũng thế thôi.

-Mọi người đang khắc khoải ngóng mày.

-Thôi đủ, tao ân xá cho mọi người. Miễn phải canh gác nữa. Mày trở về đi.

2009

Sông Núi Trở Màu

*“Đoạn trường nước chảy qua cầu
Gặp nhau sông núi trở màu đắng cay”*
(ca dao)

1

May mắn hơn những lần về phép trước, lần này nhờ có thằng bạn làm dưới phòng ba, xin cho tôi được trở lại đơn vị bằng phi cơ, thay vì phải vật lộn với con đường vòng vo gần bốn trăm cây số đầy bất trắc qua gần hai ngày đường.

Tôi ra phi trường Chóp Chài, thằng bạn tiễn tôi ra tận chiếc C130, và ít phút sau, máy bay cất cánh. Máy bay không thấy hành khách, toàn là hàng hóa và phi hành đoàn, họ đều là quân nhân Mỹ. Trong sợi dây nịt an toàn, tôi lơ mơ ngủ, sẽ không bao lâu, chừng ba, bốn chục phút nữa thôi, là tôi có thể uống một ly café của thành phố Cheo Reo nhỏ bé, thân quen.

Tôi tỉnh hẳn người (thật ra không phải là ngủ, mà ít thường đi máy bay, thấy lo lo, nhắm mắt để quên), khi cảm giác được bánh máy bay chạm xuống phi đạo, với tâm trạng vui mừng, tôi ngược đôi mắt rạng rỡ nhìn mấy người lính Mỹ, như muốn ngó một lời

Sông Núi Trở Màu

*“Đoạn trường nước chảy qua cầu
Gặp nhau sông núi trở màu đắng cay”*
(ca dao)

1

May mắn hơn những lần về phép trước, lần này nhờ có thằng bạn làm dưới phòng ba, xin cho tôi được trở lại đơn vị bằng phi cơ, thay vì phải vật lộn với con đường vòng vo gần bốn trăm cây số đầy bất trắc qua gần hai ngày đường.

Tôi ra phi trường Chóp Chài, thằng bạn tiễn tôi ra tận chiếc C130, và ít phút sau, máy bay cất cánh. Máy bay không thấy hành khách, toàn là hàng hóa và phi hành đoàn, họ đều là quân nhân Mỹ. Trong sợi dây nịt an toàn, tôi lơ mơ ngủ, sẽ không bao lâu, chừng ba, bốn chục phút nữa thôi, là tôi có thể uống một ly café của thành phố Cheo Reo nhỏ bé, thân quen.

Tôi tỉnh hẳn người (thật ra không phải là ngủ, mà ít thường đi máy bay, thấy lo lo, nhắm mắt để quên), khi cảm giác được bánh máy bay chạm xuống phi đạo, với tâm trạng vui mừng, tôi ngược đôi mắt rạng rỡ nhìn mấy người lính Mỹ, như muốn ngó một lời

cám ơn. Lát nữa trước khi bước ra khỏi máy bay, tôi phải xỏ một câu tiếng Anh dễ, mà tôi học hồi trung học, đã lâu không dùng tới “Thank you very much”.

Máy bay đã dừng hẳn, tôi hí hửng tháo nịt an toàn, nôn nao nhìn cửa sau hạ xuống, một cảnh quan lạ hoắc đập nhanh vào mắt tôi, một phi trường rộng, có nhiều loại máy bay đậu không giống như phi trường quen thuộc nơi tôi đóng quân, tôi áp úng nhìn người lính Mỹ, chỉ vào ngực mình:

-Hau Bon? Me here? (tôi muốn nói có phải đây là phi trường Hậu Bôn, có phải là chỗ đến của tôi không?)

Người lính Mỹ, hẳn đã biết tôi đi Cheo Reo, khoát tay, nói mấy tiếng mà hẳn nghĩ là dễ, tôi nghĩ hẳn cũng nói tiếng bồi cho tôi hiểu:

-No, no, here is Phu Cat. You just stay, we'll go right now. (không phải, đây là Phù Cát, bạn phải ngồi đó, chúng ta sẽ đi ngay).

Tôi tiu nghỉu, và hiểu là máy bay phải ghé phi trường Phù Cát bỏ hàng xuống, bốc hàng lên rồi bay tiếp. Thôi cũng đành. Sao cũng được. Đỡ hơn xe đồ phải nằm đường nằm sá, trễ một chút thôi mà.

Lại nhắm mắt lim dim, không lâu sau máy bay lại cất cánh, tôi xem đồng hồ, nhắm tính thời gian...

Máy bay lại hạ cánh, cửa mở, người lính Mỹ ra hiệu cho tôi ra khỏi máy bay, nói tùm lum tà la gì đó, tôi hiểu là xuống ăn uống đi, và phải chờ, như là hiện giờ không có chuyến đi Cheo Reo. Hẳn chỉ cho tôi chỗ để tôi vào, cách đó chừng hơn trăm mét.

Tôi thất thểu mang ba-lô đi. Phi trường lớn quá, đủ thứ máy bay, vận tải, phản lực, trực thăng. Chỗ tôi

cám ơn. Lát nữa trước khi bước ra khỏi máy bay, tôi phải xỏ một câu tiếng Anh dễ, mà tôi học hồi trung học, đã lâu không dùng tới “Thank you very much”.

Máy bay đã dừng hẳn, tôi hí hửng tháo nịt an toàn, nôn nao nhìn cửa sau hạ xuống, một cảnh quan lạ hoắc đập nhanh vào mắt tôi, một phi trường rộng, có nhiều loại máy bay đậu không giống như phi trường quen thuộc nơi tôi đóng quân, tôi áp úng nhìn người lính Mỹ, chỉ vào ngực mình:

-Hau Bon? Me here? (tôi muốn nói có phải đây là phi trường Hậu Bôn, có phải là chỗ đến của tôi không?)

Người lính Mỹ, hẳn đã biết tôi đi Cheo Reo, khoát tay, nói mấy tiếng mà hẳn nghĩ là dễ, tôi nghĩ hẳn cũng nói tiếng bồi cho tôi hiểu:

-No, no, here is Phu Cat. You just stay, we'll go right now. (không phải, đây là Phù Cát, bạn phải ngồi đó, chúng ta sẽ đi ngay).

Tôi tiu nghỉu, và hiểu là máy bay phải ghé phi trường Phù Cát bỏ hàng xuống, bốc hàng lên rồi bay tiếp. Thôi cũng đành. Sao cũng được. Đỡ hơn xe đồ phải nằm đường nằm sá, trễ một chút thôi mà.

Lại nhắm mắt lim dim, không lâu sau máy bay lại cất cánh, tôi xem đồng hồ, nhắm tính thời gian...

Máy bay lại hạ cánh, cửa mở, người lính Mỹ ra hiệu cho tôi ra khỏi máy bay, nói tùm lum tà la gì đó, tôi hiểu là xuống ăn uống đi, và phải chờ, như là hiện giờ không có chuyến đi Cheo Reo. Hẳn chỉ cho tôi chỗ để tôi vào, cách đó chừng hơn trăm mét.

Tôi thất thểu mang ba-lô đi. Phi trường lớn quá, đủ thứ máy bay, vận tải, phản lực, trực thăng. Chỗ tôi

vào là một câu lạc bộ, rất đông lính Mỹ và như là không thấy bóng dáng một người lính Việt Nam nào. Cũng may, có mấy cô bán hàng người Việt, tôi lân la lại hỏi thăm, mới biết đây là phi trường Cam Ranh, và nơi này chỉ là riêng của quân đội Mỹ. Đến chiều, tôi đói bụng, định hỏi mua cơm ăn, cô bán hàng nhìn quanh, áy náy: “Ồ, xin lỗi ông, ở đây không dùng tiền Việt”.

Tôi ngán ngẩm nói cảm ơn, rồi xách ba-lô đi tìm một chỗ nghỉ, cũng cóc cần ngồi lên ghế của mấy cái bàn ăn, thả ba-lô đánh phịch xuống đất, ngồi dựa lưng vào một cây cột, mơ màng, hát một câu vu vơ, hỏi ở quân trường Thủ Đức thường hát “Sá gì, cá mỗi đưa leo” mà nghe bụng mình cồn cào như đang muốn rủ nhau đi biểu tình, cũng chả buồn nhìn mấy cô gái Việt hiếm hoi, xinh xắn đang có vẻ ném thật nhanh những ánh mắt “gian gian” về phía gã con trai bơ vơ lạc lõng đói khát tội nghiệp này. Thằng Mỹ nói chờ, thì cùng lắm là ngày mai, cùng lắm nhin đói một đêm hôm nay, bạn bè đi trận, nhin đói năm bảy ngày thì sao. Tự an ủi thế, nhưng giá như có được một bát cơm Phiếu mẫu thì Hàn Tín kia cũng chả thiết hai tiếng anh hùng.

Có bước chân rón rén, tôi nhìn lên, một Phiếu mẫu bằng xương bằng thịt đang bung một đĩa cơm đầy, e dè ngồi xuống trước mặt tôi, nói giọng run run:

-Vừa rồi thấy anh không sẵn tiền đô, tôi muốn mời anh bữa cơm. Anh đừng ngại, ai cũng có lúc lỡ đường mà.

Tôi mở to đôi mắt nhìn sững nàng, nước bọt tươm ra (xấu hổ, đâu phải vì đói quá?), giọng nói ở đâu mà

vào là một câu lạc bộ, rất đông lính Mỹ và như là không thấy bóng dáng một người lính Việt Nam nào. Cũng may, có mấy cô bán hàng người Việt, tôi lân la lại hỏi thăm, mới biết đây là phi trường Cam Ranh, và nơi này chỉ là riêng của quân đội Mỹ. Đến chiều, tôi đói bụng, định hỏi mua cơm ăn, cô bán hàng nhìn quanh, áy náy: “Ồ, xin lỗi ông, ở đây không dùng tiền Việt”.

Tôi ngán ngẩm nói cảm ơn, rồi xách ba-lô đi tìm một chỗ nghỉ, cũng cóc cần ngồi lên ghế của mấy cái bàn ăn, thả ba-lô đánh phịch xuống đất, ngồi dựa lưng vào một cây cột, mơ màng, hát một câu vu vơ, hỏi ở quân trường Thủ Đức thường hát “Sá gì, cá mỗi đưa leo” mà nghe bụng mình cồn cào như đang muốn rủ nhau đi biểu tình, cũng chả buồn nhìn mấy cô gái Việt hiếm hoi, xinh xắn đang có vẻ ném thật nhanh những ánh mắt “gian gian” về phía gã con trai bơ vơ lạc lõng đói khát tội nghiệp này. Thằng Mỹ nói chờ, thì cùng lắm là ngày mai, cùng lắm nhin đói một đêm hôm nay, bạn bè đi trận, nhin đói năm bảy ngày thì sao. Tự an ủi thế, nhưng giá như có được một bát cơm Phiếu mẫu thì Hàn Tín kia cũng chả thiết hai tiếng anh hùng.

Có bước chân rón rén, tôi nhìn lên, một Phiếu mẫu bằng xương bằng thịt đang bung một đĩa cơm đầy, e dè ngồi xuống trước mặt tôi, nói giọng run run:

-Vừa rồi thấy anh không sẵn tiền đô, tôi muốn mời anh bữa cơm. Anh đừng ngại, ai cũng có lúc lỡ đường mà.

Tôi mở to đôi mắt nhìn sững nàng, nước bọt tươm ra (xấu hổ, đâu phải vì đói quá?), giọng nói ở đâu mà

trong treo đến thế, phát ra từ đôi cánh hồng chậm rãi hàm tiếu, với đôi mắt to đen, trong veo, ánh lên nét khản khoản ngọt ngào. Tôi có thể từ chối sao? Chắc cô ta cũng là một trong những nhân viên bán cơm kia... Tôi bối rối nói lí nhí “cám ơn” và đỡ đĩa cơm từ đôi tay nhỏ nhắn, chạm khẽ vào mấy ngón thon dài như bàn tay của mấy mannequin trong những gian hàng quần áo.

-Anh lại bàn ngồi ăn.

-Thôi được cô, lính tráng bụi đời quen rồi.

-Nhưng mà mấy thằng Mỹ nó cười...

-Hở mui cái răng. Cô ngồi chơi đây có sao không?

-Ồ, tôi cũng đi mua cơm như anh mà.

Tôi ngạc nhiên:

-Vậy sao cô biết tôi không mua được cơm?

-Chắc tại tâm trạng bất an quá nên anh đâu để ý gì chung quanh, tôi đứng cạnh anh chứ đâu.

Tôi vã mồ hôi:

-Ồ, xin lỗi, tôi vô ý quá, làm lỡ dịp quen biết một cô tiên nhỏ...

Nàng bật cười:

-Tán hay đấy, thế chứng tỏ là cái bụng nó đã nuốt mất tiêu hai con mắt rồi. Ăn cơm đi. lát tôi sẽ lấy nước cho ông, ông uống coca nhá!

Nàng ân cần chu đáo như một tiếp viên chuyên nghiệp, chắc cũng là tiếp viên, tôi hỏi một câu ngớ ngẩn:

-Tôi ăn đây, cô nhé.

-Vâng, ông muốn bụi thì bụi, cũng vui mà. Ông có hút thuốc không?

Tôi vừa xúc cơm đưa vào miệng, vừa trả lời:

trong treo đến thế, phát ra từ đôi cánh hồng chậm rãi hàm tiếu, với đôi mắt to đen, trong veo, ánh lên nét khản khoản ngọt ngào. Tôi có thể từ chối sao? Chắc cô ta cũng là một trong những nhân viên bán cơm kia... Tôi bối rối nói lí nhí “cám ơn” và đỡ đĩa cơm từ đôi tay nhỏ nhắn, chạm khẽ vào mấy ngón thon dài như bàn tay của mấy mannequin trong những gian hàng quần áo.

-Anh lại bàn ngồi ăn.

-Thôi được cô, lính tráng bụi đời quen rồi.

-Nhưng mà mấy thằng Mỹ nó cười...

-Hở mui cái răng. Cô ngồi chơi đây có sao không?

-Ồ, tôi cũng đi mua cơm như anh mà.

Tôi ngạc nhiên:

-Vậy sao cô biết tôi không mua được cơm?

-Chắc tại tâm trạng bất an quá nên anh đâu để ý gì chung quanh, tôi đứng cạnh anh chứ đâu.

Tôi vã mồ hôi:

-Ồ, xin lỗi, tôi vô ý quá, làm lỡ dịp quen biết một cô tiên nhỏ...

Nàng bật cười:

-Tán hay đấy, thế chứng tỏ là cái bụng nó đã nuốt mất tiêu hai con mắt rồi. Ăn cơm đi. lát tôi sẽ lấy nước cho ông, ông uống coca nhá!

Nàng ân cần chu đáo như một tiếp viên chuyên nghiệp, chắc cũng là tiếp viên, tôi hỏi một câu ngớ ngẩn:

-Tôi ăn đây, cô nhé.

-Vâng, ông muốn bụi thì bụi, cũng vui mà. Ông có hút thuốc không?

Tôi vừa xúc cơm đưa vào miệng, vừa trả lời:

-Tôi còn, mà cũng sắp hết, chao ơi, sao bà tiên tốt bụng quá.

Nàng cười hăm he:

-Ông chọc quê tôi, tôi đi về, cần gì ráng chịu đấy nhá!

Rồi nàng nhanh nhẹn đứng dậy, những bước chân tiên thanh thoát đi về phía quầy hàng, và mang trở lại hai lon Coca, hai gói thuốc lá Lucky, cười cười:

-Hút Lucky cho may mắn, quên nói với anh đĩa cơm là tôi mua, còn thịt lấp bên dưới là của cô làm cơm cho thêm, đêm nay mà cô ấy trực là anh có bạn rồi.

Tôi quay mặt về phía quầy, quan sát, không biết cái cô làm cơm là cô nào, thảo nào, đĩa cơm thịt ời là thịt, tình đồng bào béo ngậy trong mấy miếng thịt heo nạc dày cộm này. Tôi thật sự cảm động, không dám ngấu nghiến cái tình cảm chân thành của mấy cô, với lại còn phải làm dáng với người đẹp bất lịch sự cứ chăm chú nhìn tôi ăn mà lỏn lỏn cười. Tôi chợt nhớ:

-Chớ bộ đêm nay cô không trực sao?

-Không anh, tôi không làm ở đây, không gặp anh này giờ tôi về nhà rồi.

Tôi ú ớ:

-Thế, thế...cô làm đâu?

-Dạ, trên văn phòng.

Tôi như đang chơi với trên sóng chợt chụp được cái phao:

-Cô ở văn phòng cô có biết sao chiếc C130 mắc dịch kia nó bỏ tôi ở đây không? nó có nhầm lẫn gì không?

Bao giờ thì tôi mới về tới đơn vị tôi được?

Rồi tôi kể sơ cho nàng câu chuyện quá giang, nàng

-Tôi còn, mà cũng sắp hết, chao ơi, sao bà tiên tốt bụng quá.

Nàng cười hăm he:

-Ông chọc quê tôi, tôi đi về, cần gì ráng chịu đấy nhá!

Rồi nàng nhanh nhẹn đứng dậy, những bước chân tiên thanh thoát đi về phía quầy hàng, và mang trở lại hai lon Coca, hai gói thuốc lá Lucky, cười cười:

-Hút Lucky cho may mắn, quên nói với anh đĩa cơm là tôi mua, còn thịt lấp bên dưới là của cô làm cơm cho thêm, đêm nay mà cô ấy trực là anh có bạn rồi.

Tôi quay mặt về phía quầy, quan sát, không biết cái cô làm cơm là cô nào, thảo nào, đĩa cơm thịt ời là thịt, tình đồng bào béo ngậy trong mấy miếng thịt heo nạc dày cộm này. Tôi thật sự cảm động, không dám ngấu nghiến cái tình cảm chân thành của mấy cô, với lại còn phải làm dáng với người đẹp bất lịch sự cứ chăm chú nhìn tôi ăn mà lỏn lỏn cười. Tôi chợt nhớ:

-Chớ bộ đêm nay cô không trực sao?

-Không anh, tôi không làm ở đây, không gặp anh này giờ tôi về nhà rồi.

Tôi ú ớ:

-Thế, thế...cô làm đâu?

-Dạ, trên văn phòng.

Tôi như đang chơi với trên sóng chợt chụp được cái phao:

-Cô ở văn phòng cô có biết sao chiếc C130 mắc dịch kia nó bỏ tôi ở đây không? nó có nhầm lẫn gì không?

Bao giờ thì tôi mới về tới đơn vị tôi được?

Rồi tôi kể sơ cho nàng câu chuyện quá giang, nàng

nhíu nhíu đôi lông mày thanh mảnh cong vồng, rồi bảo những việc đó không nằm trong phần việc của nàng, nhưng nàng hứa sáng mai sẽ vào sớm và hỏi giúp tôi:

-Tôi tên Minh, Kim Minh, chắc chắn tôi sẽ hỏi được. Sáng vào làm chút chuyện, và khi tôi tới đây tức là đã có câu trả lời cho anh.

-Tôi là Hoài, Thế Hoài

-Nghe quen quen.

-Kiếp trước...

-Nữa, tán nữa, nhỏ sợ quá biến mất đừng nói ngày mai sao không đến.

-Cô không đến hay ngày mai không đến?

Minh đánh trống lảng:

-Câu lạc bộ có nhà vệ sinh phía sau kia, còn ngủ thì tạm theo kiểu của anh...

-?

-Bụi đời ấy

-Cám ơn cô

Nàng cười giòn tan, một chút buồn buồn, ngập ngừng:

-Thôi, em về

Mái tóc dài thả ngang thắt lưng, chiếc quần tây đen với chiếc áo sơ mi tím tím đã khuất phía dãy nhà bên trái câu lạc bộ, cuốn theo tiếng em mới mẻ ngọt xớt. Tôi bật lon Coca, châm một điếu thuốc...

Minh đến sớm hơn, mới 7g30 sáng, nhưng không phải đem lại cho tôi cái kết quả mà tôi mong đợi,

nhíu nhíu đôi lông mày thanh mảnh cong vồng, rồi bảo những việc đó không nằm trong phần việc của nàng, nhưng nàng hứa sáng mai sẽ vào sớm và hỏi giúp tôi:

-Tôi tên Minh, Kim Minh, chắc chắn tôi sẽ hỏi được. Sáng vào làm chút chuyện, và khi tôi tới đây tức là đã có câu trả lời cho anh.

-Tôi là Hoài, Thế Hoài

-Nghe quen quen.

-Kiếp trước...

-Nữa, tán nữa, nhỏ sợ quá biến mất đừng nói ngày mai sao không đến.

-Cô không đến hay ngày mai không đến?

Minh đánh trống lảng:

-Câu lạc bộ có nhà vệ sinh phía sau kia, còn ngủ thì tạm theo kiểu của anh...

-?

-Bụi đời ấy

-Cám ơn cô

Nàng cười giòn tan, một chút buồn buồn, ngập ngừng:

-Thôi, em về

Mái tóc dài thả ngang thắt lưng, chiếc quần tây đen với chiếc áo sơ mi tím tím đã khuất phía dãy nhà bên trái câu lạc bộ, cuốn theo tiếng em mới mẻ ngọt xớt. Tôi bật lon Coca, châm một điếu thuốc...

Minh đến sớm hơn, mới 7g30 sáng, nhưng không phải đem lại cho tôi cái kết quả mà tôi mong đợi,

nàng liếng thoảng:

-Em chưa hỏi được cho anh, ghé lại anh trước vì cái ly café này. Mua đại café sữa vì không biết anh uống gì. Em đi làm, tí nữa hỏi cho anh. Ngủ được không?

-Muỗi, hơi lạnh.

Thấy nàng đổi cách xưng hô, tôi cũng dăm dạn dĩ:

-Cám ơn nhỏ.

-Em phải cám ơn anh. Lâu lâu có được việc làm mới, ngộ ngộ, cũng vui. Tối ngày cắm đầu vào ba cái báo cáo, chết sướng hơn.

11g Minh trở lại, huyền thuyên:

-Máy bay chờ anh bắt ngờ nhận lệnh quay lại Cam Ranh, vì phải tiếp vận khẩn cấp cho chiến trường gì đó, họ nói họ không quên anh, và họ đang tìm cách giải quyết. Em nói vậy người ta trẻ phép sao, họ nói, thì cô công người ta đi đi. Anh giúp em lấy cơm tí.

Chúng tôi đi với nhau lại quây, Minh mua hai đĩa cơm, nàng đùa với mấy cô ở quây cơm “tối qua mấy chị có bắt nạt anh mình không? hôm nay phần cơm của anh có còn được đặt biệt không, mình quên, khi nào anh cần nước lã, mấy chị ưu tiên cho...”

Hai đĩa bùng hai phần cơm, nước ngọt quay lưng, tôi hỏi nhỏ:

-Mình ăn ở đâu?

Minh cười:

-Bụi đời.

Chúng tôi ngồi dưới sàn ăn với nhau. Bữa cơm chậm, nói đủ thứ chuyện, từ chuyện học hành, chiến trận, đến thơ nhạc, sách báo.

Minh gốc Bắc 54, gia đình Saigon, bố nàng làm trong Bộ Tổng tham mưu, có ông chú ruột làm lớn ở

nàng liếng thoảng:

-Em chưa hỏi được cho anh, ghé lại anh trước vì cái ly café này. Mua đại café sữa vì không biết anh uống gì. Em đi làm, tí nữa hỏi cho anh. Ngủ được không?

-Muỗi, hơi lạnh.

Thấy nàng đổi cách xưng hô, tôi cũng dăm dạn dĩ:

-Cám ơn nhỏ.

-Em phải cám ơn anh. Lâu lâu có được việc làm mới, ngộ ngộ, cũng vui. Tối ngày cắm đầu vào ba cái báo cáo, chết sướng hơn.

11g Minh trở lại, huyền thuyên:

-Máy bay chờ anh bắt ngờ nhận lệnh quay lại Cam Ranh, vì phải tiếp vận khẩn cấp cho chiến trường gì đó, họ nói họ không quên anh, và họ đang tìm cách giải quyết. Em nói vậy người ta trẻ phép sao, họ nói, thì cô công người ta đi đi. Anh giúp em lấy cơm tí.

Chúng tôi đi với nhau lại quây, Minh mua hai đĩa cơm, nàng đùa với mấy cô ở quây cơm “tối qua mấy chị có bắt nạt anh mình không? hôm nay phần cơm của anh có còn được đặt biệt không, mình quên, khi nào anh cần nước lã, mấy chị ưu tiên cho...”

Hai đĩa bùng hai phần cơm, nước ngọt quay lưng, tôi hỏi nhỏ:

-Mình ăn ở đâu?

Minh cười:

-Bụi đời.

Chúng tôi ngồi dưới sàn ăn với nhau. Bữa cơm chậm, nói đủ thứ chuyện, từ chuyện học hành, chiến trận, đến thơ nhạc, sách báo.

Minh gốc Bắc 54, gia đình Saigon, bố nàng làm trong Bộ Tổng tham mưu, có ông chú ruột làm lớn ở

Đặc khu Cam Ranh, gặp lúc có một cơ quan an ninh Mỹ đang cần một thư ký, nàng lại mới ra đại học, rảnh rỗi, bố muốn gửi nàng ra đây, coi như một cơ hội rèn luyện Anh ngữ, làm bàn đạp... trở về sau này.

-Đem con bỏ chợ, sao không sợ cục mớ quá thơm trước mũi đám mèo?

-Mèo là anh mèo ấy. Cục mớ này đi một đường, về một ngõ, anh thấy con nhỏ dễ với anh, anh đánh giá chứ gì? Ai dám đụng vào cháu ruột của Đặc Khu phó Cam Ranh nào? Tưởng bở, người ta thấy tội nghiệp thôi, không biết thân.

Tôi cười cầu tài:

-Người ta nói Bắc Kỳ chưa ngoa, hôm nay mới thấy. Gớm, anh lo quá mới nói vậy.

-Lo kiểu gì kỳ. Em cũng không hiểu em sao thế. Đùa thôi, cứ coi như một giấc mơ, thoát đó, mất đó, anh lên máy bay, là xong. Giống như hồi học sinh, đám bạn, nhớ là không có em nhà, rủ nhau đi bắt bọ với mấy anh Sinh Viên Sĩ Quan Thủ Đức, để được cuối tuần mua quà đi thăm viếng, để được lâu lâu các anh về dung giăng dung giẻ, để viết thư, thẻ non hện biển, cười khóc như thật, khi mấy chàng ra trường, mấy nàng queo cua “chuôi” xuống đám sinh viên đàn em mới. Vâng, một trò chơi.

-Nếu anh có gì sai, cho anh xin lỗi.

-Anh có lỗi gì đâu. Anh nói lo cũng phải mà. Có điều mới mà đã cãi nhau chí chóe, chắc sẽ một tiền đồ không mấy sáng sủa.

Tôi nắm chặt bàn tay Minh, cười cười:

-Thì cũng cắn nhau... đau chút chút mà. Tiền đồ là

Đặc khu Cam Ranh, gặp lúc có một cơ quan an ninh Mỹ đang cần một thư ký, nàng lại mới ra đại học, rảnh rỗi, bố muốn gửi nàng ra đây, coi như một cơ hội rèn luyện Anh ngữ, làm bàn đạp... trở về sau này.

-Đem con bỏ chợ, sao không sợ cục mớ quá thơm trước mũi đám mèo?

-Mèo là anh mèo ấy. Cục mớ này đi một đường, về một ngõ, anh thấy con nhỏ dễ với anh, anh đánh giá chứ gì? Ai dám đụng vào cháu ruột của Đặc Khu phó Cam Ranh nào? Tưởng bở, người ta thấy tội nghiệp thôi, không biết thân.

Tôi cười cầu tài:

-Người ta nói Bắc Kỳ chưa ngoa, hôm nay mới thấy. Gớm, anh lo quá mới nói vậy.

-Lo kiểu gì kỳ. Em cũng không hiểu em sao thế. Đùa thôi, cứ coi như một giấc mơ, thoát đó, mất đó, anh lên máy bay, là xong. Giống như hồi học sinh, đám bạn, nhớ là không có em nhà, rủ nhau đi bắt bọ với mấy anh Sinh Viên Sĩ Quan Thủ Đức, để được cuối tuần mua quà đi thăm viếng, để được lâu lâu các anh về dung giăng dung giẻ, để viết thư, thẻ non hện biển, cười khóc như thật, khi mấy chàng ra trường, mấy nàng queo cua “chuôi” xuống đám sinh viên đàn em mới. Vâng, một trò chơi.

-Nếu anh có gì sai, cho anh xin lỗi.

-Anh có lỗi gì đâu. Anh nói lo cũng phải mà. Có điều mới mà đã cãi nhau chí chóe, chắc sẽ một tiền đồ không mấy sáng sủa.

Tôi nắm chặt bàn tay Minh, cười cười:

-Thì cũng cắn nhau... đau chút chút mà. Tiền đồ là

mình mà, cái gì em cũng đúng hết là xong.

-Nữ. Em muốn vậy sao. Càng lúc khoảng cách càng xa. Thấy ghét.

-Ừ, anh cũng thấy ghét anh thật, anh... làm sao anh ôm em đây.

Chúng tôi cùng đảo mắt nhìn quanh, nàng rút tay lại:

-Giữa thanh thiên bạch nhật, khiêu khích thiên hạ kiểu này, chỉ tổ để lại tai tiếng cho em. Thương kiểu gì...

Minh đi làm. Chiều về, nàng ghé lại tôi, giao tay lái chiếc Honda Dame cho tôi, ra lệnh:

-Anh lái đi.

Tôi đặt cái ba-lô đằng trước, Minh ngồi sau, chỉ đường tôi đi về nhà nàng. Minh đùa:

-Cư xá sĩ quan đây, em được cấp một căn. Không phải sĩ quan không ở được đâu.

-Bà sĩ quan ở được không?

-Không luôn. Anh tắm rửa đi, em làm cơm. Bụi đời hoài chán rồi.

-Có một bữa, kêu hoài.

-Em nói anh í. Ăn xong em cho anh trở lại chỗ của anh.

-Anh không đi.

Không thấy nàng nói gì.

Tôi tắm rửa, thay đồ, bước ra thì thấy Minh đang đứng làm cơm bên bếp. Tôi bước nhẹ nhẹ đến (nhưng dĩ nhiên là Minh biết) phía sau lưng nàng, vòng hai tay ôm eo nàng hôn nhẹ lên tóc, Minh không quay lại:

-Đừng phá em. Em cho ăn cơm khét, ráng chịu.

Tôi xoay Minh lại, Minh ôm tôi, miệng lầm bầm:

mình mà, cái gì em cũng đúng hết là xong.

-Nữ. Em muốn vậy sao. Càng lúc khoảng cách càng xa. Thấy ghét.

-Ừ, anh cũng thấy ghét anh thật, anh... làm sao anh ôm em đây.

Chúng tôi cùng đảo mắt nhìn quanh, nàng rút tay lại:

-Giữa thanh thiên bạch nhật, khiêu khích thiên hạ kiểu này, chỉ tổ để lại tai tiếng cho em. Thương kiểu gì...

Minh đi làm. Chiều về, nàng ghé lại tôi, giao tay lái chiếc Honda Dame cho tôi, ra lệnh:

-Anh lái đi.

Tôi đặt cái ba-lô đằng trước, Minh ngồi sau, chỉ đường tôi đi về nhà nàng. Minh đùa:

-Cư xá sĩ quan đây, em được cấp một căn. Không phải sĩ quan không ở được đâu.

-Bà sĩ quan ở được không?

-Không luôn. Anh tắm rửa đi, em làm cơm. Bụi đời hoài chán rồi.

-Có một bữa, kêu hoài.

-Em nói anh í. Ăn xong em cho anh trở lại chỗ của anh.

-Anh không đi.

Không thấy nàng nói gì.

Tôi tắm rửa, thay đồ, bước ra thì thấy Minh đang đứng làm cơm bên bếp. Tôi bước nhẹ nhẹ đến (nhưng dĩ nhiên là Minh biết) phía sau lưng nàng, vòng hai tay ôm eo nàng hôn nhẹ lên tóc, Minh không quay lại:

-Đừng phá em. Em cho ăn cơm khét, ráng chịu.

Tôi xoay Minh lại, Minh ôm tôi, miệng lầm bầm:

-Lì quá.

-Anh yêu em.

Hai đôi mắt nhắm nghiền, hai đôi môi gắn chặt vào nhau. Minh run bần bật trong tay tôi, thều thào:

-Anh, anh đừng làm em sợ...

Bếp lửa reo vui, Minh đẩy tôi ra:

-Ông táo cười kìa.

-Cười nghĩa là chứng nhận mỗi lương duyên này.

-Lương... liệu mạng. Để em làm mà.

-Anh làm với em.

-Phá thì có. Anh hút thuốc nghỉ ngơi chút ăn cơm, kéo nữa cơm ngon nói là nhờ anh.

...

Minh nằm gối đầu lên tay tôi, lặng lẽ nhận những nụ hôn dài nhút, tấm thân mỏng mảnh của nàng cơ hồ chết ngất trong vòng tay siết cứng của tôi.

-Trời ơi, sao mà... em đẹp quá, anh yêu em, Minh ơi.

-Không đẹp, không yêu?

-Không phải, anh nói, hai mệnh đề khách nhau. Em là em.

-Xạo quá. Em là đại danh từ chung. Ai cũng em hết.

-Cũng như Anh?

-Khác. Em ngu rồi. Sau đĩa cơm đầu tiên, đêm về em không chớp mắt. Em bị mũi tên tình ái xuyên tâm rồi. Cho nên anh có quyền khinh em, em điên rồi, em mà biết yêu bao giờ thì em đã không đi tới Cam Ranh này.

Tai tôi không nhận được âm thanh nữa, chỉ còn bàn tay rạo rức tìm đường vuốt ve an ủi Minh, bắt chấp bàn tay mềm mại Minh ngăn cản, mấy hạt nút áo của

-Lì quá.

-Anh yêu em.

Hai đôi mắt nhắm nghiền, hai đôi môi gắn chặt vào nhau. Minh run bần bật trong tay tôi, thều thào:

-Anh, anh đừng làm em sợ...

Bếp lửa reo vui, Minh đẩy tôi ra:

-Ông táo cười kìa.

-Cười nghĩa là chứng nhận mỗi lương duyên này.

-Lương... liệu mạng. Để em làm mà.

-Anh làm với em.

-Phá thì có. Anh hút thuốc nghỉ ngơi chút ăn cơm, kéo nữa cơm ngon nói là nhờ anh.

...

Minh nằm gối đầu lên tay tôi, lặng lẽ nhận những nụ hôn dài nhút, tấm thân mỏng mảnh của nàng cơ hồ chết ngất trong vòng tay siết cứng của tôi.

-Trời ơi, sao mà... em đẹp quá, anh yêu em, Minh ơi.

-Không đẹp, không yêu?

-Không phải, anh nói, hai mệnh đề khách nhau. Em là em.

-Xạo quá. Em là đại danh từ chung. Ai cũng em hết.

-Cũng như Anh?

-Khác. Em ngu rồi. Sau đĩa cơm đầu tiên, đêm về em không chớp mắt. Em bị mũi tên tình ái xuyên tâm rồi. Cho nên anh có quyền khinh em, em điên rồi, em mà biết yêu bao giờ thì em đã không đi tới Cam Ranh này.

Tai tôi không nhận được âm thanh nữa, chỉ còn bàn tay rạo rức tìm đường vuốt ve an ủi Minh, bắt chấp bàn tay mềm mại Minh ngăn cản, mấy hạt nút áo của

nàng cũng đã hốt hoảng bung ra, tôi đặt tay lên bầu ngực no tròn phập phồng ấm áp của nàng, định úp mặt vào đó. Tôi cũng đang run lên, một câu nói đại dốt không kiểm soát đã bắn ra từ cửa miệng cuồng loạn say mê của tôi:

-Con gái xa nhà thoải mái em hử?

Bất ngờ, Minh hất tay tôi ra, òa khóc:

-Em nói, em bị tê liệt bởi mũi tên của thần Cupid rồi. Em không còn kiểm soát em được nữa, không còn cái gì là của em nữa, anh có quyền lấy đi hết, nhưng không được khinh em. Thoải mái? Anh lắm rồi.

Minh khóc rung cả người, tôi ngỡ ngàng lồm cồm ngồi dậy ôm nàng, căn những giọt nước mắt mặn mặn đang túa xuống bờ má hơi cao và tràn nghiêng qua sống mũi nhỏ nhắn, dọc dừa với chóp mũi nhỏ xinh kiêu mạn của nàng, bao nhiêu háo hức tan biến hết. Chập lâu sau, Minh bước xuống giường, thay quần áo, dịu dàng:

-Thay đồ đi anh, em chờ anh vào phi trường.

-Giới nghiêm rồi đi đâu?

Nàng ngồi rũ xuống cạnh giường:

-Thôi anh ngủ đi. Thật ra hôm nay em có thể hỏi máy bay Việt Nam cho anh được, nhưng...bởi vì em muốn còn được có anh.

Tôi cảm động đưa tay níu nàng nằm xuống:

-Anh xin lỗi em. Cũng may, anh lỡ nói một câu ngu xuẩn, nếu không...

-Nếu không, anh hại em rồi phải không? Có được thêm một cái tên trong danh sách bẻ hoa của anh?

-Anh xin lỗi rồi. Mà ác, may giữ anh thể, trễ phép làm sao?

nàng cũng đã hốt hoảng bung ra, tôi đặt tay lên bầu ngực no tròn phập phồng ấm áp của nàng, định úp mặt vào đó. Tôi cũng đang run lên, một câu nói đại dốt không kiểm soát đã bắn ra từ cửa miệng cuồng loạn say mê của tôi:

-Con gái xa nhà thoải mái em hử?

Bất ngờ, Minh hất tay tôi ra, òa khóc:

-Em nói, em bị tê liệt bởi mũi tên của thần Cupid rồi. Em không còn kiểm soát em được nữa, không còn cái gì là của em nữa, anh có quyền lấy đi hết, nhưng không được khinh em. Thoải mái? Anh lắm rồi.

Minh khóc rung cả người, tôi ngỡ ngàng lồm cồm ngồi dậy ôm nàng, căn những giọt nước mắt mặn mặn đang túa xuống bờ má hơi cao và tràn nghiêng qua sống mũi nhỏ nhắn, dọc dừa với chóp mũi nhỏ xinh kiêu mạn của nàng, bao nhiêu háo hức tan biến hết. Chập lâu sau, Minh bước xuống giường, thay quần áo, dịu dàng:

-Thay đồ đi anh, em chờ anh vào phi trường.

-Giới nghiêm rồi đi đâu?

Nàng ngồi rũ xuống cạnh giường:

-Thôi anh ngủ đi. Thật ra hôm nay em có thể hỏi máy bay Việt Nam cho anh được, nhưng...bởi vì em muốn còn được có anh.

Tôi cảm động đưa tay níu nàng nằm xuống:

-Anh xin lỗi em. Cũng may, anh lỡ nói một câu ngu xuẩn, nếu không...

-Nếu không, anh hại em rồi phải không? Có được thêm một cái tên trong danh sách bẻ hoa của anh?

-Anh xin lỗi rồi. Mà ác, may giữ anh thể, trễ phép làm sao?

Minh nghiêng mình, úp mặt vào mặt tôi, hôn nhẹ, thì thầm:

-Sao em lại thăm hại đến thế này, anh đi rồi, em làm sao đây?

Nàng lại rưng rức khóc. Tôi nói như mơ:

-Anh sẽ về mà. Đừng khóc nữa. Từ Thức ngu chứ anh không ngu đâu, nàng tiên của anh.

Không biết là Minh thôi khóc, hay tôi không còn nghe nàng khóc nữa. Giấc ngủ bủa xuống tôi như một mẻ lưới bắt ngờ.

Sáng sớm chúng tôi đã dậy, Minh lấy xe đi mua café cho tôi, về dọn bữa sáng rồi đi làm, dặn tôi ở nhà chờ nàng vào hỏi máy bay. Tôi nói đùa, “anh không đi nữa đâu”

Đến hơn mười giờ, Minh hồi hả chạy về, ôm chầm lấy tôi, thổn thức:

-Em nhờ chú em, có chuyến trực thăng của Không Quân Việt Nam mười một rưỡi đi Cheo-reo, em cũng đi với anh.

-Đi luôn?

-Ham lắm.

Chúng tôi lại hôn nhau, nụ hôn bù ngủi thắm thiết, tôi kéo nàng xuống giường, và Minh không ngăn bàn tay sờ sảng của tôi trên bất kỳ một vuông da thịt nào. Nếu tôi muốn tung hết áo quần nàng ra, phút giây này, chắc nàng không từ chối.

Trực thăng thả tôi xuống phi trường Hậu Bồn, rồi lại bay đi. Vẫy tay chào và nước mắt. Một giấc mơ đẹp.

Về đơn vị không trễ, nếu tôi đi xe đồ, chưa hẳn giờ này đã tới. Nhưng nếu không có chuyến trực thăng của không quân Việt Nam thì không biết tôi đợi đến

Minh nghiêng mình, úp mặt vào mặt tôi, hôn nhẹ, thì thầm:

-Sao em lại thăm hại đến thế này, anh đi rồi, em làm sao đây?

Nàng lại rưng rức khóc. Tôi nói như mơ:

-Anh sẽ về mà. Đừng khóc nữa. Từ Thức ngu chứ anh không ngu đâu, nàng tiên của anh.

Không biết là Minh thôi khóc, hay tôi không còn nghe nàng khóc nữa. Giấc ngủ bủa xuống tôi như một mẻ lưới bắt ngờ.

Sáng sớm chúng tôi đã dậy, Minh lấy xe đi mua café cho tôi, về dọn bữa sáng rồi đi làm, dặn tôi ở nhà chờ nàng vào hỏi máy bay. Tôi nói đùa, “anh không đi nữa đâu”

Đến hơn mười giờ, Minh hồi hả chạy về, ôm chầm lấy tôi, thổn thức:

-Em nhờ chú em, có chuyến trực thăng của Không Quân Việt Nam mười một rưỡi đi Cheo-reo, em cũng đi với anh.

-Đi luôn?

-Ham lắm.

Chúng tôi lại hôn nhau, nụ hôn bù ngủi thắm thiết, tôi kéo nàng xuống giường, và Minh không ngăn bàn tay sờ sảng của tôi trên bất kỳ một vuông da thịt nào. Nếu tôi muốn tung hết áo quần nàng ra, phút giây này, chắc nàng không từ chối.

Trực thăng thả tôi xuống phi trường Hậu Bồn, rồi lại bay đi. Vẫy tay chào và nước mắt. Một giấc mơ đẹp.

Về đơn vị không trễ, nếu tôi đi xe đồ, chưa hẳn giờ này đã tới. Nhưng nếu không có chuyến trực thăng của không quân Việt Nam thì không biết tôi đợi đến

bao lâu mới nói được câu thank you very much.

Mười ngày sau tôi nhận được thư Minh:

“Anh thương yêu,

Đêm ấy anh ngủ ngon quá, có lẽ ở ngoài phi trường anh đã quá mệt, em không nỡ đánh thức anh dậy, dù em đang cần anh vô cùng. Em hư quá, em yếu đuối quá phải không anh?

Anh, căn phòng trở nên ngọt ngào, đâu cũng đầy hình bóng anh, nhất là ban đêm, em cứ ngồi nhìn chiếc giường, để thấy anh vẫn ngủ say sưa trong hạnh phúc mình. Thốt nhiên em thấy sợ quá, em không thể không có anh, em không thể ngồi làm thơ và nhìn anh ngủ, chắc em phải về lại Saigon thôi. Có xa anh hơn chút nhưng em sẽ có nhiều việc để làm cho chúng mình. Hôn anh.”

Những cánh thư liên tục đi về, Minh tỉ mỉ gửi cho tôi những băng tên thù, những bộ áo quần dân sự, những cuốn truyện dịch, đến gần cuối năm 1972, nàng gửi cho tôi một thùng hàng, trong đó có cả chiếc cassette nàng dùng, với những băng nhạc của các nhạc sĩ thời danh và tiền chiến, với những giọng ca đang được ái mộ, và đặc biệt có những câu thơ Minh viết, nàng thu âm giọng đọc của nàng vào băng cassette. Minh viết là nàng phải trở lại Saigon, Bỏ nàng nói hiệp định Paris sắp ký, nàng còn có thể làm việc chung với Mỹ đến nửa năm sau, nhưng nàng không thể “ngồi nhìn anh ngủ mãi”. Minh “ra lệnh” cho tôi gửi gấp hồ sơ về cho nàng, nàng nói nàng

bao lâu mới nói được câu thank you very much.

Mười ngày sau tôi nhận được thư Minh:

“Anh thương yêu,

Đêm ấy anh ngủ ngon quá, có lẽ ở ngoài phi trường anh đã quá mệt, em không nỡ đánh thức anh dậy, dù em đang cần anh vô cùng. Em hư quá, em yếu đuối quá phải không anh?

Anh, căn phòng trở nên ngọt ngào, đâu cũng đầy hình bóng anh, nhất là ban đêm, em cứ ngồi nhìn chiếc giường, để thấy anh vẫn ngủ say sưa trong hạnh phúc mình. Thốt nhiên em thấy sợ quá, em không thể không có anh, em không thể ngồi làm thơ và nhìn anh ngủ, chắc em phải về lại Saigon thôi. Có xa anh hơn chút nhưng em sẽ có nhiều việc để làm cho chúng mình. Hôn anh.”

Những cánh thư liên tục đi về, Minh tỉ mỉ gửi cho tôi những băng tên thù, những bộ áo quần dân sự, những cuốn truyện dịch, đến gần cuối năm 1972, nàng gửi cho tôi một thùng hàng, trong đó có cả chiếc cassette nàng dùng, với những băng nhạc của các nhạc sĩ thời danh và tiền chiến, với những giọng ca đang được ái mộ, và đặc biệt có những câu thơ Minh viết, nàng thu âm giọng đọc của nàng vào băng cassette. Minh viết là nàng phải trở lại Saigon, Bỏ nàng nói hiệp định Paris sắp ký, nàng còn có thể làm việc chung với Mỹ đến nửa năm sau, nhưng nàng không thể “ngồi nhìn anh ngủ mãi”. Minh “ra lệnh” cho tôi gửi gấp hồ sơ về cho nàng, nàng nói nàng

muốn nhờ bố nàng giúp chuyển tôi về Saigon, “chuyện đám cưới chỉ còn đợi anh, xe hơi đang nổ máy ngoài ngõ...”

Nhưng tôi muốn được về Tuy Hòa. Ba Má tôi đã cạn khô nước mắt mòn mỏi trông mong tôi bao nhiêu ngày tháng, nhất là sau mấy lần bị thương thập tử nhất sinh mà ba má tôi đã không thể ở gần tôi được. Vậy là giữa năm 73, tôi được lệnh chuyển về Phú Yên. Mười ngày phép cuối năm 74, tôi về Saigon thăm Minh, chúng tôi có được những ngày đào nguyên tuyệt diệu, ở đâu chúng tôi cũng gặp lại cư xá sĩ quan Cam Ranh ngày ấy.

Và đúng là hết chuyện nếu như chúng tôi lấy nhau (như Nguyễn Nhựt Pháp viết), chúng tôi hoàn toàn mất liên lạc nhau từ ngày Saigon sụp đổ. Ra tù, tôi về tìm lại địa chỉ nhà Minh cũ, chủ nhân đã hoàn toàn xa lạ. Nghe nói gia đình nàng đã di tản trước ngày 30-4-1975.

2

Là một nhân viên Xã hội, tôi được quyền “phỏng vấn” anh ta đủ mọi chuyện. Tôi đọc danh sách xin trợ cấp của những gia đình HO, thấy có tên anh, tôi giành lấy bộ hồ sơ gia đình anh.

Tôi cố gắng nghiêm nghị nhưng cũng không nén nổi mấy giọt nước mắt xót xa khe khẽ rớt trên mi. Gần hai mươi năm không một chút xúu tin tức, phần thì anh không quen biết nhiều những người thân quen của tôi, phần những bạn bè quen biết của tôi cũng

muốn nhờ bố nàng giúp chuyển tôi về Saigon, “chuyện đám cưới chỉ còn đợi anh, xe hơi đang nổ máy ngoài ngõ...”

Nhưng tôi muốn được về Tuy Hòa. Ba Má tôi đã cạn khô nước mắt mòn mỏi trông mong tôi bao nhiêu ngày tháng, nhất là sau mấy lần bị thương thập tử nhất sinh mà ba má tôi đã không thể ở gần tôi được. Vậy là giữa năm 73, tôi được lệnh chuyển về Phú Yên. Mười ngày phép cuối năm 74, tôi về Saigon thăm Minh, chúng tôi có được những ngày đào nguyên tuyệt diệu, ở đâu chúng tôi cũng gặp lại cư xá sĩ quan Cam Ranh ngày ấy.

Và đúng là hết chuyện nếu như chúng tôi lấy nhau (như Nguyễn Nhựt Pháp viết), chúng tôi hoàn toàn mất liên lạc nhau từ ngày Saigon sụp đổ. Ra tù, tôi về tìm lại địa chỉ nhà Minh cũ, chủ nhân đã hoàn toàn xa lạ. Nghe nói gia đình nàng đã di tản trước ngày 30-4-1975.

2

Là một nhân viên Xã hội, tôi được quyền “phỏng vấn” anh ta đủ mọi chuyện. Tôi đọc danh sách xin trợ cấp của những gia đình HO, thấy có tên anh, tôi giành lấy bộ hồ sơ gia đình anh.

Tôi cố gắng nghiêm nghị nhưng cũng không nén nổi mấy giọt nước mắt xót xa khe khẽ rớt trên mi. Gần hai mươi năm không một chút xúu tin tức, phần thì anh không quen biết nhiều những người thân quen của tôi, phần những bạn bè quen biết của tôi cũng

không có điều kiện hỏi thăm về gia đình anh ấy. Những năm đầu của 75, tôi có viết thư về Tuy Hòa nhưng tất cả đều bật vô âm tín.

Anh ngồi trước mặt tôi, gầy nhom, răng chiếc rụng chiếc xiêu vẹo, mồm mém như ông cụ, đôi mắt u uẩn xa xôi. Tôi nói bằng tiếng Việt, giới thiệu tên tôi là Jasmine, tôi dẫn anh đi theo những câu hỏi mà trong chương trình phỏng vấn không có, ý là, tôi muốn biết tại sao anh đã không nhận được thư tôi:

-Xin lỗi, ông ở tù cộng sản bao nhiêu năm?

-Dạ 4 năm, thưa bà

-Ra tù ông được về lại địa chỉ cũ nhà ông chứ?

-Thưa, về lại nhà tôi, nhưng không phải là địa chỉ cũ.

-Tại sao?

-Đa số nhà sĩ quan chế độ cũ đều bị nhà nước lấy, đây gia đình chúng tôi đi kinh tế mới hay về quê.

-Vậy nhà ông bị lấy từ lúc nào?

-Sau ngày Saigon mất, nhà chúng tôi mất theo.

-Vậy ông lập gia đình năm nào?

-Thưa bà, sáu năm sau khi ở tù về.

-Gần mười năm sau mới đi HO, ông bà được mấy người con?

-Chỉ có một con chung, gái, nay bảy tuổi, bà nhà có ba người con riêng.

-Cùng đi Mỹ cả?

-Dạ. Xin lỗi bà cho phép tôi hỏi một câu ngoài lề.

Tôi giật mình, nhưng cố lấy bình tĩnh, nén tiếng thở dài:

-Tên Việt của bà là gì ạ?

-Ồ, là Lài, thưa ông. Lài dịch qua tiếng Anh là Jasmine.

không có điều kiện hỏi thăm về gia đình anh ấy. Những năm đầu của 75, tôi có viết thư về Tuy Hòa nhưng tất cả đều bật vô âm tín.

Anh ngồi trước mặt tôi, gầy nhom, răng chiếc rụng chiếc xiêu vẹo, mồm mém như ông cụ, đôi mắt u uẩn xa xôi. Tôi nói bằng tiếng Việt, giới thiệu tên tôi là Jasmine, tôi dẫn anh đi theo những câu hỏi mà trong chương trình phỏng vấn không có, ý là, tôi muốn biết tại sao anh đã không nhận được thư tôi:

-Xin lỗi, ông ở tù cộng sản bao nhiêu năm?

-Dạ 4 năm, thưa bà

-Ra tù ông được về lại địa chỉ cũ nhà ông chứ?

-Thưa, về lại nhà tôi, nhưng không phải là địa chỉ cũ.

-Tại sao?

-Đa số nhà sĩ quan chế độ cũ đều bị nhà nước lấy, đây gia đình chúng tôi đi kinh tế mới hay về quê.

-Vậy nhà ông bị lấy từ lúc nào?

-Sau ngày Saigon mất, nhà chúng tôi mất theo.

-Vậy ông lập gia đình năm nào?

-Thưa bà, sáu năm sau khi ở tù về.

-Gần mười năm sau mới đi HO, ông bà được mấy người con?

-Chỉ có một con chung, gái, nay bảy tuổi, bà nhà có ba người con riêng.

-Cùng đi Mỹ cả?

-Dạ. Xin lỗi bà cho phép tôi hỏi một câu ngoài lề.

Tôi giật mình, nhưng cố lấy bình tĩnh, nén tiếng thở dài:

-Tên Việt của bà là gì ạ?

-Ồ, là Lài, thưa ông. Lài dịch qua tiếng Anh là Jasmine.

-Cám ơn bà, tôi thấy ngỡ ngợ.
-Giống ai phải không?
-Dạ...xin lỗi, bà xã trước của tôi.
-Ông ... có vợ trước?
-Thưa, sắp cưới thì biến cố 75. Chúng tôi mất liên lạc nhau.
-Ồ, xin lỗi. Giống lắm sao?
-Thưa, không lắm, nhưng tôi có ý định gặp ai trạc cô ấy mà nói giọng Bắc thì tôi hỏi thăm.
-Để làm gì? Ông đã có gia đình. Rồi lỡ như người ta cũng đã có gia đình thì phiền phức. Hơn nữa, hoàn cảnh đã đổi thay, lòng người chắc gì còn như trước.
-Tôi hiểu, thưa bà. Cám ơn bà nhiều.
Lần phỏng vấn đầu tiên để lập hồ sơ trợ cấp cho những người tỵ nạn mới đến Mỹ định cư đó là đã từ hơn một năm về trước. Anh có con nhỏ, nên được hưởng trợ cấp đến khi con anh mười tám tuổi, thay vì chỉ được nhận tám tháng như những người khác. Nhân danh là một nhân viên xã hội chịu trách nhiệm hồ sơ của anh, tôi gọi đến hỏi thăm anh hàng tuần, và cũng nhiều khi tôi gọi điện thoại mời anh đến chỗ tôi để “hỏi thêm”, mà chỉ vì tôi nhớ anh quá. Thỉnh thoảng tôi cũng giúp anh một khoản tiền mặt, mà anh ngại thơ chỉ hiểu như tôi nói “trợ phí xã hội không ghi hồ sơ, và không cần báo cáo”, cũng không được cho mấy HO khác biết.
Anh nằm bệnh viện đã hơn tháng nay. Tôi có bạn là bác sĩ, y tá trong bệnh viện này, hỏi thăm họ, họ nói thật với tôi là anh chỉ còn là thời gian. Tôi òa khóc ngay trước mặt họ, tôi van họ còn cách nào giúp được không, tiền bạc thế nào thì có thể cứu chữa

-Cám ơn bà, tôi thấy ngỡ ngợ.
-Giống ai phải không?
-Dạ...xin lỗi, bà xã trước của tôi.
-Ông ... có vợ trước?
-Thưa, sắp cưới thì biến cố 75. Chúng tôi mất liên lạc nhau.
-Ồ, xin lỗi. Giống lắm sao?
-Thưa, không lắm, nhưng tôi có ý định gặp ai trạc cô ấy mà nói giọng Bắc thì tôi hỏi thăm.
-Để làm gì? Ông đã có gia đình. Rồi lỡ như người ta cũng đã có gia đình thì phiền phức. Hơn nữa, hoàn cảnh đã đổi thay, lòng người chắc gì còn như trước.
-Tôi hiểu, thưa bà. Cám ơn bà nhiều.
Lần phỏng vấn đầu tiên để lập hồ sơ trợ cấp cho những người tỵ nạn mới đến Mỹ định cư đó là đã từ hơn một năm về trước. Anh có con nhỏ, nên được hưởng trợ cấp đến khi con anh mười tám tuổi, thay vì chỉ được nhận tám tháng như những người khác. Nhân danh là một nhân viên xã hội chịu trách nhiệm hồ sơ của anh, tôi gọi đến hỏi thăm anh hàng tuần, và cũng nhiều khi tôi gọi điện thoại mời anh đến chỗ tôi để “hỏi thêm”, mà chỉ vì tôi nhớ anh quá. Thỉnh thoảng tôi cũng giúp anh một khoản tiền mặt, mà anh ngại thơ chỉ hiểu như tôi nói “trợ phí xã hội không ghi hồ sơ, và không cần báo cáo”, cũng không được cho mấy HO khác biết.
Anh nằm bệnh viện đã hơn tháng nay. Tôi có bạn là bác sĩ, y tá trong bệnh viện này, hỏi thăm họ, họ nói thật với tôi là anh chỉ còn là thời gian. Tôi òa khóc ngay trước mặt họ, tôi van họ còn cách nào giúp được không, tiền bạc thế nào thì có thể cứu chữa

được, họ buồn bã lắc đầu.

Cũng lấy tư cách là nhân viên xã hội, tôi xin người nhà anh cho tôi gặp riêng anh, và, trong khi tôi còn nói chuyện, nếu có gì cần xin gõ cửa trước. Và, dĩ nhiên không ai khó dễ gì tôi.

Anh vẫn còn rất tỉnh táo, thấy tôi cầm tay anh sụt sịt khóc, anh hiểu ngay, nước mắt anh cũng trào ra:

-Sao không giấu anh nữa đi, chứ không phải là thời thế thay đổi, lòng người cũng đổi thay?

Tôi ôm cánh tay anh, nằm sấp xuống cạnh anh, hôn lấy hôn để trên khuôn mặt tóp ropy nhăn nheo của anh:

-Không anh, em không thay đổi gì hết, anh đã có gia đình, em muốn anh không bị ảnh hưởng gì...

-Em biết anh sắp chết nên không giấu chân tướng nữa?

-Dạ không, lâu không gặp được anh, mà lại gặp ở đây, bất ngờ quá nên em không kìm được nước mắt.

-Tại sao không mãi mãi là Jasmine, mà lại là Minh trong hoàn cảnh này?

-Mine là Minh, anh yêu. Minh còn một cái tên chung nữa mà anh chưa biết. Hope, là hy vọng, là tên em đặt cho con gái của mình. Nó ra đời năm 75, nay đã 20 tuổi. Đó là niềm an ủi, niềm tự hào, niềm thương yêu của em.

-Nó đâu?

-Anh đã gặp nó ở chỗ làm của em, và cũng như anh không biết gì về nó, em đã không nói gì với nó về anh.

-Có ác không?

-Sau này em sẽ cho nó biết. Em với “anh sau này”

được, họ buồn bã lắc đầu.

Cũng lấy tư cách là nhân viên xã hội, tôi xin người nhà anh cho tôi gặp riêng anh, và, trong khi tôi còn nói chuyện, nếu có gì cần xin gõ cửa trước. Và, dĩ nhiên không ai khó dễ gì tôi.

Anh vẫn còn rất tỉnh táo, thấy tôi cầm tay anh sụt sịt khóc, anh hiểu ngay, nước mắt anh cũng trào ra:

-Sao không giấu anh nữa đi, chứ không phải là thời thế thay đổi, lòng người cũng đổi thay?

Tôi ôm cánh tay anh, nằm sấp xuống cạnh anh, hôn lấy hôn để trên khuôn mặt tóp ropy nhăn nheo của anh:

-Không anh, em không thay đổi gì hết, anh đã có gia đình, em muốn anh không bị ảnh hưởng gì...

-Em biết anh sắp chết nên không giấu chân tướng nữa?

-Dạ không, lâu không gặp được anh, mà lại gặp ở đây, bất ngờ quá nên em không kìm được nước mắt.

-Tại sao không mãi mãi là Jasmine, mà lại là Minh trong hoàn cảnh này?

-Mine là Minh, anh yêu. Minh còn một cái tên chung nữa mà anh chưa biết. Hope, là hy vọng, là tên em đặt cho con gái của mình. Nó ra đời năm 75, nay đã 20 tuổi. Đó là niềm an ủi, niềm tự hào, niềm thương yêu của em.

-Nó đâu?

-Anh đã gặp nó ở chỗ làm của em, và cũng như anh không biết gì về nó, em đã không nói gì với nó về anh.

-Có ác không?

-Sau này em sẽ cho nó biết. Em với “anh sau này”

không con, chúng em lấy nhau khi tuổi đã lớn, như đậu gạo nấu cơm chung, anh bỏ em lâu quá, em muốn có một chỗ đùm bọc tuổi già, nó cũng quý ảnh và ảnh cũng rất cưng nó, nên em nghĩ thôi cứ tạm để cho nó vô tư.

-Nếu em đã biết là anh sẽ không qua khỏi, em cứ vẫn không muốn cha con anh gặp nhau?

-Em đang tính. Em sẽ cố gắng, anh đừng nói gỡ, anh sẽ mạnh mà, đừng làm em sợ. Hôn em đi.

-Không. Em muốn hôn tử thần thì cứ ra cầu highway mà nhảy xuống.

-Không sợ em chết?

Anh lặng thinh, tôi ôm lấy mặt anh, nhìn đắm đuối vào đôi mắt mỗi một sâu thẳm của anh, nước mắt tôi tuôn giàn giụa trên mặt anh, tôi cúi xuống rít một hơi thật dài, thật nóng bỏng lên môi anh. Anh như cố mím môi lại.

Hình như cả hai chúng tôi cùng đang trôi bèo bọt về một giấc mơ, nơi có hình ảnh một phi trường mà mũi tên của thần Cupid đã đáp xuống ngày nào, xuyên suốt qua hai quả tim, nhẹ nhàng, ngọt xót. Anh nhắm mắt lại, trên khuôn mặt nhoe nhoẹt của anh, đã không còn phân biệt được là nước mắt của ai.

Tôi mở cửa bước ra ngoài, vợ con anh đang đứng khoanh tay cúi mặt thiểu não. Thấy nước mắt còn đọng lại trên đôi mắt đỏ của tôi, họ lúng túng:

-Thưa bà...

Tôi đặt vội mấy ngàn tiền mặt vào tay họ:

-Tội nghiệp ông ấy quá, bà xem ông ấy cần ăn uống gì bà lo hộ cho. Khoản trợ phí xã hội này không cần

không con, chúng em lấy nhau khi tuổi đã lớn, như đậu gạo nấu cơm chung, anh bỏ em lâu quá, em muốn có một chỗ đùm bọc tuổi già, nó cũng quý ảnh và ảnh cũng rất cưng nó, nên em nghĩ thôi cứ tạm để cho nó vô tư.

-Nếu em đã biết là anh sẽ không qua khỏi, em cứ vẫn không muốn cha con anh gặp nhau?

-Em đang tính. Em sẽ cố gắng, anh đừng nói gỡ, anh sẽ mạnh mà, đừng làm em sợ. Hôn em đi.

-Không. Em muốn hôn tử thần thì cứ ra cầu highway mà nhảy xuống.

-Không sợ em chết?

Anh lặng thinh, tôi ôm lấy mặt anh, nhìn đắm đuối vào đôi mắt mỗi một sâu thẳm của anh, nước mắt tôi tuôn giàn giụa trên mặt anh, tôi cúi xuống rít một hơi thật dài, thật nóng bỏng lên môi anh. Anh như cố mím môi lại.

Hình như cả hai chúng tôi cùng đang trôi bèo bọt về một giấc mơ, nơi có hình ảnh một phi trường mà mũi tên của thần Cupid đã đáp xuống ngày nào, xuyên suốt qua hai quả tim, nhẹ nhàng, ngọt xót. Anh nhắm mắt lại, trên khuôn mặt nhoe nhoẹt của anh, đã không còn phân biệt được là nước mắt của ai.

Tôi mở cửa bước ra ngoài, vợ con anh đang đứng khoanh tay cúi mặt thiểu não. Thấy nước mắt còn đọng lại trên đôi mắt đỏ của tôi, họ lúng túng:

-Thưa bà...

Tôi đặt vội mấy ngàn tiền mặt vào tay họ:

-Tội nghiệp ông ấy quá, bà xem ông ấy cần ăn uống gì bà lo hộ cho. Khoản trợ phí xã hội này không cần

hoàn lại, cũng không cần báo cáo. Có gì, hay cần gì
bà cứ điện thoại cho tôi ngay, đừng ngại.

-Dạ, xin cảm ơn bà.

-Đó là nhiệm vụ của tôi.

Tôi quay mặt, vội vã bước đi

2010

hoàn lại, cũng không cần báo cáo. Có gì, hay cần gì
bà cứ điện thoại cho tôi ngay, đừng ngại.

-Dạ, xin cảm ơn bà.

-Đó là nhiệm vụ của tôi.

Tôi quay mặt, vội vã bước đi

2010

Một Ngày, Một Ngàn Ngày

Nhận ra Vũ không khó khăn mấy trên lối vào chợ.

Và anh, ánh mắt cũng sáng lên gọi tên tôi.

Phút thăng thốt, mừng vui dừng lại, tôi rồi rít:

-Ông có làm gì bận lắm không?

Hơi chân chừ, Vũ đáp:

-Không.

-Không định mua gì? Mua gì tôi mua luôn.

-Thôi, không cần thiết lắm.

Tôi mời Vũ về nhà.

Mặt trời đã lên cao. Như thường lệ, tôi xách cái chai không ra phía trước, đặt trên lề đường, dấu hiệu điểm có bán xăng, định bê cái tủ thuốc lá ra thì anh đỡ lấy:

-Để tôi.

-Lúc không có ông thì sao.

Nói vậy nhưng tôi cứ để anh làm. Tôi pha ly café cho anh, đặt trên cái ghế đầu bằng nhựa, rồi lấy thêm

Một Ngày, Một Ngàn Ngày

Nhận ra Vũ không khó khăn mấy trên lối vào chợ.

Và anh, ánh mắt cũng sáng lên gọi tên tôi.

Phút thăng thốt, mừng vui dừng lại, tôi rồi rít:

-Ông có làm gì bận lắm không?

Hơi chân chừ, Vũ đáp:

-Không.

-Không định mua gì? Mua gì tôi mua luôn.

-Thôi, không cần thiết lắm.

Tôi mời Vũ về nhà.

Mặt trời đã lên cao. Như thường lệ, tôi xách cái chai không ra phía trước, đặt trên lề đường, dấu hiệu điểm có bán xăng, định bê cái tủ thuốc lá ra thì anh đỡ lấy:

-Để tôi.

-Lúc không có ông thì sao.

Nói vậy nhưng tôi cứ để anh làm. Tôi pha ly café cho anh, đặt trên cái ghế đầu bằng nhựa, rồi lấy thêm

hai cái ghế khác, hai chúng tôi cùng ngồi trước hiên nhà, cạnh tủ thuốc.

-Không làm café cho bà?

-Tôi không uống. Trưa ở lại ăn cơm với tôi. Bà cụ về quê thăm bà con, nhà chỉ còn hai mẹ con.

-Bán vậy sống được không?

Tôi biết anh muốn hỏi về ông chồng tôi, nhưng tôi chưa vội trả lời lúc này.

-Ngày đó, rồi ông đi đâu mất tiêu?

-Thì ra quân y viện đó. Giám định y khoa, rồi chuyển đi đơn vị khác.

-Mất tiêu?

-Lấy vợ mà.

-Có là một cô nào trong số mấy em đến bệnh viện thăm hỏi đó không?

Vũ xa xôi, cái kiêu của anh là vậy, nhiều khi cứ như trên trời rơi xuống mà nhiều khi như đang ở trong ruột gan tôi:

-Nếu phải thì sao?

Bất chợt tôi chùng xuống. Những ngày anh bị thương thập tử nhất sinh, bên anh chỉ có tôi là thân nhân (và bên tôi cũng có ai đâu!), một tháng bệnh viện, rồi xuất viện, chờ tái khám, căn nhà thuê vắng vẻ, thành phố nhỏ xa lạ, những lần cùng đưa nhau ra phố, đi chợ mua một chút gì, hoặc tối tối ra ngồi café nghe nhạc, vui buồn từng bữa cơm, chăm chút từng lúc trái gió trở trời.

Tôi làm bộ bỏ đường vào ly café anh, đánh trống lảng:

-Có sao đâu, không có gì nhiều để nhớ thì nhớ chuyện cũ cho vui.

hai cái ghế khác, hai chúng tôi cùng ngồi trước hiên nhà, cạnh tủ thuốc.

-Không làm café cho bà?

-Tôi không uống. Trưa ở lại ăn cơm với tôi. Bà cụ về quê thăm bà con, nhà chỉ còn hai mẹ con.

-Bán vậy sống được không?

Tôi biết anh muốn hỏi về ông chồng tôi, nhưng tôi chưa vội trả lời lúc này.

-Ngày đó, rồi ông đi đâu mất tiêu?

-Thì ra quân y viện đó. Giám định y khoa, rồi chuyển đi đơn vị khác.

-Mất tiêu?

-Lấy vợ mà.

-Có là một cô nào trong số mấy em đến bệnh viện thăm hỏi đó không?

Vũ xa xôi, cái kiêu của anh là vậy, nhiều khi cứ như trên trời rơi xuống mà nhiều khi như đang ở trong ruột gan tôi:

-Nếu phải thì sao?

Bất chợt tôi chùng xuống. Những ngày anh bị thương thập tử nhất sinh, bên anh chỉ có tôi là thân nhân (và bên tôi cũng có ai đâu!), một tháng bệnh viện, rồi xuất viện, chờ tái khám, căn nhà thuê vắng vẻ, thành phố nhỏ xa lạ, những lần cùng đưa nhau ra phố, đi chợ mua một chút gì, hoặc tối tối ra ngồi café nghe nhạc, vui buồn từng bữa cơm, chăm chút từng lúc trái gió trở trời.

Tôi làm bộ bỏ đường vào ly café anh, đánh trống lảng:

-Có sao đâu, không có gì nhiều để nhớ thì nhớ chuyện cũ cho vui.

Ngày đó, chồng tôi đem tôi từ quê nhà lên đơn vị...
 Có chồng là không còn tim óc gì nữa. Là xuất giá tòng phu như Ba tôi nói. Chỉ còn hai tay, để làm mọi thứ, kể cả phải ôm, vào những lúc không thể nằm xuôi lợ như mắc gió. Không biết có phải tôi là một người vợ đúng nghĩa không. Ông ấy muốn tôi sao thì tôi ngoan ngoãn làm vậy thôi, muốn tôi đẻ thì tôi đẻ, muốn tôi đến đây thì tôi đến đây, muốn tôi chợ búa, cơm nước, giặt giũ, dọn dẹp thì tôi cũng sẵn sàng “giết thời giờ” như ông ta nói, và gì nữa... tôi cũng không hề từ chối.

Ngay cả cái việc vợ chồng phải xảy ra kia, nhiều khi, rất nhiều khi, biến tôi thành một kẻ xa lạ với chính mình. Công việc, con cái, đã đủ làm tôi phờ phạc chán ngán rồi. Ngoài ra tôi hoàn toàn thờ ơ, không để ý gì tới công việc, đi về, của ông. Trái tim nguội ngất của tôi từ ngày lấy chồng đến giờ chưa hề biết nhớ thương, trông mong, cho dù có khi năm bảy tháng ông mới về phép một lần “Thời buổi này, lấy chồng sĩ quan là ngồi trên đầu thiên hạ rồi”, Ba tôi la tôi vậy, lúc ép tôi phải lấy chồng (không biết để lo cho gia đình, hay để đỡ một gánh nặng!).

Cam phận, nhưng không cam tâm. Càng không biểu tỏ một thái độ nào, thì con tim càng càng như chực nứt ra, nhất là từ ngày tôi sinh đứa con, nuôi nặng èo uột khó khăn, lại phải theo chồng đến cái xó chi khu hẻo lánh, đi đâu cũng toàn đi bộ này, đôi khi còn gồng thêm cái gánh nấu cơm cho mấy ông bạn

Ngày đó, chồng tôi đem tôi từ quê nhà lên đơn vị...
 Có chồng là không còn tim óc gì nữa. Là xuất giá tòng phu như Ba tôi nói. Chỉ còn hai tay, để làm mọi thứ, kể cả phải ôm, vào những lúc không thể nằm xuôi lợ như mắc gió. Không biết có phải tôi là một người vợ đúng nghĩa không. Ông ấy muốn tôi sao thì tôi ngoan ngoãn làm vậy thôi, muốn tôi đẻ thì tôi đẻ, muốn tôi đến đây thì tôi đến đây, muốn tôi chợ búa, cơm nước, giặt giũ, dọn dẹp thì tôi cũng sẵn sàng “giết thời giờ” như ông ta nói, và gì nữa... tôi cũng không hề từ chối.

Ngay cả cái việc vợ chồng phải xảy ra kia, nhiều khi, rất nhiều khi, biến tôi thành một kẻ xa lạ với chính mình. Công việc, con cái, đã đủ làm tôi phờ phạc chán ngán rồi. Ngoài ra tôi hoàn toàn thờ ơ, không để ý gì tới công việc, đi về, của ông. Trái tim nguội ngất của tôi từ ngày lấy chồng đến giờ chưa hề biết nhớ thương, trông mong, cho dù có khi năm bảy tháng ông mới về phép một lần “Thời buổi này, lấy chồng sĩ quan là ngồi trên đầu thiên hạ rồi”, Ba tôi la tôi vậy, lúc ép tôi phải lấy chồng (không biết để lo cho gia đình, hay để đỡ một gánh nặng!).

Cam phận, nhưng không cam tâm. Càng không biểu tỏ một thái độ nào, thì con tim càng càng như chực nứt ra, nhất là từ ngày tôi sinh đứa con, nuôi nặng èo uột khó khăn, lại phải theo chồng đến cái xó chi khu hẻo lánh, đi đâu cũng toàn đi bộ này, đôi khi còn gồng thêm cái gánh nấu cơm cho mấy ông bạn

chồng, ớn qua nghĩa lại, lúi húi cả ngày, còn ông chồng thì cứ là công việc và công việc... Một sĩ quan ban hành quân, xuất nhập hàng họ gì đó cho ban tiếp liệu, chạy thêm gì nữa với mấy cái hàng quân tiếp vụ, giống như bộ trưởng không bộ, lằng xằng lúc lắc con lật đật.

Vũ là “khách hàng” của chúng tôi. Ngay ngày đầu đến nhận đơn vị là anh đã được ông nhà mời qua dùng bữa cơm bạn bè, hôm sau là được ông giao đút cho tôi lo cơm tháng.

Duyên nợ. Chắc chắn vậy. Trái tim tôi múa lân ngay lần gặp Vũ đầu tiên. Tại sao tôi không thể yêu chứ, trái tim đâu phải chỉ có nhiệm vụ làm luân lưu máu trong cơ thể, để cho tay chân, môi ngực biết hoạt động, biết phục vụ, mà cái mạch rung động, cái mạch của chính trái tim hai mươi năm còn cất giấu tới bây giờ, thì lại không cho nó nhip đúng cái chức năng cảm xúc của nó? có mắc mớ gì ai?

Bắt đầu là ông nhà tôi nhờ Vũ sang chơi với tôi “cho có bạn”, vì ông thấy tôi suốt ngày hiu hắt một mình hay là vì ông thấy Vũ rảnh quá. Lại nữa ông rất sợ tôi “dù” về quê, vì ông biết tôi không yêu ông, chính đáng hơn là nhớ con. Xui cho trái tim tôi lúc này là đưa con mới gửi về ngoại đi học, nơi này trường xa, đưa đi đón về cực mà cũng ngại vấn đề an ninh, nên cái phần bận bịu đó được chuyển qua phía thần thức, mà lại bù vào cái chỗ thần thức vì nhớ con.

Vũ rảnh thật, nhờ tình hình chỉ khu khá yên, nên thấy anh buổi sáng tập hợp lính mười, mười lăm phút là xong, mọi việc có thường vụ lo hết, (có gì đứng bên kia gọi với sang một tiếng không cần lớn

chồng, ớn qua nghĩa lại, lúi húi cả ngày, còn ông chồng thì cứ là công việc và công việc... Một sĩ quan ban hành quân, xuất nhập hàng họ gì đó cho ban tiếp liệu, chạy thêm gì nữa với mấy cái hàng quân tiếp vụ, giống như bộ trưởng không bộ, lằng xằng lúc lắc con lật đật.

Vũ là “khách hàng” của chúng tôi. Ngay ngày đầu đến nhận đơn vị là anh đã được ông nhà mời qua dùng bữa cơm bạn bè, hôm sau là được ông giao đút cho tôi lo cơm tháng.

Duyên nợ. Chắc chắn vậy. Trái tim tôi múa lân ngay lần gặp Vũ đầu tiên. Tại sao tôi không thể yêu chứ, trái tim đâu phải chỉ có nhiệm vụ làm luân lưu máu trong cơ thể, để cho tay chân, môi ngực biết hoạt động, biết phục vụ, mà cái mạch rung động, cái mạch của chính trái tim hai mươi năm còn cất giấu tới bây giờ, thì lại không cho nó nhip đúng cái chức năng cảm xúc của nó? có mắc mớ gì ai?

Bắt đầu là ông nhà tôi nhờ Vũ sang chơi với tôi “cho có bạn”, vì ông thấy tôi suốt ngày hiu hắt một mình hay là vì ông thấy Vũ rảnh quá. Lại nữa ông rất sợ tôi “dù” về quê, vì ông biết tôi không yêu ông, chính đáng hơn là nhớ con. Xui cho trái tim tôi lúc này là đưa con mới gửi về ngoại đi học, nơi này trường xa, đưa đi đón về cực mà cũng ngại vấn đề an ninh, nên cái phần bận bịu đó được chuyển qua phía thần thức, mà lại bù vào cái chỗ thần thức vì nhớ con.

Vũ rảnh thật, nhờ tình hình chỉ khu khá yên, nên thấy anh buổi sáng tập hợp lính mười, mười lăm phút là xong, mọi việc có thường vụ lo hết, (có gì đứng bên kia gọi với sang một tiếng không cần lớn

lắm cũng nghe) rồi Vũ lững thững qua tôi. Đơn vị anh và chi khu được ngăn bởi một hàng rào thép gai, với một cái cổng đơn sơ hờ hững, mở cửa ra, bước mấy bước là tới nhà, căn gia binh đầu tiên có phần hơi xa những căn khác. Điều tai quái là Ông nhà tôi, ít khi thấy lộ mặt về nhà, phần nhiều hai bữa cơm chỉ còn lại tôi và Vũ, ông năn nỉ Vũ “Mày siêng qua chơi với bà vợ tao, bà là tiểu thư ở thành phố nhộn nhịp vui vẻ, bắt bà ở đây khổ hạnh tội nghiệp. Tao sợ bà lén về. Bà cứ kiếm chuyện với tao hoài. Mày giữ bà giùm tao”. Lúc đầu, tôi không hiểu được, rồi khỏi chỗ này chỉ có mấy chuyến xe đò mỗi ngày qua một đoạn đường đầy bất an giữa chi khu và thành phố, nghĩa là hầu hết quân cán chính và gia đình đều đi nhờ trục thăng, mà trục thăng chuyến nào, ngày giờ nào thì đều nằm trong tay ban hành quân, ông ấy còn sợ gì? Nói chung, chỗ nào có hơi tiền là có mặt ông ấy. Tôi thì chỉ biết hoàn thành cái việc ông giao, còn tiền bạc sao thì tôi chưa bao giờ hỏi. “Mày giữ giùm bà cho tao, nhất là lúc nào tao đi đâu xa mà có trục thăng xuống”, trời đất, chỉ còn thiếu cái điều “tối mày ngủ với bà giùm” là đủ bộ. Cứ vậy thành giữa tôi với chồng, cái tảng băng lạnh tanh, xa vắng mỗi lúc như một dày thêm.

Ác nổi, tôi và Vũ chuyện trò lại khá hợp, ríu rít với nhau đủ chuyện đời sống, văn nghệ, trên trời dưới biển, chả bù ông chồng nhiều khi còn cố ý đứng qua một bên “tao chịu, mấy chuyện đó chỉ có mày chịu nghe bà, tao thì như vịt nghe sấm”, rồi cười cười quăng bà vợ ở nhà, hỏi mượn chiếc xe Jeep của anh đi, dần dần chiếc Jeep dành cho anh như bị ban 3 chỉ

lắm cũng nghe) rồi Vũ lững thững qua tôi. Đơn vị anh và chi khu được ngăn bởi một hàng rào thép gai, với một cái cổng đơn sơ hờ hững, mở cửa ra, bước mấy bước là tới nhà, căn gia binh đầu tiên có phần hơi xa những căn khác. Điều tai quái là Ông nhà tôi, ít khi thấy lộ mặt về nhà, phần nhiều hai bữa cơm chỉ còn lại tôi và Vũ, ông năn nỉ Vũ “Mày siêng qua chơi với bà vợ tao, bà là tiểu thư ở thành phố nhộn nhịp vui vẻ, bắt bà ở đây khổ hạnh tội nghiệp. Tao sợ bà lén về. Bà cứ kiếm chuyện với tao hoài. Mày giữ bà giùm tao”. Lúc đầu, tôi không hiểu được, rồi khỏi chỗ này chỉ có mấy chuyến xe đò mỗi ngày qua một đoạn đường đầy bất an giữa chi khu và thành phố, nghĩa là hầu hết quân cán chính và gia đình đều đi nhờ trục thăng, mà trục thăng chuyến nào, ngày giờ nào thì đều nằm trong tay ban hành quân, ông ấy còn sợ gì? Nói chung, chỗ nào có hơi tiền là có mặt ông ấy. Tôi thì chỉ biết hoàn thành cái việc ông giao, còn tiền bạc sao thì tôi chưa bao giờ hỏi. “Mày giữ giùm bà cho tao, nhất là lúc nào tao đi đâu xa mà có trục thăng xuống”, trời đất, chỉ còn thiếu cái điều “tối mày ngủ với bà giùm” là đủ bộ. Cứ vậy thành giữa tôi với chồng, cái tảng băng lạnh tanh, xa vắng mỗi lúc như một dày thêm.

Ác nổi, tôi và Vũ chuyện trò lại khá hợp, ríu rít với nhau đủ chuyện đời sống, văn nghệ, trên trời dưới biển, chả bù ông chồng nhiều khi còn cố ý đứng qua một bên “tao chịu, mấy chuyện đó chỉ có mày chịu nghe bà, tao thì như vịt nghe sấm”, rồi cười cười quăng bà vợ ở nhà, hỏi mượn chiếc xe Jeep của anh đi, dần dần chiếc Jeep dành cho anh như bị ban 3 chỉ

khu trưng dụng trường kỳ.

Càng lúc ông chồng càng bận rộn, và càng lúc tôi thấy Vũ càng thích thú với công việc “trông em” này. Tôi đã có thể được anh chở bằng xe Jeep ra chợ (dĩ nhiên chồng tôi không dành xe khi biết tôi cần) và không biết từ bao giờ Vũ biết phụ tôi lật rau, rót mắm, dọn cơm lên bàn... chẳng khác gì hai người bạn nhỏ cùng chơi đồ hàng.

Rất nhiều khi, Vũ chở tôi ra suối tắm, chỉ có tôi tắm, còn anh thì ngồi trên xe hút thuốc nhìn vu vơ, hoặc nếu nhìn tôi tắm, té nước thì cũng trong sáng như nhìn nấu cơm, chỉ có khi lên bờ thay quần áo, tôi gờm “quay chỗ khác” là lúc anh nhớ ra, mình không phải là thái giám đang hầu hạ mấy bà hoàng.

Vũ cũng đưa tôi loanh quanh buôn làng, thả rêu trong những rẫy bắp rộng. Không biết có phải anh ngây thơ đến nỗi tin chắc rằng không thể nào có Việt cộng ẩn nấp trong đó, và có phải tận tâm tận tâm, chúng tôi cũng mong có những giây phút cách biệt với mọi người đi tìm một thế giới rất riêng?

Nhưng đó chính là những lúc Vũ bị nguy hiểm, cũng may là tôi đấu tranh được để người ta chấp nhận duy trì sinh mạng của anh, gọi là cho công tác chung.

Không ít những lần tôi biến đi trong rẫy bắp, mặc cho Vũ quỳnh quáng không biết đâu tìm, cho đến khi có được hai bàn tay mềm mại bịt mắt rúc rích sau lưng. “Làm hết hồn, đi đâu vậy?” “Làm thơ, lang thang chút có tội hử? Đi họp với Việt cộng được chưa? Vệ sinh cũng phải báo cáo? Hay ngồi đại trước mặt ông?” “Thua rồi, làm ơn, bà chặn lửa. Mà sao như mất đồ?”

khu trưng dụng trường kỳ.

Càng lúc ông chồng càng bận rộn, và càng lúc tôi thấy Vũ càng thích thú với công việc “trông em” này. Tôi đã có thể được anh chở bằng xe Jeep ra chợ (dĩ nhiên chồng tôi không dành xe khi biết tôi cần) và không biết từ bao giờ Vũ biết phụ tôi lật rau, rót mắm, dọn cơm lên bàn... chẳng khác gì hai người bạn nhỏ cùng chơi đồ hàng.

Rất nhiều khi, Vũ chở tôi ra suối tắm, chỉ có tôi tắm, còn anh thì ngồi trên xe hút thuốc nhìn vu vơ, hoặc nếu nhìn tôi tắm, té nước thì cũng trong sáng như nhìn nấu cơm, chỉ có khi lên bờ thay quần áo, tôi gờm “quay chỗ khác” là lúc anh nhớ ra, mình không phải là thái giám đang hầu hạ mấy bà hoàng.

Vũ cũng đưa tôi loanh quanh buôn làng, thả rêu trong những rẫy bắp rộng. Không biết có phải anh ngây thơ đến nỗi tin chắc rằng không thể nào có Việt cộng ẩn nấp trong đó, và có phải tận tâm tận tâm, chúng tôi cũng mong có những giây phút cách biệt với mọi người đi tìm một thế giới rất riêng?

Nhưng đó chính là những lúc Vũ bị nguy hiểm, cũng may là tôi đấu tranh được để người ta chấp nhận duy trì sinh mạng của anh, gọi là cho công tác chung.

Không ít những lần tôi biến đi trong rẫy bắp, mặc cho Vũ quỳnh quáng không biết đâu tìm, cho đến khi có được hai bàn tay mềm mại bịt mắt rúc rích sau lưng. “Làm hết hồn, đi đâu vậy?” “Làm thơ, lang thang chút có tội hử? Đi họp với Việt cộng được chưa? Vệ sinh cũng phải báo cáo? Hay ngồi đại trước mặt ông?” “Thua rồi, làm ơn, bà chặn lửa. Mà sao như mất đồ?”

...

Tôi đã sống nửa thật, nửa giả với mọi người và cả với tôi. Đã không còn là một chuyện đùa nữa. Nhiều lúc một mình đứng thờ thần trong nhà ngó qua bên kia hàng rào kẽm gai nhìn anh làm việc, tôi tự hỏi tại sao mình phải ở nơi này. Vì một cái gì mà tôi phải chịu bóp siết trái tim mình. Tôi còn quá trẻ để hiểu là tôi đang bị áp lực hay tuân phục, vì thích cảm giác mạnh hay vì tò mò. Em đã bị chao đảo vì anh rồi. Nhưng, để được gì phải không? Làm ơn! Làm ơn chấm dứt giùm cái trò chơi ác độc này. Tôi chỉ là một con người, một người đàn bà còn quá nhỏ tuổi, quá yếu ớt trong cái bàn cờ thâm hiểm này. Tôi biết chung quanh chúng tôi đã có những điều tiếng nhỏ to.

...

Chồng tôi về tiểu khu họp. Không biết bằng cách nào mà ông thăng cấp lẹ quá, còn nghe nói ông chuẩn bị lên trưởng phó phòng trên tiểu khu, hay một nhiệm vụ gì tương đương. Chiều đó ông điện thoại xuống cho biết ông được theo học một lớp đào tạo gì đó ba tháng, lên đường ngay sáng mốt, nên không thể quay lại chi khu, sợ trễ. Ông đã thuê một căn nhà của một người quen ở phố và nhờ ban 3 chi khu cũng như anh bạn Vũ thu xếp hành lý giúp, gửi tôi về theo một chuyến trực thăng nào gần nhất.

Tôi không cần chuyên gần nhất. Những gì cần thiết người ta đã dồn hết vào hai cái va-li, những thứ nặng nề thì nếu có xe chi khu lên phố, người ta sẽ gửi sau,

...

Tôi đã sống nửa thật, nửa giả với mọi người và cả với tôi. Đã không còn là một chuyện đùa nữa. Nhiều lúc một mình đứng thờ thần trong nhà ngó qua bên kia hàng rào kẽm gai nhìn anh làm việc, tôi tự hỏi tại sao mình phải ở nơi này. Vì một cái gì mà tôi phải chịu bóp siết trái tim mình. Tôi còn quá trẻ để hiểu là tôi đang bị áp lực hay tuân phục, vì thích cảm giác mạnh hay vì tò mò. Em đã bị chao đảo vì anh rồi. Nhưng, để được gì phải không? Làm ơn! Làm ơn chấm dứt giùm cái trò chơi ác độc này. Tôi chỉ là một con người, một người đàn bà còn quá nhỏ tuổi, quá yếu ớt trong cái bàn cờ thâm hiểm này. Tôi biết chung quanh chúng tôi đã có những điều tiếng nhỏ to.

...

Chồng tôi về tiểu khu họp. Không biết bằng cách nào mà ông thăng cấp lẹ quá, còn nghe nói ông chuẩn bị lên trưởng phó phòng trên tiểu khu, hay một nhiệm vụ gì tương đương. Chiều đó ông điện thoại xuống cho biết ông được theo học một lớp đào tạo gì đó ba tháng, lên đường ngay sáng mốt, nên không thể quay lại chi khu, sợ trễ. Ông đã thuê một căn nhà của một người quen ở phố và nhờ ban 3 chi khu cũng như anh bạn Vũ thu xếp hành lý giúp, gửi tôi về theo một chuyến trực thăng nào gần nhất.

Tôi không cần chuyên gần nhất. Những gì cần thiết người ta đã dồn hết vào hai cái va-li, những thứ nặng nề thì nếu có xe chi khu lên phố, người ta sẽ gửi sau,

nhưng nhìn đồ đạc nằm chờ kia, tôi đã khóc. Tất cả những gì để biết bản khoả, biết thôn thức đều không có một va-li nào chứa nổi. Tôi phải bỏ lại.

Chúng tôi vẫn ra suối, nhưng ít nói cười hơn. Tôi nói với Vũ:

-Chắc sẽ không có lý do gì để tôi trở lại nơi này. Nếu ông có về phố, ghé thăm tôi.

Và tôi xa xa gằn gằn nhắc nhở Vũ, (tôi biết, không có tôi thì sinh mạng anh chả còn nghĩa lý gì với họ nữa):

-Nghe nói Việt cộng đang hoạt động ngoài buôn dữ lắm. Tốt nhất là đừng đi ra mấy rẫy bắp nữa.

Tôi rung rung, muốn nói “hứa với em đi”, nhưng không nói được, nghẹn lời:

-Lệnh đây, nghe rõ không?

Anh cũng có vẻ buồn, trong cái giọng tung từng như có chút gửi gắm kín đáo:

-Không có bà, tui ra đó chi, bà?

Hai ngày không có máy bay, đến ngày thứ ba thì chiến sự bỗng bùng sôi động, một vài trận đánh cách đó mười cây số làm không khí chi khu khẩn trương lên, hai khẩu đại bác của trung đội Vũ bắn liên tục cả ngày. Hôm sau nữa thì chi khu bị pháo kích, đạn Việt cộng cũng lọt được vào chi khu nhưng không gây thiệt hại nào. Qua đêm sau nữa thì mới thấy mục tiêu của những đợt pháo kích càng lúc càng dày, là muốn bịt hòng hai khẩu pháo binh, hình như đã gây quá nhiều trở ngại cho bên kia trong mấy ngày qua. Nửa đêm, trong lúc chàng chỉ huy phản pháo thì một quả sơn pháo của Việt cộng rơi ngay vào cửa đài tác xạ, nơi Vũ cùng ba nhân viên đài đang đứng. Đài tác

nhưng nhìn đồ đạc nằm chờ kia, tôi đã khóc. Tất cả những gì để biết bản khoả, biết thôn thức đều không có một va-li nào chứa nổi. Tôi phải bỏ lại.

Chúng tôi vẫn ra suối, nhưng ít nói cười hơn. Tôi nói với Vũ:

-Chắc sẽ không có lý do gì để tôi trở lại nơi này. Nếu ông có về phố, ghé thăm tôi.

Và tôi xa xa gằn gằn nhắc nhở Vũ, (tôi biết, không có tôi thì sinh mạng anh chả còn nghĩa lý gì với họ nữa):

-Nghe nói Việt cộng đang hoạt động ngoài buôn dữ lắm. Tốt nhất là đừng đi ra mấy rẫy bắp nữa.

Tôi rung rung, muốn nói “hứa với em đi”, nhưng không nói được, nghẹn lời:

-Lệnh đây, nghe rõ không?

Anh cũng có vẻ buồn, trong cái giọng tung từng như có chút gửi gắm kín đáo:

-Không có bà, tui ra đó chi, bà?

Hai ngày không có máy bay, đến ngày thứ ba thì chiến sự bỗng bùng sôi động, một vài trận đánh cách đó mười cây số làm không khí chi khu khẩn trương lên, hai khẩu đại bác của trung đội Vũ bắn liên tục cả ngày. Hôm sau nữa thì chi khu bị pháo kích, đạn Việt cộng cũng lọt được vào chi khu nhưng không gây thiệt hại nào. Qua đêm sau nữa thì mới thấy mục tiêu của những đợt pháo kích càng lúc càng dày, là muốn bịt hòng hai khẩu pháo binh, hình như đã gây quá nhiều trở ngại cho bên kia trong mấy ngày qua. Nửa đêm, trong lúc chàng chỉ huy phản pháo thì một quả sơn pháo của Việt cộng rơi ngay vào cửa đài tác xạ, nơi Vũ cùng ba nhân viên đài đang đứng. Đài tác

xạ bốc cháy, trụ antenne liên lạc vô tuyến bị gãy. Đài chỉ huy hoàn toàn tê liệt.

Tiếng đạn đại bác phản pháo vẫn vút đi, rung chuyển cả màn đêm. Có người mở công giữa pháo binh và chi khu, gọi tôi, đối với họ tôi là người thân duy nhất của anh ở đây. Tôi hốt hoảng, bất kể lửa đạn chạy qua. Lính trung đội đang vừa dập lửa, vừa bắn. Tôi phụ họ lời từng người ra khỏi đài tác xạ đang vẫn hăm hấp khói. Mấy mảnh đạn pháo vừa nổ, đang còn đỏ rực nằm bên cạnh các nạn nhân. Một hạ sĩ quan truyền tin và một hạ sĩ quan trưởng đài tác xạ đã chết, Vũ và một binh sĩ nữa thì hôn mê không còn hay biết gì.

Tôi chạy vội về ban 3 báo cáo xin cấp cứu thương binh, và ngay sau đó, quân y hỏi hỏi cả hai thương binh về trạm xá. Vũ bị khá nặng, người lính kia thì đã tỉnh nhưng Vũ vẫn hôn mê, quân y lau sơ vết thương trên mặt, trên tay bê bết máu lẫn đất cát và những mảnh đạn nhỏ, mà vẫn không thấy anh có phản ứng gì. Đến gần sáng thì Vũ rên nho nhỏ.

“Tôi đây”. Tôi vẫn ngồi bên anh cả đêm và nhiều lúc đã không cần giấu diếm những giọt nước mắt tê điếng. Tôi nghĩ anh sẽ không qua khỏi. Anh dậy đi, anh mở mắt nhìn em đi, có được không? Em sẽ tung hô không cần dè nín gì nữa, em sẽ trải lòng cho anh hiểu, và anh cũng sẽ biết người ta đã lợi dụng chúng ta thế nào. Tôi như sắp muốn điên lên, thậm nguyện rửa mấy quả đạn pháo và bọn người bày ra những trò chơi giết chóc này. Anh thều thào:

-Anh em ra sao?

-Không có sao. Nằm yên đi.

xạ bốc cháy, trụ antenne liên lạc vô tuyến bị gãy. Đài chỉ huy hoàn toàn tê liệt.

Tiếng đạn đại bác phản pháo vẫn vút đi, rung chuyển cả màn đêm. Có người mở công giữa pháo binh và chi khu, gọi tôi, đối với họ tôi là người thân duy nhất của anh ở đây. Tôi hốt hoảng, bất kể lửa đạn chạy qua. Lính trung đội đang vừa dập lửa, vừa bắn. Tôi phụ họ lời từng người ra khỏi đài tác xạ đang vẫn hăm hấp khói. Mấy mảnh đạn pháo vừa nổ, đang còn đỏ rực nằm bên cạnh các nạn nhân. Một hạ sĩ quan truyền tin và một hạ sĩ quan trưởng đài tác xạ đã chết, Vũ và một binh sĩ nữa thì hôn mê không còn hay biết gì.

Tôi chạy vội về ban 3 báo cáo xin cấp cứu thương binh, và ngay sau đó, quân y hỏi hỏi cả hai thương binh về trạm xá. Vũ bị khá nặng, người lính kia thì đã tỉnh nhưng Vũ vẫn hôn mê, quân y lau sơ vết thương trên mặt, trên tay bê bết máu lẫn đất cát và những mảnh đạn nhỏ, mà vẫn không thấy anh có phản ứng gì. Đến gần sáng thì Vũ rên nho nhỏ.

“Tôi đây”. Tôi vẫn ngồi bên anh cả đêm và nhiều lúc đã không cần giấu diếm những giọt nước mắt tê điếng. Tôi nghĩ anh sẽ không qua khỏi. Anh dậy đi, anh mở mắt nhìn em đi, có được không? Em sẽ tung hô không cần dè nín gì nữa, em sẽ trải lòng cho anh hiểu, và anh cũng sẽ biết người ta đã lợi dụng chúng ta thế nào. Tôi như sắp muốn điên lên, thậm nguyện rửa mấy quả đạn pháo và bọn người bày ra những trò chơi giết chóc này. Anh thều thào:

-Anh em ra sao?

-Không có sao. Nằm yên đi.

Tôi đặt tay lên ngực anh:

-Ráng lên nhé, rồi chuyện gì cũng qua.

Bên pháo binh, con rắn không đầu vẫn phóng đi những quả đạn âm ỉ.

Đạn pháo kích vẫn không ngừng đe dọa an ninh các khu vực trong chi khu, luôn cả sân bay bên ngoài chi khu cũng nằm trong tầm ảnh hưởng. Cuối cùng chi khu cũng sửa soạn được một bãi đáp khác ở sân một trường học, trực thăng tải thương đã nhanh chóng bốc được hai thương binh về bệnh viện. Tôi cũng được về chung chuyến này, như là thân nhân của thương binh hơn là một hành khách quá giang.

Sao anh không tỉnh dậy đi? Cái gì làm cho anh cứ thêm thiếp thể này? Chắc chắn là anh phải cho em có cơ hội được nói, nói hết với anh, phải không? Đã đến lúc những chất chứa trong lòng phải tuôn ra hết. Anh cũng vậy, anh không cần mang mặt nạ với em nữa, những gì dưới vẻ mặt trầm lắng kia, trong đôi mắt như vô tư kia không giấu được em. Em biết, em biết hết.

Mặt anh sung phù, chấy nám vì hơi nóng của mảnh đạn nổ nằm hừng hực bên mặt anh lúc anh ngã xuống. Các bác sĩ, y tá ở bệnh viện phải mất nhiều giờ lau rửa, khâu vá lại các vết thương ở mắt và tay anh cũng như gấp những mảnh đạn, cát đá ghim trên người anh. Nhiều mảnh đạn nhỏ còn nằm trong đầu chưa lấy được, nhưng bác sĩ cho biết không có gì nguy hiểm đến tính mạng nữa, trước đó anh đã trả lời được mạch lạc với bác sĩ nhiều câu hỏi, chỉ vì có một lượng nhỏ thuốc mê đã làm cho anh chưa tỉnh được thôi.

Tôi đặt tay lên ngực anh:

-Ráng lên nhé, rồi chuyện gì cũng qua.

Bên pháo binh, con rắn không đầu vẫn phóng đi những quả đạn âm ỉ.

Đạn pháo kích vẫn không ngừng đe dọa an ninh các khu vực trong chi khu, luôn cả sân bay bên ngoài chi khu cũng nằm trong tầm ảnh hưởng. Cuối cùng chi khu cũng sửa soạn được một bãi đáp khác ở sân một trường học, trực thăng tải thương đã nhanh chóng bốc được hai thương binh về bệnh viện. Tôi cũng được về chung chuyến này, như là thân nhân của thương binh hơn là một hành khách quá giang.

Sao anh không tỉnh dậy đi? Cái gì làm cho anh cứ thêm thiếp thể này? Chắc chắn là anh phải cho em có cơ hội được nói, nói hết với anh, phải không? Đã đến lúc những chất chứa trong lòng phải tuôn ra hết. Anh cũng vậy, anh không cần mang mặt nạ với em nữa, những gì dưới vẻ mặt trầm lắng kia, trong đôi mắt như vô tư kia không giấu được em. Em biết, em biết hết.

Mặt anh sung phù, chấy nám vì hơi nóng của mảnh đạn nổ nằm hừng hực bên mặt anh lúc anh ngã xuống. Các bác sĩ, y tá ở bệnh viện phải mất nhiều giờ lau rửa, khâu vá lại các vết thương ở mắt và tay anh cũng như gấp những mảnh đạn, cát đá ghim trên người anh. Nhiều mảnh đạn nhỏ còn nằm trong đầu chưa lấy được, nhưng bác sĩ cho biết không có gì nguy hiểm đến tính mạng nữa, trước đó anh đã trả lời được mạch lạc với bác sĩ nhiều câu hỏi, chỉ vì có một lượng nhỏ thuốc mê đã làm cho anh chưa tỉnh được thôi.

Tôi ở bên anh ngay khi anh được đưa qua phòng hồi sức, và bắt đầu từng đợt, từng đợt người đến thăm viếng, những han hỏi này nọ cũng được tôi giải thích, nhiều người hỏi tôi là gì của anh ấy, tôi trả lời là bạn và có lẽ họ đã không khỏi lấy làm ngạc nhiên, tò mò nhìn đôi mắt lúc nào cũng đỏ của tôi.

Đến chiều anh tỉnh dậy, sau bao nhiêu phút giây ngạt thở của tôi. Năm siết lấy bàn tay không bị thương của anh, tôi gục mặt xuống giường bệnh không nói được lời nào, khóc nức lên như tiếng thở phào, tuôn hết những lo âu nén trong ngực. Anh hỏi nhỏ:

-Sao bà khóc?

-Tôi sợ quá.

-Nếu chết thì chết rồi, để dành nước mắt đi.

-Làm gì?

-Chưa biết. Anh em thế nào?

Tôi kể cho anh nghe những gì đã xảy ra.

...

Gần một tháng ở bệnh viện, hầu như chỉ có tôi là người thân duy nhất. Có y tá chăm sóc, nhưng không phải lúc nào họ cũng ở cạnh anh như tôi, từng li từng tí một lo chuyện đãi ỉa, lau mình, dứt cơm cháo nhất là mấy tuần lễ đầu, hai mắt anh như là hoàn toàn không thấy gì hết - bác sĩ nói do sức nóng của mảnh đạn nằm gần mắt lâu quá nên mắt bị bỏng nặng - tôi phải dìu anh đi tới đi lui kể cả những lúc ra sân hít thở không khí bên ngoài. Người đến thăm đông quá, tôi chỉ tránh mặt các phái đoàn ủy lạo, gần huy chương, và mấy cô, mà theo anh, đa số anh chưa quen bao giờ. Có những nữ sinh sớm sớm chiều

Tôi ở bên anh ngay khi anh được đưa qua phòng hồi sức, và bắt đầu từng đợt, từng đợt người đến thăm viếng, những han hỏi này nọ cũng được tôi giải thích, nhiều người hỏi tôi là gì của anh ấy, tôi trả lời là bạn và có lẽ họ đã không khỏi lấy làm ngạc nhiên, tò mò nhìn đôi mắt lúc nào cũng đỏ của tôi.

Đến chiều anh tỉnh dậy, sau bao nhiêu phút giây ngạt thở của tôi. Năm siết lấy bàn tay không bị thương của anh, tôi gục mặt xuống giường bệnh không nói được lời nào, khóc nức lên như tiếng thở phào, tuôn hết những lo âu nén trong ngực. Anh hỏi nhỏ:

-Sao bà khóc?

-Tôi sợ quá.

-Nếu chết thì chết rồi, để dành nước mắt đi.

-Làm gì?

-Chưa biết. Anh em thế nào?

Tôi kể cho anh nghe những gì đã xảy ra.

...

Gần một tháng ở bệnh viện, hầu như chỉ có tôi là người thân duy nhất. Có y tá chăm sóc, nhưng không phải lúc nào họ cũng ở cạnh anh như tôi, từng li từng tí một lo chuyện đãi ỉa, lau mình, dứt cơm cháo nhất là mấy tuần lễ đầu, hai mắt anh như là hoàn toàn không thấy gì hết - bác sĩ nói do sức nóng của mảnh đạn nằm gần mắt lâu quá nên mắt bị bỏng nặng - tôi phải dìu anh đi tới đi lui kể cả những lúc ra sân hít thở không khí bên ngoài. Người đến thăm đông quá, tôi chỉ tránh mặt các phái đoàn ủy lạo, gần huy chương, và mấy cô, mà theo anh, đa số anh chưa quen bao giờ. Có những nữ sinh sớm sớm chiều

chiều đi học sớm, hay tan trường về, ghé lại thăm anh. Tôi cũng đã đi học, thừa nữ sinh tôi có biết tình tứ thế đâu! Nữ sinh kiêu gì có cô ngồi hẳn lên giường bệnh của anh, mân mê từng ngón tay anh, sờ trán, sờ ngực (mở mắt ra đi cha nội, đừng vờ vịt nữa! Nhưng người mở mắt đang là tôi, là tôi, vâng, anh đang mê một thế kia!). Thăm viếng kiêu gì, người một quả táo, người một nải chuối, hoặc mấy quả cam hay một gói thuốc lá. Không phải là nhin ăn sáng để mua thì tôi làm em mấy người.

Tôi ngồi ở một giường khác, xa xa, như không muốn ai biết đến mình, nghe lòng cứ muốn gào lên, cút xéo hết chúng mày.

Có bao giờ, bất chợt, giữa những lúc mấy em đang đứng bên, anh chợt mình gọi tên tôi và hỏi em đâu?

-Mà sao họ ân cần với ông vậy? Có cô còn khóc nữa, có cô không chỉ tới một lần.

-Chắc họ thấy tội nghiệp. Cũng như bà.

Cũng như tôi. Tại sao tôi phải tránh mặt họ? Họ ngang nhiên ở ngoài ánh sáng, còn tôi, vĩnh viễn trong bóng tối lặng lẽ riêng tôi, mà ngay cả anh cũng không bao giờ thấy tôi ở chỗ nào. Ngày ngày đi về, chợ búa, cơm nước, giặt giũ, lủi thủi như con Tầm, nôn nao mang đến anh một chút gì không phải là “cũng như” của người khác, để đêm đêm trở về cái căn nhà lạ lẫm, chui vào trái thị cô quạnh của mình.

Rồi Vũ được xuất viện, hai mắt đã thấy được lò mờ, anh được phép ở ngoài, mỗi ngày vào lau rửa vết thương; năm, bảy ngày tái khám một lần, đó là những ngày riêng tư tuyệt diệu nhất của tôi. Anh hôm sớm đi về, tôi hắt hiu trông mong, nhiều bữa

chiều đi học sớm, hay tan trường về, ghé lại thăm anh. Tôi cũng đã đi học, thừa nữ sinh tôi có biết tình tứ thế đâu! Nữ sinh kiêu gì có cô ngồi hẳn lên giường bệnh của anh, mân mê từng ngón tay anh, sờ trán, sờ ngực (mở mắt ra đi cha nội, đừng vờ vịt nữa! Nhưng người mở mắt đang là tôi, là tôi, vâng, anh đang mê một thế kia!). Thăm viếng kiêu gì, người một quả táo, người một nải chuối, hoặc mấy quả cam hay một gói thuốc lá. Không phải là nhin ăn sáng để mua thì tôi làm em mấy người.

Tôi ngồi ở một giường khác, xa xa, như không muốn ai biết đến mình, nghe lòng cứ muốn gào lên, cút xéo hết chúng mày.

Có bao giờ, bất chợt, giữa những lúc mấy em đang đứng bên, anh chợt mình gọi tên tôi và hỏi em đâu?

-Mà sao họ ân cần với ông vậy? Có cô còn khóc nữa, có cô không chỉ tới một lần.

-Chắc họ thấy tội nghiệp. Cũng như bà.

Cũng như tôi. Tại sao tôi phải tránh mặt họ? Họ ngang nhiên ở ngoài ánh sáng, còn tôi, vĩnh viễn trong bóng tối lặng lẽ riêng tôi, mà ngay cả anh cũng không bao giờ thấy tôi ở chỗ nào. Ngày ngày đi về, chợ búa, cơm nước, giặt giũ, lủi thủi như con Tầm, nôn nao mang đến anh một chút gì không phải là “cũng như” của người khác, để đêm đêm trở về cái căn nhà lạ lẫm, chui vào trái thị cô quạnh của mình.

Rồi Vũ được xuất viện, hai mắt đã thấy được lò mờ, anh được phép ở ngoài, mỗi ngày vào lau rửa vết thương; năm, bảy ngày tái khám một lần, đó là những ngày riêng tư tuyệt diệu nhất của tôi. Anh hôm sớm đi về, tôi hắt hiu trông mong, nhiều bữa

chờ cơm cũng dỗi hờn như thật, nhiều đêm mưa rá rích xôn xang bên ngoài, hai chúng tôi ngồi thâu đêm bên nhau, kể chuyện đời, có lúc buồn quá, gục xuống bàn (mà sao không phải là cúi đầu vào tay anh?) khóc, và tôi chỉ chờ anh chìa cánh tay ra. Nhà chỉ có một buồng ngủ, anh thì nằm phòng khách, mà phòng ngủ phòng khách chỉ như một, ngăn nhau bằng một tấm ri đô, xôn xang, cam chịu. Nhiều đêm tôi không ngủ được và tôi biết anh cũng vậy. Tôi vùng vẫy giữa trong cơ thể đôi mươi của tôi, tôi vật vã núp trong con tim nóng hổi gào thét từng giờ. Nhưng tôi chẳng thích thú gì với cuộc chiến đấu đức hạnh nhân bản này. Tôi muốn thua. Em muốn gục đầu vào lòng anh, khóc hả hê cho tuôn hết những ngày tháng chịu đựng. Có cần nữa đêm em phải rên rỉ vì đau bụng, hay rú lên vì ác mộng?

Cái ngày tôi lo lắng đã tới. Vũ ra đi, tôi biết, ngày đó phải tới. Nhưng không thể tới bằng quyết định của chính anh, tôi đã thấy anh buồn buồn từ mấy ngày trước. Tôi nín thở chờ đợi, nhưng không khỏi bàng hoàng khi anh báo anh đi.

-Ông có phép trước khi trình diện quân y viện mà?

-Nhưng không phải phép ở đây.

-Nói được câu phũ phàng vậy sao.

Anh úp mở:

-Sự thật vốn đã phũ phàng.

Lúc đó tôi đang đứng ở bếp, cổ tri hoãn chiến:

-Ăn cơm rồi đi! Cơm sắp chín rồi.

-Trễ chuyến xe cuối.

Tôi quay phắt lại, hai tay níu cánh tay anh, chắc đó là lần đầu tiên tôi can đảm thế:

chờ cơm cũng dỗi hờn như thật, nhiều đêm mưa rá rích xôn xang bên ngoài, hai chúng tôi ngồi thâu đêm bên nhau, kể chuyện đời, có lúc buồn quá, gục xuống bàn (mà sao không phải là cúi đầu vào tay anh?) khóc, và tôi chỉ chờ anh chìa cánh tay ra. Nhà chỉ có một buồng ngủ, anh thì nằm phòng khách, mà phòng ngủ phòng khách chỉ như một, ngăn nhau bằng một tấm ri đô, xôn xang, cam chịu. Nhiều đêm tôi không ngủ được và tôi biết anh cũng vậy. Tôi vùng vẫy giữa trong cơ thể đôi mươi của tôi, tôi vật vã núp trong con tim nóng hổi gào thét từng giờ. Nhưng tôi chẳng thích thú gì với cuộc chiến đấu đức hạnh nhân bản này. Tôi muốn thua. Em muốn gục đầu vào lòng anh, khóc hả hê cho tuôn hết những ngày tháng chịu đựng. Có cần nữa đêm em phải rên rỉ vì đau bụng, hay rú lên vì ác mộng?

Cái ngày tôi lo lắng đã tới. Vũ ra đi, tôi biết, ngày đó phải tới. Nhưng không thể tới bằng quyết định của chính anh, tôi đã thấy anh buồn buồn từ mấy ngày trước. Tôi nín thở chờ đợi, nhưng không khỏi bàng hoàng khi anh báo anh đi.

-Ông có phép trước khi trình diện quân y viện mà?

-Nhưng không phải phép ở đây.

-Nói được câu phũ phàng vậy sao.

Anh úp mở:

-Sự thật vốn đã phũ phàng.

Lúc đó tôi đang đứng ở bếp, cổ tri hoãn chiến:

-Ăn cơm rồi đi! Cơm sắp chín rồi.

-Trễ chuyến xe cuối.

Tôi quay phắt lại, hai tay níu cánh tay anh, chắc đó là lần đầu tiên tôi can đảm thế:

-Mà sao vậy? Tôi có làm gì ông buồn không?

-Không.

-Thì sao?

-Tôi buồn tôi.

-Ông buồn thì ông đi, đơn giản thì thôi.

-Tôi biết làm sao?

-Còn tôi? Tôi không biết buồn? Bất ngờ quá, tôi chưa có sự chuẩn bị. Hội đồng y khoa có cần ông trình diện họ ngay ngày mai, ngày một không? Hay là... hay là, ông nán lại thêm một ngày nữa đi.

-Một ngày nữa, ngàn ngày nữa thì sao chứ? Bà để tôi đi mà.

-Rồi tôi sao? Ông nghĩ sao mà bỏ tôi một mình trong căn nhà u ám này.

-Lúc tôi còn ở bệnh viện thì sao, nhiều khi bà cũng về ngủ đây một mình vậy.

Tôi đau đớn, ừ ê, thảm hại hơn cả lúc sắp chia tay anh ở dưới chi khu. Lần này anh bỏ tôi đi, không hứa hẹn một ngày mai nào. Tôi phải thui thủi một mình ra vô cái căn nhà đầy kỷ niệm này. Anh ác quá, có cần phải thế không, tôi hiểu anh đã quá mức chịu đựng, và tôi cũng vậy, khi tôi năn nỉ anh, ở thêm một ngày nữa là tôi biết tôi sẽ làm gì. Đường nào thì thiên hạ cũng không tha chúng tôi. Cái thành phố nhỏ xíu, người ta không dễ gì bỏ qua những chuyện lâm ly này, những lời to to, nhỏ nhỏ ngoài phố cũng đã đến tai chúng tôi, tôi vẽ còn đậm đà hơn những gì chúng tôi sống, họ muốn mình thế mà, tại sao mình lại không thế? Hạnh phúc tôi sẽ chỉ còn lại là những tiếng dội râm ran trong lòng kiếp này qua kiếp khác thôi sao, nghĩa là cuộc đời này chúng ta chỉ còn

-Mà sao vậy? Tôi có làm gì ông buồn không?

-Không.

-Thì sao?

-Tôi buồn tôi.

-Ông buồn thì ông đi, đơn giản thì thôi.

-Tôi biết làm sao?

-Còn tôi? Tôi không biết buồn? Bất ngờ quá, tôi chưa có sự chuẩn bị. Hội đồng y khoa có cần ông trình diện họ ngay ngày mai, ngày một không? Hay là... hay là, ông nán lại thêm một ngày nữa đi.

-Một ngày nữa, ngàn ngày nữa thì sao chứ? Bà để tôi đi mà.

-Rồi tôi sao? Ông nghĩ sao mà bỏ tôi một mình trong căn nhà u ám này.

-Lúc tôi còn ở bệnh viện thì sao, nhiều khi bà cũng về ngủ đây một mình vậy.

Tôi đau đớn, ừ ê, thảm hại hơn cả lúc sắp chia tay anh ở dưới chi khu. Lần này anh bỏ tôi đi, không hứa hẹn một ngày mai nào. Tôi phải thui thủi một mình ra vô cái căn nhà đầy kỷ niệm này. Anh ác quá, có cần phải thế không, tôi hiểu anh đã quá mức chịu đựng, và tôi cũng vậy, khi tôi năn nỉ anh, ở thêm một ngày nữa là tôi biết tôi sẽ làm gì. Đường nào thì thiên hạ cũng không tha chúng tôi. Cái thành phố nhỏ xíu, người ta không dễ gì bỏ qua những chuyện lâm ly này, những lời to to, nhỏ nhỏ ngoài phố cũng đã đến tai chúng tôi, tôi vẽ còn đậm đà hơn những gì chúng tôi sống, họ muốn mình thế mà, tại sao mình lại không thế? Hạnh phúc tôi sẽ chỉ còn lại là những tiếng dội râm ran trong lòng kiếp này qua kiếp khác thôi sao, nghĩa là cuộc đời này chúng ta chỉ còn

được chừng ấy thôi sao?

Mặt trời cao hơn, xua chỗ ngồi chúng tôi xích vào trong một chút. Ly café cũng lung xuống. Vũ ngập ngừng:

-Ông ra sao rồi?

Tôi kể:

-Sau ông đi một tháng thì ông về, người ta mua cho ông cái chức trưởng ban tiếp liệu của trại tỵ nạn cộng sản, nghĩa là ông ngồi ngất ngưỡng trên núi của...

-Vậy là bà được sướng rồi.

-Thì lúc nào tôi không sướng, ông không biết sao?

Thấy mình hơi vô lý, sao phải cay đắng với anh, tôi dịu giọng:

-Hàng cứu trợ là của Mỹ, đến tay dân tỵ nạn chừng một phần ba, một phần ba nữa là bị miệng trên dưới, phần còn lại là trả nợ cho cái vụ mua chức kia. Có thể cũng còn được chút đỉnh để ăn nhậu chơi bời. Rồi thì 75, được lệnh tiếp tục nằm vùng trong mấy trại cải tạo...

Vũ ngơ ngác:

-Lệnh..?

Tôi nhấn nhó:

-Ông thiệt tình! Có phải bao nhiêu năm nay... ông không biết gì về tôi không? Ông có biết ông là kinh tài cho bên kia, còn tôi thì nằm dưới sự điều khiển của ông không? Vì tôi mà ông suýt chết nhiều lần,

được chừng ấy thôi sao?

Mặt trời cao hơn, xua chỗ ngồi chúng tôi xích vào trong một chút. Ly café cũng lung xuống. Vũ ngập ngừng:

-Ông ra sao rồi?

Tôi kể:

-Sau ông đi một tháng thì ông về, người ta mua cho ông cái chức trưởng ban tiếp liệu của trại tỵ nạn cộng sản, nghĩa là ông ngồi ngất ngưỡng trên núi của...

-Vậy là bà được sướng rồi.

-Thì lúc nào tôi không sướng, ông không biết sao?

Thấy mình hơi vô lý, sao phải cay đắng với anh, tôi dịu giọng:

-Hàng cứu trợ là của Mỹ, đến tay dân tỵ nạn chừng một phần ba, một phần ba nữa là bị miệng trên dưới, phần còn lại là trả nợ cho cái vụ mua chức kia. Có thể cũng còn được chút đỉnh để ăn nhậu chơi bời. Rồi thì 75, được lệnh tiếp tục nằm vùng trong mấy trại cải tạo...

Vũ ngơ ngác:

-Lệnh..?

Tôi nhấn nhó:

-Ông thiệt tình! Có phải bao nhiêu năm nay... ông không biết gì về tôi không? Ông có biết ông là kinh tài cho bên kia, còn tôi thì nằm dưới sự điều khiển của ông không? Vì tôi mà ông suýt chết nhiều lần,

và cũng bởi từ tôi mà ông tái sinh.

-Bà để ra tôi?

-Ừ, ba-by! Trong rầy bắt đó. Ông không giết mình?

-Chết thì còn ngồi đây đâu. Giờ mấy người lên tới gì?

Tôi chỉ vào cái chai và tủ thuốc trước lễ đường:

-Đấy. Ông thì ở tù, sau mấy năm về vườn, hoạt động kinh tài một kiểu khác.

-?

-Là chạy mánh đủ kiểu cho mấy quan chức.

-Chạy biên phòng mua bãi cho mấy người vượt biên, chạy công an cho ra tù, chạy tòa án xử theo ý thân chủ, chạy viện kiểm sát giảm án, chạy thuế vụ, quản lý thị trường thả hàng, chạy xin việc, giấy tờ... nói chung là mọi việc ông đều chạy được.

-Hay quá. Có ông chồng lạnh lợi thế. Nhưng mà...

-Mà ở tù đấy. Khi bế, có ai dám đỡ cho ông? Khi còn là “cán bộ chạy mánh” có cả đồng nhân tình nhân ngãi theo o bế, giờ có ai? Tôi quên chưa nói là ông bỏ tôi gần hai năm trước khi ông bị bắt, rồi cũng ai...

-Bà không sinh hoạt gì như ông sao?

-Tội gì chứ? Nợ nần gì thì tôi cũng đã trả hết rồi. Được gì đâu. Tại sao mình lại phải ôm cái quá khứ bội phản kia? Tại sao tôi không thể có một ngày được sống cho tôi?

Tôi nói chậm chậm, như một nhắc nhở, gợi ý:

-Ông coi ông ấy là bạn ông, nhưng ông chưa bao giờ được coi là bạn của ông ấy.

Dừng lại chút, tôi nhìn sâu vào mắt anh, đôi mắt ngày xưa tôi đã chết chìm trong đó, khi đôi mắt

và cũng bởi từ tôi mà ông tái sinh.

-Bà để ra tôi?

-Ừ, ba-by! Trong rầy bắt đó. Ông không giết mình?

-Chết thì còn ngồi đây đâu. Giờ mấy người lên tới gì?

Tôi chỉ vào cái chai và tủ thuốc trước lễ đường:

-Đấy. Ông thì ở tù, sau mấy năm về vườn, hoạt động kinh tài một kiểu khác.

-?

-Là chạy mánh đủ kiểu cho mấy quan chức.

-Chạy biên phòng mua bãi cho mấy người vượt biên, chạy công an cho ra tù, chạy tòa án xử theo ý thân chủ, chạy viện kiểm sát giảm án, chạy thuế vụ, quản lý thị trường thả hàng, chạy xin việc, giấy tờ... nói chung là mọi việc ông đều chạy được.

-Hay quá. Có ông chồng lạnh lợi thế. Nhưng mà...

-Mà ở tù đấy. Khi bế, có ai dám đỡ cho ông? Khi còn là “cán bộ chạy mánh” có cả đồng nhân tình nhân ngãi theo o bế, giờ có ai? Tôi quên chưa nói là ông bỏ tôi gần hai năm trước khi ông bị bắt, rồi cũng ai...

-Bà không sinh hoạt gì như ông sao?

-Tội gì chứ? Nợ nần gì thì tôi cũng đã trả hết rồi. Được gì đâu. Tại sao mình lại phải ôm cái quá khứ bội phản kia? Tại sao tôi không thể có một ngày được sống cho tôi?

Tôi nói chậm chậm, như một nhắc nhở, gợi ý:

-Ông coi ông ấy là bạn ông, nhưng ông chưa bao giờ được coi là bạn của ông ấy.

Dừng lại chút, tôi nhìn sâu vào mắt anh, đôi mắt ngày xưa tôi đã chết chìm trong đó, khi đôi mắt

không thấy, là lúc anh thấy tôi rõ nhất, là lúc anh bỏ tôi đi, nhốt tôi nằm yên trong đó, vĩnh viễn, cho dù có một lúc nào, anh nhìn thấy được một ai đó bên đời. Tôi thả từng tiếng:

-Ông nhớ kỹ cho, tôi nói cho rõ, ông chưa bao giờ được coi là bạn ông ấy. Ông thì quá ngây thơ, quá tử tế với đời. Nghĩa là...ông có cần phải áy náy với những người đã từng coi ông là địch không? Chỉ là... ông chưa kịp chết thôi.

Thấy một cái dấu hỏi to tướng trên vẻ mặt ngẩn ngơ của Vũ, tôi buộc thêm:

-Trong lòng ông có gì, tôi hiểu mà.

Và tôi đứng dậy:

-Ông ngồi chơi đó chút, tôi xuống bếp làm chút gì ăn trưa. Nhớ ngày xưa quá. Nhanh lắm, còn nhớ cái món nước rau muống luộc đậm cà chua khi mình hết tiền không?

Tôi bối rối thấy anh đứng dậy:

-Ông làm gì?

-Tôi phải đi ra rồi. Chuyển xe cuối...

Tôi chợt giận run người, nước mắt giàn giụa trào ra không ý tứ, tôi ôm cứng lấy anh và tôi khóc như hét trước mặt anh:

-Xưa rồi. Kịch bản đó cũ rích rồi. Sắp sửa là “một ngày, một ngàn ngày thì sao”, phải không?

Tôi gục đầu lên vai anh, anh đứng chết trân, hai tay buông thõng, làm thảm trong tiếng thở dài nhè nhẹ:

-Một ngày, một ngàn ngày thì sao!

không thấy, là lúc anh thấy tôi rõ nhất, là lúc anh bỏ tôi đi, nhốt tôi nằm yên trong đó, vĩnh viễn, cho dù có một lúc nào, anh nhìn thấy được một ai đó bên đời. Tôi thả từng tiếng:

-Ông nhớ kỹ cho, tôi nói cho rõ, ông chưa bao giờ được coi là bạn ông ấy. Ông thì quá ngây thơ, quá tử tế với đời. Nghĩa là...ông có cần phải áy náy với những người đã từng coi ông là địch không? Chỉ là... ông chưa kịp chết thôi.

Thấy một cái dấu hỏi to tướng trên vẻ mặt ngẩn ngơ của Vũ, tôi buộc thêm:

-Trong lòng ông có gì, tôi hiểu mà.

Và tôi đứng dậy:

-Ông ngồi chơi đó chút, tôi xuống bếp làm chút gì ăn trưa. Nhớ ngày xưa quá. Nhanh lắm, còn nhớ cái món nước rau muống luộc đậm cà chua khi mình hết tiền không?

Tôi bối rối thấy anh đứng dậy:

-Ông làm gì?

-Tôi phải đi ra rồi. Chuyển xe cuối...

Tôi chợt giận run người, nước mắt giàn giụa trào ra không ý tứ, tôi ôm cứng lấy anh và tôi khóc như hét trước mặt anh:

-Xưa rồi. Kịch bản đó cũ rích rồi. Sắp sửa là “một ngày, một ngàn ngày thì sao”, phải không?

Tôi gục đầu lên vai anh, anh đứng chết trân, hai tay buông thõng, làm thảm trong tiếng thở dài nhè nhẹ:

-Một ngày, một ngàn ngày thì sao!

PHỤ LỤC

Trần Hoài Thư

Tản mạn về phong cách hành văn trong truyện của Đặng Kim Côn

Từ vai trò của một người tạm gọi là chủ bút, tôi rất vui vì ít ra tạp chí Thư Quán Bản Thảo là tạp chí đã cho khai sinh những đứa con tinh thần đầu lòng của anh. Vui vì tác giả chọn TQBT là một mái nhà để gửi gắm. Vui vì những trang bản thảo ngày ngày hiện trên màn ảnh, những chuyện, những nhân vật, những tình tiết, càng ngày càng nở rộ, càng già dặn, càng lôi cuốn người đọc. Vui là sau mỗi kỳ báo, có độc giả gọi điện thoại khen ngợi truyện ĐKC.

ĐKC là một người khiêm nhường, ham học hỏi. Có vài sáng tác gởi về, tôi có một vài ý kiến. Anh lắng nghe. Anh không tự ái. Anh chịu khó sửa đổi. Viết đi. Viết lại. Thật khó tìm một người viết văn chịu khó trau dồi, học hỏi, và lắng nghe phía độc giả đến như vậy.

Anh có một lối viết rất thông minh, những nhận xét rất tinh tế, những chữ nghĩa rất óng mượt mà mà gởi

PHỤ LỤC

Trần Hoài Thư

Tản mạn về phong cách hành văn trong truyện của Đặng Kim Côn

Từ vai trò của một người tạm gọi là chủ bút, tôi rất vui vì ít ra tạp chí Thư Quán Bản Thảo là tạp chí đã cho khai sinh những đứa con tinh thần đầu lòng của anh. Vui vì tác giả chọn TQBT là một mái nhà để gửi gắm. Vui vì những trang bản thảo ngày ngày hiện trên màn ảnh, những chuyện, những nhân vật, những tình tiết, càng ngày càng nở rộ, càng già dặn, càng lôi cuốn người đọc. Vui là sau mỗi kỳ báo, có độc giả gọi điện thoại khen ngợi truyện ĐKC.

ĐKC là một người khiêm nhường, ham học hỏi. Có vài sáng tác gởi về, tôi có một vài ý kiến. Anh lắng nghe. Anh không tự ái. Anh chịu khó sửa đổi. Viết đi. Viết lại. Thật khó tìm một người viết văn chịu khó trau dồi, học hỏi, và lắng nghe phía độc giả đến như vậy.

Anh có một lối viết rất thông minh, những nhận xét rất tinh tế, những chữ nghĩa rất óng mượt mà mà gởi

cảm làm sao. Ví dụ:

“...Rồi cũng qua những đêm lay lắt đầu đó một chỗ nằm, ôm cứng lấy nhau giữa trời sương, lạnh và muối. Nhưng ở đó, những nụ hôn đã thấm thía hơn, ngọt ngào hơn, ngấu ngiến hơn như thể ngày mai sẽ dừng lại trên nụ hôn vĩnh biệt này, dù là những đêm, những ngày đó chẳng những không ngắn mà còn dài hơn họ tưởng. ” (Mùa Xuân Nếu Có Thật)

“...Hình như cả hai chúng tôi cùng đang trôi bèo bọt về một giấc mơ, nơi có hình ảnh một phi trường mà mũi tên của thần Cupid đã đáp xuống ngày nào, xuyên suốt qua hai quả tim, nhẹ nhàng, ngọt xót. Anh nhắm mắt lại, trên khuôn mặt nhoe nhoẹt của anh, đã không còn phân biệt được là nước mắt của ai. ” (Sông Núi Trở Mùa)

Và còn rất nhiều, rất nhiều đoạn văn như thế trong tập truyện.

Ưu điểm thứ hai là cách viết đối thoại của anh. Có một số nhà văn viết feuilleton đã lợi dụng sự dễ dàng của đối thoại để câu thêm trang. Cho nhân vật nói thả dàn, nói mệc nghĩ, nói bất cứ vấn đề gì. Cũng có một số người ghét nói, âm ừ vài câu, rồi hết. Nhân vật bây giờ trở thành nhân vật câm, được tác giả đẩy đưa tùy thích... Riêng đối với tác giả ĐKC, anh biết ngừng lại chỗ nào, nói chỗ nào và nói cái gì. .

cảm làm sao. Ví dụ:

“...Rồi cũng qua những đêm lay lắt đầu đó một chỗ nằm, ôm cứng lấy nhau giữa trời sương, lạnh và muối. Nhưng ở đó, những nụ hôn đã thấm thía hơn, ngọt ngào hơn, ngấu ngiến hơn như thể ngày mai sẽ dừng lại trên nụ hôn vĩnh biệt này, dù là những đêm, những ngày đó chẳng những không ngắn mà còn dài hơn họ tưởng. ” (Mùa Xuân Nếu Có Thật)

“...Hình như cả hai chúng tôi cùng đang trôi bèo bọt về một giấc mơ, nơi có hình ảnh một phi trường mà mũi tên của thần Cupid đã đáp xuống ngày nào, xuyên suốt qua hai quả tim, nhẹ nhàng, ngọt xót. Anh nhắm mắt lại, trên khuôn mặt nhoe nhoẹt của anh, đã không còn phân biệt được là nước mắt của ai. ” (Sông Núi Trở Mùa)

Và còn rất nhiều, rất nhiều đoạn văn như thế trong tập truyện.

Ưu điểm thứ hai là cách viết đối thoại của anh. Có một số nhà văn viết feuilleton đã lợi dụng sự dễ dàng của đối thoại để câu thêm trang. Cho nhân vật nói thả dàn, nói mệc nghĩ, nói bất cứ vấn đề gì. Cũng có một số người ghét nói, âm ừ vài câu, rồi hết. Nhân vật bây giờ trở thành nhân vật câm, được tác giả đẩy đưa tùy thích... Riêng đối với tác giả ĐKC, anh biết ngừng lại chỗ nào, nói chỗ nào và nói cái gì. .

Ví dụ những lời đối thoại của một đôi nam nữ xa lạ trên một chuyến xe đò miền núi, “tản mạn” với vai trò cái vai:

- Có còn buồn ngủ không?
- Dạ có. Nhưng mà tội nghiệp cái vai của anh.
- Có đâu. Cái vai nó thích mà. Nó cứ ngỡ nó đang mơ có một nàng tiên đang hôn nó. Có phải đi xe nào cũng ngủ thế không?
- Ghen bậy rồi. Chỉ mỗi cái vai này thôi đã bị đánh giá rồi. Tội lỗi là do hai ngày qua phải đi một quãng đường dài quá, đến Tuy Hòa nhỏ bạn lại dắt đi dạo phố đến khuya, về nhà lại nấu nướng ăn uống, nói chuyện thâu đêm. Sao không nói là cái vai anh kiếp trước khéo tu? Hi hi. Ờ mà cái vai anh nó đi tới đâu vậy?
- Nó đi theo cô.
- Nó biết cô nó đi đâu mà theo?
- Nói cho nó biết được không?

Hay khi tả lại cảnh một đêm khuya với đôi nam nữ mới quen ở vùng lạ lắm sau năm 1975. Mỗi người đều có con riêng. Họ nhường nhau chiếc giường. Và họ đã “tản mạn” về chiếc giường rất thú vị:

- Nhường tới nhường lui rồi không ai nằm giường hết. Chiếc chiếu này lãnh đủ.
- Sao gọi là lãnh đủ? Nó đau khổ hả? Em tưởng nó vui. Thôi em đi ngủ đây.
- Anh lính quýnh:

Ví dụ những lời đối thoại của một đôi nam nữ xa lạ trên một chuyến xe đò miền núi, “tản mạn” với vai trò cái vai:

- Có còn buồn ngủ không?
- Dạ có. Nhưng mà tội nghiệp cái vai của anh.
- Có đâu. Cái vai nó thích mà. Nó cứ ngỡ nó đang mơ có một nàng tiên đang hôn nó. Có phải đi xe nào cũng ngủ thế không?
- Ghen bậy rồi. Chỉ mỗi cái vai này thôi đã bị đánh giá rồi. Tội lỗi là do hai ngày qua phải đi một quãng đường dài quá, đến Tuy Hòa nhỏ bạn lại dắt đi dạo phố đến khuya, về nhà lại nấu nướng ăn uống, nói chuyện thâu đêm. Sao không nói là cái vai anh kiếp trước khéo tu? Hi hi. Ờ mà cái vai anh nó đi tới đâu vậy?
- Nó đi theo cô.
- Nó biết cô nó đi đâu mà theo?
- Nói cho nó biết được không?

Hay khi tả lại cảnh một đêm khuya với đôi nam nữ mới quen ở vùng lạ lắm sau năm 1975. Mỗi người đều có con riêng. Họ nhường nhau chiếc giường. Và họ đã “tản mạn” về chiếc giường rất thú vị:

- Nhường tới nhường lui rồi không ai nằm giường hết. Chiếc chiếu này lãnh đủ.
- Sao gọi là lãnh đủ? Nó đau khổ hả? Em tưởng nó vui. Thôi em đi ngủ đây.
- Anh lính quýnh:

-Ồ anh nói vui mà, tưởng mình văn vẻ, hoa lá cành một chút hóa ra trật đường rầy rồi. Có cho xin lỗi không?

-Dep.

*-Cho anh xin địa chỉ viết thư đi
(Thế Kỷ nào)*

Ồi cái tiếng Dep phát ra từ nhân vật nữ thật là kỳ diệu và lạ lùng làm sao !

Hay trong một mẫu đôi thoại khác cũng của một đôi tình nhân, họ đã “tản mạn” về chim như sau:

-Đó em chim có yêu nhau không?

-Chim mái thì có. Nó biết yêu và biết đau khổ, biết hy sinh và chịu đựng.

-Không hiểu, nói toàn chuyện tốt, sao không nói nó cũng biết phản bội và ác độc?

-Thì đó không phải là con chim mái của anh.

Chàng ôm siết nàng:

-Thương em quá.

-Hình như anh muốn nói về ai đó phải không? Em sợ phải nghĩ là anh có nhiều “kinh nghiệm chiến trường” quá. Chim khác thì em không biết.

-Em biết gì?

Nàng tát yêu lên má chàng:

-Biết yêu anh đó.

-Sao giống xạo quá vậy?

-Xạo thôi, không thêm nói nữa.

(Chiếc bánh Giáng Sinh)

-Ồ anh nói vui mà, tưởng mình văn vẻ, hoa lá cành một chút hóa ra trật đường rầy rồi. Có cho xin lỗi không?

-Dep.

*-Cho anh xin địa chỉ viết thư đi
(Thế Kỷ nào)*

Ồi cái tiếng Dep phát ra từ nhân vật nữ thật là kỳ diệu và lạ lùng làm sao !

Hay trong một mẫu đôi thoại khác cũng của một đôi tình nhân, họ đã “tản mạn” về chim như sau:

-Đó em chim có yêu nhau không?

-Chim mái thì có. Nó biết yêu và biết đau khổ, biết hy sinh và chịu đựng.

-Không hiểu, nói toàn chuyện tốt, sao không nói nó cũng biết phản bội và ác độc?

-Thì đó không phải là con chim mái của anh.

Chàng ôm siết nàng:

-Thương em quá.

-Hình như anh muốn nói về ai đó phải không? Em sợ phải nghĩ là anh có nhiều “kinh nghiệm chiến trường” quá. Chim khác thì em không biết.

-Em biết gì?

Nàng tát yêu lên má chàng:

-Biết yêu anh đó.

-Sao giống xạo quá vậy?

-Xạo thôi, không thêm nói nữa.

(Chiếc bánh Giáng Sinh)

ĐKC đã biết khai thác đối thoại như là một yếu tố cần thiết để làm tươi mát thêm, sinh động thêm cái cốt chuyện đầy màu đen tối... Chúng như những tia nắng ấm giữa một mùa đông u ám. Chúng cũng giúp cho người đọc hiểu rõ hơn về nhân vật. Không phải dễ dàng để sắp xếp một đoạn đối thoại cho mạch lạc, hào hứng, thi vị, để độc giả cùng vui, cùng buồn, cùng mỉm cười, hay cùng cay đắng với người trong cuộc.

ĐKC có biệt tài làm như vậy.

Riêng tôi, được cơ hội giúp người bạn văn đề thực hiện tác phẩm đầu tay của anh là một niềm hạnh phúc rất lớn.

Đó là một niềm vui trọn vẹn. Khởi đi từ những trang bản thảo đầu tiên anh gửi đến tòa soạn Thư Quán Bản Thảo, cho đến bây giờ là tác phẩm được in ra do chính tay tôi chăm sóc, in ấn và Thư Quán xuất bản.

Mong rằng anh sẽ vui.

Anh vui có nghĩa là tôi vui. Vui và hạnh diện.

.

New Jersey tháng 2-2011

ĐKC đã biết khai thác đối thoại như là một yếu tố cần thiết để làm tươi mát thêm, sinh động thêm cái cốt chuyện đầy màu đen tối... Chúng như những tia nắng ấm giữa một mùa đông u ám. Chúng cũng giúp cho người đọc hiểu rõ hơn về nhân vật. Không phải dễ dàng để sắp xếp một đoạn đối thoại cho mạch lạc, hào hứng, thi vị, để độc giả cùng vui, cùng buồn, cùng mỉm cười, hay cùng cay đắng với người trong cuộc.

ĐKC có biệt tài làm như vậy.

Riêng tôi, được cơ hội giúp người bạn văn đề thực hiện tác phẩm đầu tay của anh là một niềm hạnh phúc rất lớn.

Đó là một niềm vui trọn vẹn. Khởi đi từ những trang bản thảo đầu tiên anh gửi đến tòa soạn Thư Quán Bản Thảo, cho đến bây giờ là tác phẩm được in ra do chính tay tôi chăm sóc, in ấn và Thư Quán xuất bản.

Mong rằng anh sẽ vui.

Anh vui có nghĩa là tôi vui. Vui và hạnh diện.

.

New Jersey tháng 2-2011

MỤC LỤC

NGUYỄN XUÂN HOÀNG: Hơi Thở Chiến	
TranhTrên Những Trang Viết của Đặng	
Kim Côn	3
01- Đâu đó Ngày Mai	8
02- Say Mộng	27
03- Chiếc Bánh Giáng Sinh	44
04- Mùa Xuân, Nếu Có Thật	59
05- Đêm Sâu	75
06- Thế Kỷ Nào	91
07- Vỡ Tổ	100
08- Thiên Tăng Và Tôi	111
09- Buổi Chiều Đang Hết	117
10- Vượt Ngục	130
11- Sông Núi Trở Màu	137
12- Một Ngày, Một Ngàn Ngày	156
TRẦN HOÀI THU: Tản mạn về phong	
cách hành văn trong truyện của	
Đặng Kim Côn	173

MỤC LỤC

NGUYỄN XUÂN HOÀNG: Hơi Thở Chiến	
TranhTrên Những Trang Viết của Đặng	
Kim Côn	3
01- Đâu đó Ngày Mai	8
02- Say Mộng	27
03- Chiếc Bánh Giáng Sinh	44
04- Mùa Xuân, Nếu Có Thật	59
05- Đêm Sâu	75
06- Thế Kỷ Nào	91
07- Vỡ Tổ	100
08- Thiên Tăng Và Tôi	111
09- Buổi Chiều Đang Hết	117
10- Vượt Ngục	130
11- Sông Núi Trở Màu	137
12- Một Ngày, Một Ngàn Ngày	156
TRẦN HOÀI THU: Tản mạn về phong	
cách hành văn trong truyện của	
Đặng Kim Côn	173

